

thuận
chỉ còn 4 ngày
là hết tháng Tư

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

thuận

Tốt nghiệp Văn khoa Đại học Tổng hợp Sorbonne, Thuận hiện sống ở Paris và là tác giả của 7 tiểu thuyết, trong đó 4 đã được dịch và xuất bản tại Pháp.

Năm 2013, tiểu thuyết *Thang máy* của Thuận đã mang lại cho Thuận giải *Sáng Tạo* (Bourse de Création) của Trung tâm Sách Quốc gia Pháp (Centre National du Livre).

**chỉ còn 4 ngày
là hết tháng Tư**

Qy

03/2016

thuận

Đọc xong lúc 4 giờ sáng vào ngày Sài Gòn được giải
phóng 41 năm

**chỉ còn 4 ngày
là hết tháng Tư**

CHƯƠNG I

1.

Nàng sinh 44 ngày trước Tết, Ân sinh 44 ngày sau Tết, giống nhau như chị em song sinh, cùng dài 44 xăng ti mét, cùng nặng 4 ki lô. Vào trung học cùng đi xe đạp mini, cùng mặc áo dài trắng, cùng để tóc thề.

Sang Pháp, áo dài trắng thay bằng măng tô đen, tóc thề cắt đi một nửa, xe đạp mini nhét dưới gầm giường, nhưng vẫn giống nhau như chị em song sinh.

Hồ sơ làm thẻ cư trú, hình nàng ghi tên Ân, cảnh sát Pháp không phát hiện ra, cảnh sát Pháp nói: coi kìa, bánh chưa, sắp hết bệnh tới nơi rồi.

Thư gửi về nhà, hình nàng ghi tên Ân, má không phát hiện ra, họ hàng không ai phát hiện ra, lối xóm cũng không ai phát hiện ra, mọi người nói: coi kìa, bánh chưa, sắp thành người Tây tới nơi rồi.

Ân không muốn ra ngoài đường chụp hình. Ân không muốn ngồi trong phòng chụp hình. Ân không muốn chụp hình. Ân không muốn làm gì. Ân không muốn

đi đâu. Đưa Ân đến cảnh sát và bác sĩ, nàng phải dùng áp lực, áp lực hiệu quả nhất bao giờ cũng là nước mắt.

4 bác sĩ chuyên khoa không tìm được bệnh cho Ân. Y học Pháp không chấp nhận không tìm được bệnh. 4 bác sĩ chuyên khoa bó tay. Đến lượt 4 chuyên gia tâm lý ra tay. 4 chuyên gia tâm lý cuối cùng cũng không tìm được bệnh cho Ân.

Sau này nàng biết Ân chẳng có bệnh. Ân chỉ mất hồn. Hồn của Ân đã ra đi từ tháng Tư.

44 ngày trước khi xuống thuyền, Ân hóa thành đá. Má và nàng ôm nhau khóc, con mèo mun khóc trong góc nhà, mưa uớt dầm sân. Ân không nhỏ giọt nước mắt nào. Ân im lặng trước 44 câu hỏi của má. Ân im lặng trước 44 câu hỏi của nàng. Ân im lặng suốt đêm, mắt không nhắm, nhưng không nhỏ giọt nước mắt nào.

Năm 44 tuổi, hấn quyết định lấy vợ, thôi ở thuê và mở phòng khám gần nhà. Ai qua được tuổi 44 mới thấy tuổi 44 không có nhiều lựa chọn, thậm chí chẳng có gì để lựa chọn. Năm 44 tuổi, hấn còn nhận được tin nàng qua đời. Để không bao giờ là một lựa chọn. Chính vợ hấn đã vô tình thông báo cho hấn về cái chết của nàng, trong một bữa cơm trưa. Khoảng 4 giờ sáng hôm nay, một chiếc tàu thủy du lịch cỡ nhỏ, biển số PQ 4444, bất ngờ bị chìm tại khu vực đảo Hòn Thom thuộc tỉnh Phú Quốc, trong số du khách nước ngoài thiệt mạng có một công dân Pháp... Vợ hấn đọc to trước khi chạy vào bếp mang thức ăn ra.

4 phút sau, lúc hấn nhai miếng cơm đầu tiên, vợ hấn lại tiếp tục đọc, giọng còn to hơn nữa. Vợ hấn thuộc loại phụ nữ không mê chồng nhưng mê tin giật gân như mê bất động sản, có khả năng lướt mạng cả ngày với 4 viên thịt bò xay bọc pho mát cho 4 bữa ăn. Bộ Ngoại giao Pháp tuyên bố hỗ trợ gia đình nạn nhân. Công an tỉnh chuẩn bị khởi tố. Công ty du lịch địa phương hứa bồi thường theo luật bảo hiểm Việt Nam. Danh sách nạn nhân. Tên nàng đứng đầu tiên. Hấn rùng mình 4 cái khi nghe thấy tên nàng. Hấn vẫn rùng mình 4 cái như thế mỗi khi nhớ về nàng.

Sau đấy, vợ hấn còn lướt trên mạng suốt bữa trưa, để tìm ra trong 4 trang nào đó về số tiền mà luật bảo hiểm Việt Nam sẽ bồi thường cho gia đình nạn nhân, rồi trong 4 trang khác - danh sách những hành khách đã may mắn sống sót. 4 phút sau vợ hấn dừng lại và hỏi phòng khám có vấn đề hay sao mà thấy hấn nhai 4 phút không hết viên thịt bò xay bọc pho mát. Hấn im lặng. Vợ hấn lại hỏi hay là 4 viên thịt bò xay bọc pho mát không đủ dinh dưỡng cho cả ngày dài. Hấn vẫn im lặng. Vợ hấn bảo nếu tai nạn xảy ra ở Pháp, tiền bồi thường có khi mua được căn hộ 4 buồng trong 4 quận trung tâm Paris. Hấn vẫn im lặng. Vợ hấn lại bảo cái chính là gia đình nạn nhân phải chịu khó trả luật sư gấp 4 lần bình thường, thả con săn sắt bắt 4 con cá rô. Hấn vẫn im lặng. Bình thường thế nào hấn cũng cố nghĩ

ra 4 câu gì đấy để khen vợ. Cũng như hấn vẫn thường cố nghĩ ra 4 câu gì đấy để khen các khách hàng bệnh nhân. 44 tuổi, hấn hiểu khen bao giờ cũng là những cố gắng.

Như thường lệ, 4 phút sau bữa trưa thì vợ hấn đứng lên, trình trọng đưa mũ và áo khoác rồi kéo hấn ra cửa, rồi huých 4 cái vào giữa lưng (vợ hấn thấp hơn hấn 4 phân). Những lần đầu tiên, hấn có cảm giác khôì hài của người vừa bị đẩy khỏi nhà. Nhưng bây giờ thì hấn đã quen. Cũng như hấn đã quen với 4 món nợ từ 4 ngân hàng, vừa để mua nhà vừa để sang tên phòng khám.

Những gì xảy ra sau đó hấn không nhớ lắm, ngoài việc hấn không có đến 4 giây để thở, tay rã rời vì kê đơn thuốc. Có lẽ 4 kinh nghiệm lớn nhất mà hấn có được từ ngày hành nghề là khách có vấn đề hay không đều phải nói là có 4 vấn đề, có cần thuốc hay không đều phải kê đơn, đơn phải từ 4 thuốc trở lên, thuốc càng đắt khách càng muốn quay lại. Đúng 4 giờ chiều, hấn ngần ngừ 4 giây trước khi cất bút vào hộp, rồi cất hộp vào ngăn kéo thứ tư, cởi bờ lu và tắt hết 4 đèn. Đi qua phòng đợi, may mà cũng chẳng còn khách nào ngồi chờ. Ở quầy tiếp tân, cô thư ký thông báo bà khách quen vừa gọi điện, mới đi du lịch châu Á về được 4 tiếng đồng hồ, 4 triệu chúng sốt rét nhiệt đới, không thể không gặp bác

sĩ gấp. - Bảo bà ấy gọi cấp cứu vào thẳng bệnh viện, hấn nói. Cô thư ký nghe răng cười, có vẻ khoái vì được về sớm hơn thường lệ hấn 4 tiếng.

Ngồi trong tắc xi, nhìn 4 làn xe xám xịt nối đuôi nhau không rõ đi về đâu, hấn mới hay đã quên cả mũ lẫn áo khoác ở phòng khám, may mà thẻ rút tiền và chứng minh thư vẫn còn để trong túi quần. 4 phút sau, khi tắc xi bắt đầu chạy vào xa lộ A4, trời đổ mưa, khá mạnh so với đầu tháng Tư, hấn đề nghị tài xế kéo cửa kính lên và ngạc nhiên nhận ra là cũng chính hấn đã đề nghị anh ta hạ nó xuống cách đấy 4 phút, lúc mây đen từ 4 phương ùn ùn kéo về. Trời tối hấn. Nhưng đèn công cộng chưa bật hết. Và thành phố lằm lụi trong mưa. Không còn con người. Không còn thiên nhiên. Chỉ có 44 chiếc ô đen lão đảo, 44 cành cây không một chiếc lá và 44 chiếc xe 4 bánh trôi vào hư vô. Trong gương chiếu hậu, hấn thấy tài xế tắc xi liếc 4 lần về phía hấn, hết như lúc hấn nói với anh ta địa chỉ của quán Le 44 V. Có khả năng anh ta biết hấn là bác sĩ vì đã không dưới 4 lần chở khách đến phòng khám của hấn và tự hỏi bác sĩ như hấn 4 giờ chiều mò tới một địa điểm tụ tập toàn khách du lịch để làm gì. 4 lần hấn rút điện thoại định gọi về nhà, nhưng cuối cùng chỉ gửi cho vợ tin nhắn, báo rằng tối nay hấn về muộn, đừng đợi cơm. Hấn tắt điện thoại rồi dựa hấn lưng vào ghế.

Khi gặp nàng, hấn đang là sinh viên năm thứ 4 khoa Y Đại học Orsay, với một tương lai đã được sắp đặt bởi mẹ hấn: 4 năm nữa, hấn sẽ tốt nghiệp đa khoa, rồi cố thêm 4 năm nữa hấn sẽ chuyên được một khoa gì đó, còn nếu không, cứ thế này thì hấn cũng sẽ có bằng bác sĩ, làm việc trong bệnh viện nhà nước khoảng 4 năm, kê đơn thuốc đau họng và sổ mũi cho dẻo tay, hấn sẽ tiếp quản phòng khám của bố hấn lúc ấy cũng đã quá hạn hưu 4 tuổi. Mẹ hấn là người có khả năng sắp đặt trước mọi thứ, trong đó có 4 cái hộ chiếu Tây ngay từ khi còn ở Sài Gòn, cho 4 thành viên của gia đình. 4 tháng trước tháng Tư, tổng lãnh sự quán Pháp thông báo tình hình chiến sự, nguy cơ miền Nam sắp về tay miền Bắc, mẹ hấn lập tức bán hết 4 dãy nhà cho thuê lẫn bệnh viện tư, rồi đưa chồng con lên máy bay. 30 tháng Tư, Hòn Ngọc Viễn Đông bàng hoàng trong tên lửa và trực thăng. Nhưng cả gia đình hấn bình an vô sự: anh em hấn ngồi ngó trực thăng và nghe tên lửa qua 4 kênh vô tuyến truyền hình và đài phát thanh quốc tế, bố hấn đã chuẩn bị nhận giấy phép hành nghề của Bộ Y tế Pháp, còn mẹ hấn thì đã chuẩn bị sang tên cho bố hấn một phòng khám đa khoa tại Ivry, ngoại ô đông đúc của Paris, nơi dân di tản gốc Á bắt đầu quy tụ chuẩn bị cho một khu Chinatown đầu tiên trên đất Pháp. Hấn là con trai duy nhất trong nhà.

Một ngày tháng Tư, nhiệt độ đột ngột hạ xuống

-4 và tuyết rơi không ngừng. Trong quán Le 44 V này, hấn có hẹn với M. M là bạn cùng khóa, tóc màu hạt dẻ, ít nói và chăm học. Họ biết nhau, chơi thân và làm tình ngay từ tháng thứ tư bước chân vào đại học, nhưng chưa bao giờ tính chuyện xa hơn. M là một trong 4 bạn gái của hấn và hấn cũng là một trong 4 bạn trai của M. Quán đông khách, có 44 người thì 44 đều có vẻ là du khách nước ngoài. Hấn đứng đợi 4 phút thì được bồi bàn chỉ cho một bàn trống ở cuối phòng. Bàn chưa kịp dọn, trên mặt bàn còn 4 ly vodka pha đá uống dở và 4 cuốn sách tiếng Anh loại bỏ túi đã long gáy có lẽ do 4 du khách nào đó cố tình bỏ lại. Không biết làm gì trong lúc đợi M, hấn cầm một trong 4 cuốn sách lên thử đọc. *On the road* cái tên hấn chưa từng nghe thấy. Để khỏi bị quấy rầy, hấn đặt lên ghế đối diện tờ báo vừa mua ở bến tàu điện ngầm. Quán càng ngày càng ồn, tiếng Anh của hấn lồm bồm, hấn đọc lan man, liên tục nháy cóc và 4 giây nhìn đồng hồ đeo tay một lần. Tối qua M gọi điện, rủ 4 giờ chiều đi xem một bộ phim mới ra và tiếp theo, nếu không ai bận gì thì lên phòng trọ của M. Tất cả những lần họ làm tình với nhau đều diễn ra trong căn phòng áp mái tí hon giữa quận 4 ấy. Đôi khi hấn cũng gợi ý M tới căn hộ nơi hấn ở, rộng hơn 4 lần, có bồn tắm và cả thang máy, nhưng M luôn lắc đầu mà không hề cho biết lý do và hấn cũng chẳng nài nỉ thêm 4 giây.

M khiến hấn cứ 44 giây lại quên đọc sách mà nhìn về cửa ra vào. Thế rồi trong 4 ý nghĩ về 4 câu tiếng Anh không rõ nghĩa, hấn nhìn thấy một người con gái trên ngưỡng cửa, tay ôm túi du lịch, áo choàng và tóc bám đầy bụi tuyết, đứng vào chỗ mà M sẽ phải xuất hiện. 44 du khách trong quán đều ngẩng lên nhìn nàng, còn nàng thì lặng lẽ tiến về cuối phòng, rồi lại lặng lẽ dừng lại cách chiếc ghế trống đối diện với hấn 4 bước. Hấn nhét vội *On the road* vào một trong 4 túi áo khoác và đứng lên. Hấn ngỡ là nàng đã nhầm hấn với ai đó, có thể là một trong 4 người khách từng ngồi ở bàn này. Nhưng nàng nhanh chóng mở túi du lịch, lôi ra chiếc máy ảnh cũ và bằng giọng ngập ngừng, nàng đề nghị hấn chụp hình giúp nàng. Nàng nói tiếng Việt theo kiểu người Nam. Giọng nàng thì thảo, hấn là để không ảnh hưởng đến 44 người xung quanh. Nàng giải thích nàng cần chụp gấp để còn ra ga, hôm nay đến lượt nàng làm ca tối, chủ của nàng sẵn sàng cho nhân viên nghỉ việc vì đến chậm 44 giây. Trong suốt thời gian nàng nói, hấn có cảm giác như hấn và nàng đang ở một thế giới khác và hấn không biết làm gì hơn là im lặng. Hình như có 4 lần nàng đang nói cũng chợt im lặng. Rồi như không chờ thêm được nữa, nàng nhắc lại đề nghị. Nàng vội lắm, nàng cần chụp gấp để còn ra ga. Hấn bình tĩnh và hấn gật đầu. Có du khách nào đến Paris mà không chụp ảnh ở nhà thờ Đức Bà? 4 giây sau, hấn im lặng theo nàng

CHỈ CÒN 4 NGÀY LÀ HẾT THÁNG TƯ

ra khỏi quán. Lúc này hắn mới để ý thấy bên trong chiếc áo măng tô màu đen dài sát đất là thân hình mảnh khảnh, có lẽ chưa được 44 ki lô, đến độ hắn không khỏi có cảm giác nàng có thể ngã xuống tuyết bất kỳ lúc nào.

Tuyết vẫn rơi và nhiệt độ vẫn -4 và 4 bề vẫn chỉ là màu trắng và máy ảnh của nàng không có bộ phận chỉnh hình tự động và hắn đã mất đúng 44 phút để chụp xong cho nàng cuộn phim Kodak. 44 phút ấy hắn có dịp ngắm nàng thật kỹ, từ 4 góc độ khác nhau, từng nét trên khuôn mặt. Từ trước tới giờ hắn chưa từng ngắm ai trong 44 phút. M thậm chí hắn còn chẳng ngắm quá 4 giây. 4 giờ 44 phút chiều, giữa sân ga, trong tiếng còi thông báo tàu chuẩn bị chuyển bánh, chân dưới đất, chân trên bậc thang sắt dẫn lên toa, hắn đưa cho nàng mảnh giấy gấp tư có ghi số điện thoại. Còn nàng thì ngần ngừ có lẽ chưa tới 4 tích tắc rồi không đưa gì cho hắn. Thời buổi điện thoại mà không đưa số điện thoại là một cách nói lời vĩnh biệt. Cho nên nàng im lặng, cho đến khi tàu chạy.

2.

44 ngày trước khi xuống thuyền, Ân không còn nói về Tòng. Tòng học cùng khoa với Ân và nàng, đẹp trai và chơi ghi ta.

Trước tháng Tư, Tòng để tóc dài, mặc quần loe, áo vạt bầu, chơi đàn ghi ta và hát nhạc phản chiến. Đại hội văn nghệ năm nào cũng thấy vừa đàn vừa hát anh nằm xuống sau 4 lần đã đến đây, đã vui chơi trong cuộc đời này... Nữ sinh của trường vừa nghe vừa đưa khăn tay thấm hoa hồng lên chấm nước mắt.

Sau tháng Tư, Tòng thôi quần loe và áo vạt bầu, tóc cắt cao, gọt cách gáy 4 phân, trái ngôi bên. Tòng nói: chị em song sinh vô Đoàn ghen! Đoàn là gì? Đoàn là cánh tay đắc lực của Đảng. Đảng là gì? Đảng là dây tở của nhân dân.

4 tháng sau tháng Tư, Ân và nàng trở thành đoàn viên cùng 44 sinh viên của khoa và 444 sinh viên của toàn trường.

Hôm kết nạp có cờ đỏ sao vàng, 4 bình hoa ni lông đỏ, 4 khăn trải bàn đỏ, khẩu hiệu "Tư tưởng Mác Lê - Bách chiến bách thắng" 4 chữ trắng trên nền đỏ, 4 chữ đỏ trên nền trắng. Bí thư đoàn trường mặc áo 4 kẻ đỏ tới dự, bắt tay từng người, dừng lại 4 giây, tặng 4 huy hiệu đỏ chói rồi vỗ vai nói: Đoàn Đảng tin tưởng, cố gắng tham gia chiến dịch!

- Chiến dịch là gì? Bí thư đoàn trường im lặng, vẻ bí mật. Tòng im lặng, vẻ bí mật.

Hôm nay, ngoài áo 4 kẻ đỏ, Tòng còn mặc quần bộ đội, đi dép râu và đeo xà cọt, phong thái cách mạng còn gấp 4 lần bí thư đoàn trường. Cuối buổi, Tòng đứng lên ôm ghi ta hát nếu là chim tôi sẽ là 4 bồ câu trắng, nếu là hoa tôi sẽ là 4 đóa hướng dương, nếu là mây tôi sẽ là 4 vầng mây ấm, nếu là người tôi sẽ chết cho quê hương...

Tòng dứt lời, bí thư đoàn trường đứng lên vỗ vai 4 cái: từ giây phút này đồng chí Tòng chính thức là phó bí thư đoàn trường.

Bí thư đoàn trường dứt lời, Tòng giơ nắm tay dấm 4 dấm vào không khí: tôi xin hứa hoàn thành 4 nhiệm vụ được giao - quét sạch văn hóa văn nghệ đồi trụy, quét sạch tư tưởng ăn bám xã hội, quét sạch tầng lớp bóc lột, quét sạch thành phần phản động bán nước.

Đôi áo 4 kẻ đỏ ôm nhau thắm thiết trong 444 tiếng vỗ tay vang dội của hội trường.

Nằm cuộn tròn trong lòng hấn, cô hỏi. Cô hỏi có phải từ hôm ấy, từ hôm nghe tin nàng qua đời,

cứ 4 giờ chiều là hấn cho đóng cửa phòng khám để quay trở lại quán Le 44 V. Giọng cô thì thào. Cô vẫn hay thì thào khi nói chuyện với hấn, về bất cứ vấn đề gì, ngay cả khi chỉ có hấn và cô với nhau, như thể đó là những bí mật mà họ có nhiệm vụ phải giữ. Hấn nằm im. Hấn buồn ngủ quá. Jet lag cộng với 44 phút làm tình không ngừng nghỉ khiến mắt hấn díp chặt. Tháng Tư Sài Gòn là tháng Tư Paris. Nhưng trưa Sài Gòn là sáng sớm Paris.

Rồi hấn ngồi dậy ra góc phòng bật ấm đun nước điện. Hấn đổ vào ly giấy 4 gói bột cà phê có sẵn trên bàn. Hấn cần tỉnh táo. Hấn không muốn mất điểm trong mắt cô. Hấn liếc nhìn vào gương buồng tắm. Thân hình hấn có vẻ không đến nỗi nào, bụng hơn 4 múi, vai u thịt bắp. Tuy thế, hấn biết những thứ này chỉ có vẻ thôi, chứ cơ thể hấn đã rệu rạo rồi. Hấn có thể giấu ai nhưng không thể giấu bản thân, hấn là bác sĩ cơ mà. Hấn rệu rạo rồi. Từ bên trong. Mỗi ngày 4 lần hấn cảm thấy một chỗ nào đó trên cơ thể hấn đang chết dần chết mòn. Lúc thì nửa đùi trái, lúc thì sống lưng, lúc thì thận phải, lúc thì phổi, lúc thì tim... Chết dần chết mòn từ bên trong. Vậy mà hấn mới 44 tuổi. Vậy mà hấn nốc bơ sữa từ nhỏ. Vậy mà hấn được bố hấn một bác sĩ dày kinh nghiệm để mắt theo dõi gấp 4 lần các bệnh nhân bình thường. Thậm chí còn hơn cả 4 lần: bố hấn theo dõi hấn từ ngày sinh ra ở bệnh viện tư của ông ở Sài Gòn cho đến khi

chính thức bước chân vào khoa Y của Đại học Orsay. Cơ thể hấn rệu rạo rồi. Vậy mà hấn mới 44 tuổi. Đôi lúc hấn nghĩ có thể do hấn làm tình quá sớm, hấn hoang phí sức khỏe cho thú vui giường chiếu từ 4 năm cuối phổ thông, với 4 đứa bạn gái trong trường cùng một lúc. Nhiều khi chỉ 4 phút ngay trên lớp học, giữa giờ ra chơi, sau bữa trưa ở căng tin, trong nhà vệ sinh công cộng trên tầng 4. Nhiều khi 4 lần một ngày, trong 4 dịp nghỉ giữa năm. Còn 4 tháng mùa hè thôi thì chẳng kể xiết. Đúng là hấn không rượu, không cả thuốc lá, nhưng nhục dục là cái mà hấn ít nhiều khó vượt qua, ngay từ những năm trung học hấn đã nhận thấy. May mà mẹ hấn 44 năm nay không bao giờ phát hiện. Có lẽ bà suy từ chồng mình ra (quả là bản thân hấn cũng rất nghi ngờ khả năng tình dục của bố đẻ hấn). Bà đi họp phụ huynh đều đặn. Cứ 4 tháng một lần bà viết thư xin gặp riêng giáo viên 4 môn chính. Chăm thể thao, đôi khi ngủ gật trong lớp, học lực trung bình khá, chú ý các môn học cần nhiều trí nhớ. 4 nhận xét này của các giáo viên chủ nhiệm hầu như không thay đổi và bao giờ cũng khiến bà hoảng sợ hơn bất kỳ 4 điều gì. Bà sợ hấn khó lòng đi theo con đường mà bà đã sắp đặt. Nhưng bà đã nhầm. Hay bà đã gặp may thì đúng hơn. Hoặc bản thân bà cũng không ngờ bà giỏi sắp đặt đến mức này: tốt nghiệp trung học loại trung bình khá, hấn ghi tên vào Y khoa và xếp hạng thứ 4 từ dưới lên ở vòng thi loại cuối năm thứ nhất, vòng

thì loại mang ý nghĩa quyết định để trở thành sinh viên chính thức của khoa Y. Trong thời gian luyện thi 4 tháng, hấn không có bạn gái.

Cô vuốt ve bụng dưới của hấn. Cô vuốt đi vuốt lại 4 lần và bao giờ cũng bằng 4 ngón tay. Có vẻ như cô chưa thỏa mãn với 44 phút làm tình không ngừng nghỉ vừa rồi. Có vẻ như cô chưa bao giờ thỏa mãn với hấn. Hấn tự nhủ hấn cần phải ăn thịt, thật nhiều thịt. - Anh sẽ ăn nhiều thịt để “ăn thịt” em, hấn nghĩ thầm và bóp nhẹ tay cô 4 cái, vào đúng 4 vết chai quen thuộc. Hấn rất thích cụm từ “ăn thịt” mà cô dạy hấn cách đây 4 tháng. Tiếng Pháp không có những từ hay ho như vậy, ít ra thì hấn cũng chưa tìm được cái gì tương đương trong ngôn ngữ mà hấn sử dụng từ khi lên 4. Hấn uống 4 ngụm hết chỗ cà phê. Hấn đặt tách lên mặt bàn rồi hấn quay người. Hấn vòng tay ôm cô, ngang thắt lưng. Hấn mân mê cái eo bé nhỏ của cô. Hấn vẫn nhớ cảm giác khi nhìn thấy cô ở quán Le 44 V. Lúc ấy, cô mặc chiếc váy trắng mỏng, lộ rõ toàn bộ vòng eo. Lúc ấy, hấn đang trong tình trạng chẳng vui cũng chẳng buồn. Mới năm ngoái đây, hấn quyết định làm lại cuộc đời. Lấy vợ, thôi ở thuê và mở phòng khám gần nhà. Khẩu hiệu này được thực hiện nhanh chóng trong vòng 4 tuần và hấn đã ngỡ là cuối cùng hấn cũng yên phận ở tuổi 44. Buổi sáng, sau bữa điểm tâm, trước giờ làm việc 4 phút, hấn đi bộ đến phòng khám, làm việc một mạch

đến trưa, rồi đi bộ về nhà ăn bữa cơm bảo đảm đủ 4 chất dinh dưỡng do vợ hấn nấu. 44 phút sau, cơm nước xong xuôi, hấn lại đi bộ tới phòng khám, làm việc tiếp cho đến khi hết khách, cho đến khi trời tối hấn thì về nhà (vẫn đi bộ, đương nhiên). Ở nhà, hấn tắm rửa, xông hơi, cơm tối với 4 cl rượu vang đỏ, cuối cùng ôm cái điều khiển vô tuyến leo lên giường trong tư thế nửa ngồi, nửa nằm, 4 chiếc gối chống dưới lưng và ly trà 4 thảo dược tiêu cơm trên bàn ngủ. Tiêu cơm, đó là khẩu hiệu của các buổi tối. Các buổi tối giống nhau như đúc của hấn từ ngày lấy vợ. Do vợ hấn thích tin bất động sản và tin giật gân hơn là làm tình, nên hấn sẽ thiếp đi trong chương trình “Cẩm nang bán nhà” của Stéphane Plaza hoặc kênh BFM TV, với hình ảnh về 4 tai nạn giao thông khủng khiếp nào đó, hay 4 vụ đánh bom trong tàu điện ngầm, 4 vụ ly dị tiền tỉ của 4 sao Hollywood, 4 cuộc cách mạng chấn động thế giới Ả Rập trong đó có thể có sự tham gia của 4 người quen của 4 bệnh nhân của hấn hay 4 người quen của 4 người quen của 4 bệnh nhân của hấn... Thời gian cứ thế trôi đi, hấn chẳng vui cũng chẳng buồn. Cho đến khi hấn tình cờ nhận được tin nàng qua đời.

Cô thôi vuốt ve bụng dưới của hấn. Hấn hăng mất 4 giây. Phòng yên ắng, 4 cửa sổ đóng chặt 4 cánh, nghe rõ cả tiếng u u của máy điều hòa. 4 bức tường phủ kín 44 bộ váy. 44 bộ váy màu sắc sắc sỡ

và cô rộng, 44 trang phục được sử dụng trong phim truyền hình 44 tập mà cô đang tham gia. 4 tháng rồi cô đã ở đây. 44 người khác trong đoàn làm phim ở cùng khách sạn. Diễn viên, đạo diễn, phó đạo diễn và các kỹ thuật viên. Hấn lắc đầu 4 cái. Hấn cố xua đi ý nghĩ ngày ngày hấn còng lưng kê hơn 44 đơn thuốc nhức đầu và sổ mũi giữa đất trời âm u ngoại ô Paris, còn cô thì bay nhảy ở Sài Gòn rực nắng cùng đồng nghiệp (cô đóng vai hầu bàn trong một quán rượu thời trước tháng Tư). Và rất có thể chỗ hấn đang nằm bây giờ, không dưới 4 lần có thằng cha căng chú kiết nào đó đã ườn thân, 4 chi đuổi thẳng (hấn bỗng dung để ý thấy lần làm tình lúc nãy, cô 4 lần trườn lên người hấn rồi 4 lần ra hiệu cho hấn không được nhúc nhích). Thằng cha căng chú kiết này có thể bụng không 4 múi mà 4 ngón (hấn ngờ là có sự trợ giúp của 44 lon bia Sài Gòn trong 4 tháng vừa qua), nhưng khuôn mặt phải công nhận là khá xinh trai, cũng thích cời truồng đi lại và tranh luận triết học giống như 44% đàn ông nước Pháp. 44 khuôn mặt của các nam diễn viên hấn từng thấy trên vô tuyến truyền hình từ trước đến nay bỗng lần lượt hiện ra như diễu hành trong đầu hấn. 44 khuôn mặt mà hấn tưởng đã quên từ lâu, bây giờ nhớ lại thấy cũng khá xinh trai. Hấn nóng bừng mặt. Cánh mũi rung rung. Ngực trái nhoi nhói. Nhưng 4 giây sau hấn tự nhủ phải bình tĩnh. Hấn hít 4 hơi thật sâu rồi thở ra 4 hơi thật nhẹ. 4 lần như thế, hít thở nhịp

nhàng, như hấn vẫn dẫn các bệnh nhân tim mạch mỗi khi gặp sự cố có khả năng gây xúc động mạnh. Hấn hít thở nhịp nhàng. Hấn cố "lên tinh thần". Hấn cố "hô khẩu hiệu". Hấn cố "A.Q". Hấn cố "lạc quan cách mạng" (4 cụm từ này cũng chính cô đã dạy cho hấn và hấn cũng rất khoái vì chưa tìm được 4 cụm từ tương đương trong tiếng Pháp). Hấn tự nói với bản thân, trong mối quan hệ giữa cô và hấn, chỉ cô mới có quyền đặt câu hỏi, bởi vì tuy rằng vợ hấn thích tin giật gân và tin bất động sản hơn làm tình thì hấn vẫn phải hoàn thành nghĩa vụ, đêm đêm phải mặc quần đùi hoa nằm cạnh, và đúng vào ngày rụng trứng của vợ hấn, phải xuất ra 4 mi li lít tinh trùng. 4 giờ chiều, khi hấn và vợ hấn chui ra từ phòng đăng ký kết hôn của tòa thị chính thành phố, mẹ hấn đã đợi sẵn, khuôn mặt co quắp vì lo âu. Không để cho vợ chồng hấn kịp nghỉ 4 giây, uống 4 ngụm nước suối, ăn 4 miếng bánh sừng bò, bà nói luôn là 44 năm nay bà mong có cháu đích tôn. Rồi sau đó, 4 giờ chiều Chủ nhật nào bà cũng đến cổng nhà hấn, nhấn 4 tiếng chuông, gọi vợ chồng hấn xuống và nhắc đi nhắc lại 4 lần mong muốn của 44 năm nay. Luôn luôn với khuôn mặt co quắp vì lo âu. Đến độ mà 4 giờ chiều Chủ nhật cứ nghe chuông cổng réo 4 tiếng là hấn giả vờ bận để vợ hấn buộc phải xuống ngắm khuôn mặt co quắp vì lo âu của mẹ chồng. Có vẻ như cháu đích tôn là điều duy nhất nằm ngoài khả năng sắp đặt trước của bà (giả như bà có thể để thay cho

vợ hấn, hấn tin là bà cũng làm quách cho rồi, thậm chí 4 lần cho tới khi có cháu đích tôn thì thôi). Nghĩ đến đây, tinh thần hấn chưa kịp lên đã rớt thảm hại. Hấn thấy ớn lạnh nơi đốt thứ 4 của cột sống. Không phải hấn khó khăn gì 4 mi li lít tinh trùng, nhưng của đáng tội mỗi lần làm tình với vợ hấn, hấn đều ớn lạnh nơi đốt thứ 4 của cột sống. Hấn không khỏi có cảm giác là đang làm tình với đàn ông (giả như hấn gay!), chính xác hơn là hấn có cảm giác đang bị ép làm tình với ông thân sinh ra vợ hấn: vợ hấn thừa hưởng từ cha để hầu như toàn bộ hình thể, nhất là khuôn mặt với quai hàm vuông gấp 4 người thường; đã hơn 4 lần hấn nài nỉ vợ hấn nuôi tóc dài nhưng vợ hấn một mực từ chối, hấn đành bó tay để âm thầm chịu đựng, sức chịu đựng của người Việt hay người gốc Việt nói chung là gấp 44 lần các dân tộc khác. Tất cả các lần làm tình với vợ hấn do vậy đều vật hấn chìm ngấm dưới 4 tầng địa ngục, giữa những khuôn mặt kỳ quái, lúc thì vuông gấp 4 người thường của bố vợ hấn, lúc thì co quắp vì lo âu 44 năm trời của mẹ đẻ hấn, cái đầu thì chặn đứng khoái cảm, cái sau thì nặng trĩu sức ép.

3.

4 tháng sau, 444 đoàn viên toàn trường được lệnh tích cực tham gia chiến dịch cải tạo công thương nghiệp.

Cải tạo công thương nghiệp là gì? - Là xóa bỏ chế độ người bóc lột người, là công hữu hóa tư liệu sản xuất, đưa công nhân lao động lên làm chủ nhà máy xí nghiệp.

Đoàn trường chia thành 4 nhóm, kết hợp với ủy ban nhân dân thành phố thành 4 tổ công tác đặc biệt, tổ nào cũng được hướng dẫn tận tình bởi 4 chuyên gia Hà Nội, theo lệnh từ Trung ương, áp dụng 4 phương pháp đã thực hiện thành công trong Cải cách Công Tư thương và Cải cách Ruộng đất ở miền Bắc xã hội chủ nghĩa.

Bí thư đoàn trường và tân phó bí thư Tòng mỗi ngày 4 lần đến từng tổ giám sát kỹ càng. Ân và nàng được cử về các tổ khác nhau, để bảo đảm bí mật, bí mật là một trong 4 nguyên tắc hàng đầu của chiến dịch.

- Việc trước tiên là lên danh sách 44 người giàu nhất thành phố, tổ trưởng nói. - 44 người giàu nhất đã lên máy

bay hết rồi, ai đó trả lời. - Thì 44 người giàu vừa, 44 trung thương, và 444 tiểu thương, tổ trưởng nói tiếp.

Nàng không thể nói tên ai, nàng không biết thế nào là giàu nhất, thế nào là giàu vừa, thế nào là trung thương, thế nào là tiểu thương. - Chủ nhà in, chủ xưởng bánh ngọt, chủ tiệm thuốc tây, tổ trưởng gợi ý.

Nàng vẫn không thể nói tên ai. Chủ nhà in là chú đứa bạn hồi trung học của nàng, chủ xưởng bánh ngọt là bác hàng xóm, chủ tiệm thuốc tây là má ruột nàng.

Tổ trưởng cho nàng 4 ngày suy nghĩ.

Tổ trưởng của Ân cũng cho Ân 4 ngày suy nghĩ. Vì cũng như nàng, Ân không thể nói được tên ai, ai là người giàu nhất, ai là người giàu vừa, ai là trung thương, ai là tiểu thương. Chủ nhà in là chú đứa bạn hồi trung học của nàng và Ân, chủ xưởng bánh ngọt là bác hàng xóm, chủ tiệm thuốc tây là má ruột của họ.

Cuối ngày thứ 4, nàng và Ân ngồi viết bản tự kiểm điểm. 4 ngày 4 đêm thì xong 4 bản tự kiểm điểm giống nhau như 4 chị em sinh tư. Sau này, trong các giấc mơ của nàng vẫn nhào lộn như bướm bướm 4 bản tự kiểm điểm lần đầu tiên trong đời, viết bằng mực xanh dương trên giấy kẻ 4 ly ố vàng, dưới cùng là 4 lời nhận xét cũng giống nhau như 4 chị em sinh tư của các tổ trưởng các tổ công tác đặc biệt: thiếu tinh thần giai cấp, yếu đấu tranh vô sản, chưa tự giác cao độ, cần hết sức theo dõi.

Trên thuyền, sốt cao, mê sáng 4 ngày, Ân vẫn hỏi 4 bản tự kiểm điểm đâu, đã ký chưa, bao giờ nộp tổ trưởng. Ân nói giữ cẩn thận không rơi xuống biển, tổ trưởng kỷ

luật. Ân nói không tìm được người giàu, tổ trưởng kỷ luật. Ân nói không cho tên má vào danh sách, tổ trưởng kỷ luật. Ân nói Ân sợ kỷ luật, Ân sợ cái tạo, sợ đi kinh tế mới, sợ đi thanh niên xung phong, sợ ăn bo bo và tắm nước ruộng, sợ địa chui cửa mình.

Toàn thân Ân nóng rực. Hơi thở Ân nóng rực. Giọng Ân giật cục.

Nàng khóc. Phụ nữ cả thuyền ôm nhau khóc. Con nít dùng dùng khóc theo. Mặt trời thiêu đốt trên đầu. Sóng biển sôi sục dưới lưng. 44 cái bụng rỗng không. 44 cái miệng khô khốc.

Ân không nhỏ giọt nước mắt nào. Ân sẽ chẳng bao giờ nhỏ giọt nước mắt nào.

Nàng đã gọi điện trong lúc hấn chuẩn bị đến trường. Giọng vẫn ngập ngừng (nhờ vậy mà hấn nhận ngay ra nàng và rùng mình 4 cái), nàng đề nghị hấn chụp hình giúp. Cuộn phim lần trước bị hỏng, tráng ra chỉ được màu đen, nàng giải thích. Hấn lại có cảm giác như hấn và nàng đang ở một thế giới khác và mở miệng mà không nói được câu nào. Rồi cũng như lần trước, nàng phải nhắc lại đề nghị. - 4 giờ chiều có kịp không? hấn giật mình hỏi vội. Nàng đang đứng cạnh nhà thờ Đức Bà. Hôm nay không có tuyết, nhưng trời lại nhiều mây, nàng hy vọng không làm phiền hấn quá 44 phút, rồi nàng sẽ lên tàu về Aix-en-Provence. Hấn không thể không đến dự hội thảo, sẽ có 4 báo cáo khoa học

của 4 giáo sư đang dạy hấn ở trường. Nhưng nói thế nào cho nàng hiểu. Làm sao có thể giải thích rằng cuối năm hấn không muốn nhận 4 điểm 4. Hấn im lặng. Nàng bỏ máy. Hội thảo sau đó lê thê. 4 báo cáo viên cầm giấy đọc ngắc ngư như 4 gà mắc tóc. 44 thính giả lần lượt ngủ như 44 gà ngủ gật. Nếu hấn có gục ra trên bàn thì cũng không sợ bị gà nào đập vào vai 4 cái. Nhưng trán hấn nóng bừng. Cho tới 4 giờ chiều, hấn không ngừng tưởng tượng cảnh nàng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc và thằng cha căng chú kiết nào đó đang đứng vào chỗ của hấn, cầm chiếc Leika M4 cũ kỹ của nàng, để chụp ảnh cho nàng, để ngắm nàng thật kỹ, từ 4 góc độ khác nhau, từng nét trên khuôn mặt. Một cuộn Kodak thì cho phép ngắm thậm chí 4 tiếng ngay cả khi trời đẹp. Sau đó, rất có thể "hay là ta tìm chỗ nào đấy uống 4 cái gì đấy cho mát cổ họng", "hay là ta tìm chỗ nào đấy, xem phim gì đấy đỡ mỏi 4 đầu gối", và 44 lời mời lịch sự khác. Không hiểu sao, hấn cứ nhất định tưởng tượng rằng đó là một thằng cha cao ráo sáng sủa, không quá đẹp trai nhưng rất ga lăng, thích chăm sóc các thiếu nữ, đặc biệt là các thiếu nữ Á đông, các thiếu nữ Á đông lang thang một mình ở bờ sông Seine mặc áo măng tô đen, tay cầm máy ảnh Leika M4. Chính hấn cũng bất ngờ vì khả năng tưởng tượng của bản thân. Ra khỏi cổng trường, hấn chạy xuống tàu điện ngầm và 44 phút sau có mặt ở nhà ga Lyon. Còi tàu vang lên khắp

nơi. 4 lần hắn suýt bị xô ngã bởi 4 hành khách đang cuống cuống sợ lỡ tàu. Khi tìm ra tàu tốc hành đi Aix-en-Provence, hắn chạy về phía toa số 4, nhưng chỉ kịp nhìn thấy 4 bàn tay phụ nữ thò ra ngoài cửa sổ và dường như bàn tay gầy gò nhất đang hướng về phía hắn.

Hắn về nhà và hắn đợi điện thoại của nàng. Ngày nào hắn cũng đợi. Ngày nào cũng 4 lần kiểm tra máy nhắn tin (mà hắn mới mua ngay sau hôm gặp hụt nàng ở nhà ga Lyon), nhưng lần nào cũng thất vọng: không có tin nhắn nào của nàng, cũng không dấu hiệu nào chứng tỏ nàng đã gọi tới số của hắn (chỉ có mẹ hắn gọi điện 4 lần nhắc Chủ nhật về nhà ăn cơm với gia đình). Như để làm dịu nỗi thất vọng, hắn đọc *On the road*. Hắn mừng tượng cuốn sách ngẫu nhiên này phải có một ý nghĩa đặc biệt: chẳng phải do nàng mà hắn đã giữ nó lại đấy sao? Hôm ấy, ở quán cà phê, nếu nàng không bất ngờ xuất hiện, thì hắn đã chẳng nhét vội nó vào một trong 4 túi áo khoác và chính nó trong số 4 cuốn sách hắn thấy trên bàn. Nhờ từ điển Harrap's, hắn đọc không nhảy cóc, 44 phút xong 4 trang. Hắn bắt đầu khoái chuyến giang hồ bất tận của Sal, khoái cảnh Sal gặp Terry trên xe ca đi LA, cảnh Sal qua đêm trong rạp chiếu phim ở New York, cảnh Sal mò mẫm giữa hoang mạc Mỹ Tây Cơ. Sau *On the road*, hắn tìm đọc các thứ khác của Kerouac. Hắn biết ông ta làm

THUẬN

cả thơ. Hấn học thuộc 4 bài thơ trong tập thơ của Kerouac mà hấn mượn được ở thư viện quận. Hấn chẳng còn tha thiết với bài vở. Thay vì 4 câu hỏi lý thuyết y học, hấn lăm nhăm những câu thơ mà đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ, những câu thơ thế này:

Khách sạn cuối cùng

Ta có thể nhìn thấy bức tường đen
Ta có thể nhìn thấy dáng người trên cửa sổ
Hấn đang chuyện trò
Ta chẳng quan tâm đến câu chuyện hấn nói
Ta chỉ quan tâm đến việc đây là khách sạn cuối cùng

Khách sạn cuối cùng

Những hồn ma trên giường ta
Những con dê ta thọc huyết

Khách sạn cuối cùng

Ta có thể nhìn thấy dáng người trên cửa sổ
Hấn đang chuyện trò
Ta chẳng quan tâm đến câu chuyện hấn nói
Ta chỉ quan tâm đến việc đây là khách sạn cuối cùng.

4.

4 bác sĩ chuyên khoa người Pháp lắc đầu: kìm hãm cảm xúc gây nguy cơ mắc bệnh tim mạch và viêm kết tràng. 4 bác sĩ chuyên khoa ra ngoài, đóng cửa lại, để Ân tự do khóc. Ân vẫn không nhỏ một giọt nước mắt.

4 chuyên gia tâm lý người Pháp lắc đầu: vô cảm là giai đoạn cuối của trầm cảm. 4 chuyên gia tâm lý đề nghị gia đình chuyển Ân vào dưỡng trí viện.

Nàng lắc đầu: nhà thương điên Biên Hòa cũng có tên cúng cơm là dưỡng trí viện. 4 chuyên gia tâm lý cho gia đình 4 ngày suy nghĩ.

Cuối ngày thứ 4, nàng đưa Ân lên tàu đi Aix-en-Provence. 4 ngày sau nữa, nàng xin được chân phục vụ trong quán cơm Hàn. Người Hàn sang Pháp không phải để mở quán cơm, nên 444 quán cơm Hàn trên đất Pháp dành để người Hoa đứng bán, để người Việt chạy bàn.

Tối tối, nàng tô son đỏ, đánh phấn trắng, búi tóc cao, mặc hanbok, bê kim chi và cơm cuốn tới 44 cái bàn.

Nàng biết cúi đầu mỉm cười 4 lần khi khách đến. Nàng biết cúi đầu mỉm cười 4 lần khi khách đi. Nàng biết cúi đầu mỉm cười 4 lần khi cầm tiền bo. Nàng biết tiếng Hàn xin chào là *anyong hasseyo*, cảm ơn là *gamsa hanida*, xin lỗi là *mianné*, chúc ăn ngon là *machiké de se yo*, còn hẹn gặp lại là *annyong hikaseyo*.

Vốn từ của nàng cả năm chẳng có nổi 4 dịp để gia tăng. Chủ quán người Hoa còn chẳng biết 4 từ tiếng Hàn nào, cứ mở miệng định nói *anyong hasseyo* lại thành *ní hảo*, *gamsa hanida* lại thành *xía xía*, nên cuối cùng đành nhìn khách mà gật đầu 4 lần. Nhưng ngôn ngữ không phải là vấn đề. Chính trị cũng không phải là vấn đề. Nam Hàn, Bắc Hàn cũng không phải là vấn đề. Thực khách Pháp đã dễ tính lại hay cảm động, cảm động nhất là 44 lần tình cờ bắt gặp chủ quán nói chuyện với nhân viên chạy bàn bằng tiếng Pháp Quảng Châu, 44 lần cảm động đến nỗi cứ ngỡ đại hội khối Pháp ngữ 4 năm tới sẽ được tổ chức ở thủ đô Bình Nhưỡng của Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên, có chủ tịch Kim Nhật Thành và tân tổng thống François Mitterrand dìu tay nhau lên cắt 4 băng khai mạc. Người Pháp cứ nghĩ đến tiếng Pháp là trở nên lãng mạn và hoài cổ hơn 4 lần.

Khách sạn không phải ở California mà ở Sài Gòn, không phải ở quận 4 mà ở đường Đồng Khởi. Cô ôm lấy cổ hắn và cô nhìn vào mắt hắn và mắt cô có 4 vằn nâu. Hắn nghĩ là cô sắp nói với hắn 4 từ nào đó rất quan trọng. Hắn nín thở và hắn đợi. Cuối

cùng cô nói. Giọng cô thì thảo. Cô nói cô nghĩ là hấn không biết Đồng Khởi có nghĩa là gì. Hấn hăng 4 giây và hấn gật đầu. Đồng khởi lên rồi mất tự do. Cô nói và cô phá lên cười 4 tiếng. Hấn không hiểu lắm, nhưng không hỏi lại, và cô cũng không giải thích gì thêm. Hấn có cảm giác từ điển tiếng Việt sau tháng Tư có những thay đổi ghê gớm. Phòng lại rơi vào im lặng. Hấn ôm lấy cô, vùi đầu vào tóc cô. 44 tiếng sắp tới là Thiên đường mà hấn cần nhâm nhi từng 4 giây một và vòng eo của cô, vòng eo của cô bao giờ cũng khiến hấn cương cứng. Từ ngày hành nghề y, huyền tượng của hấn là một vòng eo bé. Một vòng eo bé nhất có thể. 44% bệnh nhân nữ của hấn eo to ngang ngực, 44% nữa eo to hơn ngực, phần còn lại không định nghĩa nổi. Mỗi khi bắt buộc phải đề nghị họ cởi trần để khám, hấn đều đưa mắt ra hướng khác và tay không rời ống nghe. Tuy mới mở phòng khám riêng, nhưng trong khu ngoại ô của hấn, hấn nhanh chóng được tiếng là bác sĩ nghiêm túc, ngay các ông chồng Hồi giáo cũng tin tưởng hấn, có ông còn cho phép cả 4 vợ cùng 44 em gái, con gái, cháu gái đến khám bệnh ở chỗ hấn. Chỉ hấn mới biết lý do chính xác đến từ những cái eo.

Hấn siết chặt lấy cô, ngang thắt lưng, đúng vòng eo. Hấn lập tức cương cứng. Qua rèm cửa sổ, hấn hình dung mặt trời rực rỡ bên ngoài. Sài Gòn 4 mùa nắng nóng. Đó dường như là tất cả những gì

hắn còn nhớ được về thành phố này. Vậy mà hắn đã sinh ra ở đây và sống 4 năm đầu tiên của thời thơ ấu. Ngồi trên máy bay, giữa 4 bộ phim hình sự và 4 bộ phim diễm tình mà hắn không sao xem nổi 4 phút, hắn tự nhủ 44 tiếng ở Sài Gòn hắn sẽ chỉ rời phòng 44 phút. 44 phút đủ để xuống sảnh khách sạn gặp 4 người anh họ, nói 4 câu xã giao, uống 4 lon bia Sài Gòn, chụp 4 cái ảnh kỷ niệm, phòng trường hợp vợ hắn nghi ngờ rồi yêu cầu 4 chứng cứ. Cách đây 4 tháng, trong căn phòng áp mái của cô gần đối Montmartre, cô bất ngờ bảo hắn 4 ngày nữa cô sẽ đi Sài Gòn. - Bao nhiêu lâu? hắn hỏi vội. Cô trả lời, cô cũng không biết nữa, có thể 4 tháng, có thể lâu hơn nhiều, tất cả phụ thuộc vào chính quyền địa phương, phải quay xong mới biết chắc ngày về, nhưng dù thế nào cũng sẽ ở qua tháng Tư. Cô nói một hơi dài, và cô nhìn sâu vào mắt hắn 4 giây, và cô đột ngột thì thào: - Em muốn anh về Sài Gòn với em tháng Tư. Hắn giật mình và lắc đầu 4 cái theo phản xạ. Hắn nghĩ đến vợ hắn và hắn thấy ớn lạnh ở đốt thứ 4 của cột sống. Vợ hắn đã phát hiện hắn tự động cho đóng cửa phòng khám lúc 4 giờ chiều trong một tuần liền, và vợ hắn đã điên cuồng phản đối. 4 tiếng đồng hồ, tuy không phải là giờ cao điểm, nhưng có thể mất 44 khách hàng bệnh nhân. Cứ đà này thì không bao giờ trả xong 4 cái nợ, về hưu vẫn không trả xong 4 cái nợ, có khi ra nghĩa trang vẫn không trả xong 4 cái nợ. Vợ hắn điên cuồng phản đối. - Em cóc cần biết sau 4 giờ

chiều anh đi đâu, gặp ai, làm gì, nhưng em yêu cầu của chỉ được đóng lại sau khi đã hết khách. Vợ hấn tỏ ra không có máu ghen. Nhưng vợ hấn chẳng ngại tỏ ra có máu tham.

Cô ôm cổ hấn. Và cô vuốt ve bụng dưới của hấn 4 lần, bằng 4 ngón tay. Và hấn rướn người 4 cái. Và cô kéo khuôn mặt hấn sát vào khuôn mặt cô. Và cô lại vuốt ve bụng dưới của hấn 4 lần, bằng 4 ngón tay. Và thì thào tai hấn, cô nói. Cô nhắc lại câu hỏi lúc nãy: có phải từ hôm ấy, từ hôm nghe tin nàng qua đời, cứ 4 giờ chiều là hấn cho đóng cửa phòng khám để quay trở lại quán Le 44 V. Dường như cô bị câu chuyện của hấn ám ảnh thực sự. Hôm họ gặp nhau lần đầu, ở chính quán đó, cô đã hỏi hấn lý do hấn ngồi đây mỗi buổi chiều tối, hấn đã kể cho cô về cuộc gặp gỡ với nàng và ngay lập tức cô tỏ ra quan tâm. Hấn không hiểu lý do gì khiến cô quan tâm. Câu chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi. Từ đó đến giờ hấn đã gặp và làm tình với không dưới 44 người đàn bà nữa, chẳng ai trong số họ tỏ ra quan tâm đến quá khứ của hấn. Vợ hấn, trước ngày cưới thì quan tâm xem hấn có khả năng mượn được 4 cái nợ ngân hàng, còn sau ngày cưới thì quan tâm xem hấn có khả năng trả 4 cái nợ đó trước khi về hưu. Dù sao, hấn cũng thấy cảm động bởi sự quan tâm của cô. Ly cà phê bột 4 gói vừa uống khiến hấn tỉnh táo hơn. Hấn siết chặt cô trong tay, đúng vòng eo. Và giữa cơn cương cứng,

hắn muốn nói với cô rằng 4 chiều liền ngồi ở quán Lẻ 44 V, không phải do hắn muốn ôn lại kỷ niệm, hắn không thuộc loại hoài cổ, cũng không phải loại lãng mạn. 4 chiều liền chỉ vì hắn bắt đầu ngán ngẩm cuộc sống không vui không buồn mà hắn đang có từ khi lấy vợ. Hắn tìm cách giải thích cho cô. Làm sao để cô hiểu cái tin nàg qua đời khiến hắn cảm thấy thương phận nàg một phần còn tủi thân hắn 4 phần. Làm sao để cô hiểu hắn có cảm giác đang bị cầm tù giữa vợ hắn và mẹ hắn, giữa 4 cái nợ ngân hàng và đứa con chưa ra đời. Cuối cùng, hắn im lặng. Có lẽ hắn phải học thêm tiếng Việt. Nhưng không phải lúc này. Không phải trong 44 tiếng của tháng Tư này. Hắn siết chặt cô, đúng vòng eo.

~ CHƯƠNG II ~

1.

Chủ quán người Hoa không nói được câu tiếng Hàn nào, không ăn được cả kim chi lẫn cơm cuộn, ngửi mùi rong biển từ 4 mét trở xuống là buồn nôn, nhưng được cái đang hoàng, ngay ngày đầu đã giao hẹn rõ ràng: tuần nghỉ Chủ nhật, năm nghỉ 4 tuần hè, lương tối thiểu có khai báo.

Nàng gật đầu. Lương tối thiểu Pháp với người Pháp thì chặt vật, nhưng với người Việt thật ra vẫn ổn, nhất là khi người Việt chấp nhận giải quyết cơm Hàn thừa mà người Hoa không nở đổ đi.

4 năm sau ngày tới Aix, nàng không biết thêm 4 câu tiếng Hàn nào nhưng ăn cay như người Hàn 4 đời, thay 4 bộ hanbok, hết 4 hộp phấn trắng, mất 4 vỉ cặp ghim búi tóc, học thêm 44 từ Hàn, thềm rau xanh như đất nẻ thềm mưa.

4 năm sau ngày tới Aix, Ân không thể ngủ mà không dùng 4 viên thuốc an thần, còn nàng thì vừa ngủ vừa sợ Ân vĩnh viễn không bao giờ tỉnh giấc.

4 năm sau ngày tới Aix, các nhân viên tổng đài cấp cứu quen quá giọng nàng, 4 lần đầu còn cố trấn an, về sau chỉ thở dài rồi nói đợi 44 phút nữa xe sẽ tới đón.

4 năm sau ngày tới Aix, các nhân viên phòng cấp cứu cũng quen quá mặt nàng, 4 lần đầu còn cố bắt mạch và đo nhiệt độ cho Ân, về sau chỉ lắc đầu rồi đưa cho bộ chăn len kèm câu chúc ngủ ngon. Chúc ngủ ngon, chị em song sinh! Ân và nàng 4 bàn tay nắm vào nhau nằm dưới bộ chăn len, sáng hôm sau lại 4 bàn tay nắm vào nhau ngồi xe buýt về nhà.

4 năm sau ngày tới Aix, hàng xóm của họ cũng quen quá cảnh này, 4 lần đầu còn nán lại hỏi thăm, về sau chỉ gật đầu chào rồi ngó lơ chỗ khác.

Ác mộng lớn nhất của nàng là Ân ngừng thở, ngừng thở đúng lúc nàng đang bung kim chi và com cuốn chạy giữa 44 cái bàn.

Cuối cùng thì nàng cũng gọi. Hình như một trưa thứ Tư của tháng Tư. 4 tia nắng xuyên qua 4 gợn mây màu lam, 4 nhà hàng xóm mở 4 bản nhạc giao hưởng du dương, 4 con chim bồ câu mổ vào bệ cửa sổ nơi có 4 nhánh cây 4 lá. Chuông reo 4 tiếng hấn mới lao ra khỏi giường. May mà hấn đã không làm rơi máy điện thoại. Nàng đang đứng cạnh tháp Eiffel. Hôm nay nàng không vội, nếu hấn bận học thì nàng có thể đợi được đến 4 giờ chiều. Hấn rùng mình 4 cái và không trả lời ngay lập tức khiến nàng suýt bỏ máy như lần trước. Xuống tàu điện ngầm, đứng

trước 4 máy kiểm tra vé, hấn mới nhớ ra là đã quên cả vé tháng lẫn thẻ rút tiền và phải vòng về nhà để lấy. Sau đấy, hấn còn không gặp may lần nữa: thang máy chạy được 4 giây bỗng tắc tị và 4 bề chìm nghim trong bóng đêm. Hấn nện vào cửa, hết bằng tay lại bằng chân, sau đó bằng cả 4 chi, sau đó thêm cả đầu, 44 phút liền. 44 phút liền không một ai bên ngoài phản ứng. Không một ai, kể cả ông gác cổng, bà lao công, cậu làm vườn, 4 cô trông trẻ, 44 cụ già hưu trí - những người mọi khi vẫn đi lại rầm rập trong hành lang và những nơi công cộng. May mà khi hấn đã tưởng là sẽ bị nhốt thêm 4 tiếng nữa, cho tới lúc 4 cư dân đầu tiên đi làm về thì không hiểu lý do tại sao, đèn phụt sáng lại, thang máy đột ngột chồm lên rồi trượt một mạch 4 giây xuống tầng hầm để ô tô số 4 nơi hấn chưa bao giờ đặt chân đến. Trong tàu điện ngầm, hấn không nhìn thấy gì ngoài 4 chiếc kim của đồng hồ đeo tay. Chỉ thêm 4 phút nữa thôi, tim hấn có nguy cơ sẽ vỡ trong lồng ngực, hấn là sinh viên y khoa hấn biết. Chỉ thêm 4 phút nữa thôi, hấn sẽ ngã vật xuống sàn kim loại nhóp nhúa của tàu điện ngầm, toàn thân tím tái và bất động, còn khuôn mặt thì rúm ró, như 444 bệnh nhân tim mạch sắp bị thần chết lôi đi mà hấn có dịp chứng kiến trong 4 tháng thực tập mới đây.

Hấn tìm được nàng ở cổng phía Đông của chân tháp Eiffel, để bắt đầu loạt ảnh mới, một cuộn phim

Kodak mới. Nàng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc Giông hết như lần trước ở nhà thờ Đức Bà, chiếc máy ảnh Leika M4 cũ kỹ không có bộ phận chỉnh hình tự động, lại cho phép hắn 44 phút ngắm nàng thật kỹ, từ 4 góc độ khác nhau, từng nét trên khuôn mặt. Hắn ngạc nhiên nhận ra nàng có 4 nếp nhăn li ti trên khóe mắt trái. 4 giờ chiều, trong căn hộ của hắn, trên chiếc giường mà hắn vẫn nằm duỗi thẳng 4 chi từ khi chuyển đến đây (M bao giờ cũng từ chối làm tình ở nhà hắn), hắn kéo khuôn mặt nàng lại và hôn lên 4 nếp nhăn li ti ấy. Chúng trở nên rõ hơn khi được nhìn gần và dưới ánh sáng điện (vừa vào đến nhà, bật đèn lên, hắn đã quay ra ôm nàng, dẫn nàng vào giường và nàng lẳng lặng đi theo, như nàng đã lẳng lặng theo hắn về nhà lúc nãy). Họ làm tình, mồ hôi tuôn đầm đìa vì mặc dù đã sang tháng Tư mà lò sưởi chung của toàn bộ khu nhà vẫn tiếp tục hoạt động. 44 phút liên chỉ có tiếng rên rĩ của giát giường chen lẫn tiếng hỗn hển của hắn và nàng. Khi họ thả nhau ra thì bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. 4 phía vang lên tiếng rơi lộp bộp. Trời đã tối sau rèm cửa sổ. Nàng nằm úp, tóc vắt ngang lưng, lộ toàn bộ thân dưới. Hắn chưa từng thấy thân thể phụ nữ nào mảnh khảnh như thế, nhưng hắn cũng chưa từng gặp ham muốn nhục dục nào khủng khiếp hơn thế. Hắn lại kéo khuôn mặt nàng sát lại và hôn lên 4 nếp nhăn li ti trên khóe mắt trái của nàng, với niềm tin gần như chắc chắn rằng ngay lần đầu tiên đối diện với nàng,

trong quán Le 44 V, hắn đã thêm được lên giường cùng nàng. Họ làm tình thêm lần nữa, mồ hôi tuôn thành 4 vũng trên khăn trải giường. Ham muốn khiến thân thể họ quện vào nhau, không dứt, như 4 triệu hạt mưa rơi ào ạt bên ngoài. Rồi cũng tới lúc nàng ngó đồng hồ và ngồi dậy mặc quần áo. 4 phút nữa nàng phải ra ga. Hắn bảo nếu nàng không bận việc gì đặc biệt thì hắn rất mong nàng ở lại thêm nữa. Hắn muốn kể cho nàng về nỗi thất vọng khủng khiếp mà hắn phải chịu đựng trong những ngày vừa qua, những ngày dài biệt âm vô tín, nhưng cuối cùng hắn im lặng. Hắn cũng muốn kể cho nàng nỗi thèm khát khiến hắn 4 giờ đêm bật dậy xả nước lạnh từ đầu tới chân. Nhưng cuối cùng hắn im lặng. Hắn biết tiếng Việt của hắn sẽ rất ngọng nghịu, tiếng Việt của hắn chưa bao giờ được sử dụng trong hoàn cảnh thế này. *Reste avec moi, je t'en prie*. Cuối cùng hắn nói lí nhí. Nàng lắc đầu 4 cái. Nàng không thể nhớ chuyến tàu này. Theo lịch, nàng phải làm việc ca tối nay. Quán ăn Hàn nơi nàng làm 4 hôm trước đã đuổi một nhân viên chỉ vì đến chậm 4 phút. Nàng cũng không thể để Ân qua đêm với 4 bức tường. Hắn không hỏi Ân là ai. Nàng cũng không giải thích Ân là ai. Đến bây giờ hắn cũng không biết Ân là ai. Sẽ chẳng bao giờ hắn biết Ân là ai. Nếu sống sót được đến tuổi về hưu, có khả năng hắn sẽ trả xong 4 cái nợ ngân hàng, nhưng vẫn sẽ chẳng biết Ân là ai. Nhìn về phía chiếc bàn con cạnh giường nơi tập thơ của Kerouac

mở ở bài thứ 4, hấn nhớ ra rằng đã quá hạn trả thư viện. 4 tuần nay, từ ngày gặp nàng, hấn không còn khái niệm về thời gian. Hấn đến trường, về nhà, lên phòng thí nghiệm, làm tình với M, như 4 cái bóng và luôn tránh xem lịch để khỏi phải biết đã bao nhiêu ngày hấn ngóng tin nàng, bao nhiêu đêm thân thể hấn chuyển từ nóng ran sang lạnh buốt.

2.

Ác mộng lớn nhất của nàng là Ân ngừng thở, ngừng thở đúng lúc nàng đang chạy giữa 44 cái bàn.

Tay bê 4 đĩa kim chi và 4 đĩa cơm cuộn, nàng tưởng tượng Ân ngủ say đầu tuột khỏi gối, đờm dâng lên tắc cổ họng.

Nàng tưởng tượng Ân nửa tỉnh, nửa mơ, ngỡ đi xây dựng kinh tế mới nên uống 4 vốc thuốc ngủ.

Nàng tưởng tượng Ân mơ 4 lần 4 cơn ác mộng, úp mặt xuống nệm rồi làm luôn giấc 4 ngàn thu.

Nàng tưởng tượng báo động cháy nhà réo 4 đợt, dân chung cư chạy hết ra ngoài, Ân vẫn nằm thẳng 4 chi.

Điện thoại quán Hàn reo 4 hồi chuông, chủ quán chưa kịp nhấc là lòng dạ nàng như lửa đốt.

Đường phố thoáng 4 hồi còi xe cứu hỏa cũng đủ khiến chân tay nàng rụng rời.

Về gần tới nhà, thấy 4 người tụ tập trước cửa, bụng dưới nàng tự động nhói 4 cái ở chính giữa.

Những ngày dễ chịu nhất là Chủ nhật và toàn bộ 4 tuần mùa hè, khi nàng không phải xa Ân ngay cả 4 giây, không phải nhìn lên đồng hồ đeo tay, không phải dỏng tai nghe chuông điện thoại hay định hướng còi xe cứu hỏa.

Những ngày dễ chịu nhất là Chủ nhật và toàn bộ 4 tuần mùa hè, khi nàng và Ân tạm hoãn kim chi và cơm cuốn để nhai rau xanh trong cả 4 bữa. Vitamin C cũng khiến Ân hứng khởi 4 lần, đòi nàng đưa sang rạp xi nê kế nhà. 4 lần trúng phim hài có Louis de Funès từng xem ở Casino Đa Kao, Ân vui đến tận 4 hôm sau. 4 đêm duy nhất không cần tới thuốc ngủ và chỉ mơ 4 đoạn 4 phút lúc 4 giờ sáng, đầu không rơi khỏi gối lần nào.

Cô vươn tay ra đầu giường, nơi có 4 chiếc túi ni lông màu đỏ. Lúc này trong khi hấn ngồi trên tắc xi, cô đã kịp chạy từ trường quay đến chợ và mua 4 suất bánh cuốn chay. Bánh cuốn chay là món mà cô ăn vào tất cả các bữa trưa trong 4 tháng đóng phim ở Sài Gòn. Cô chạy rất nhanh, qua 4 ngã tư, qua một con đường lớn với 4 làn xe, qua một đoàn 4 chiếc xe vận tải 4 tấn và cuối cùng qua 4 hố tử thần 4 mét chiều ngang. Cô chạy nhanh đến nỗi có những thứ đã tuột sạch khỏi cơ thể cô, trong phổi cô không còn chút không khí nào, trong miệng cô không còn một từ nào và cô đành giơ 4 ngón tay về phía chị bán bánh. - 4 suất? chị ta hỏi. Cô không thể trả lời. Cô cũng không ặt đầu. Cô đang ngửa cổ để đưa không khí quay ọc vào phổi. Cô chỉ được 4 phút cho việc ấy trước

khi bắt đầu một cuộc chạy nữa, để về khách sạn. Lần này qua 4 con hẻm lớn dẫn đến 4 con hẻm nhỏ, qua 4 cái chợ ngoài trời, qua 4 hàng cơm bụi, qua 4 quán ốc nướng, qua 4 ổ gà và một đoàn rước dâu gồm 4 chiếc xe hơi đi kèm một xe buýt 44 chỗ ngồi, tất cả không hiểu sao đều trang trí 4 con búp bê nhựa mặc váy 4 màu trên kính trước hoặc kính sau.

Hôm nay để có thể về sớm đón hân trước cửa khách sạn, cô đã bắt đầu buổi quay của mình từ lúc mặt trời mọc. Cô thay váy, búi tóc, rồi cô đánh phấn, tô son, quay nửa phân đoạn. Nửa phân đoạn còn lại được chia làm 4 phần và thực hiện trong 4 tiếng nghỉ giải lao của 4 diễn viên khác. Để có được sự đồng ý của 4 diễn viên này, cô đã mất 4 ngày thuyết phục. Sau đó cô lại mất thêm 4 ngày nữa để thuyết phục phó đạo diễn, quay phim, trợ lý trường quay và chuyên gia trang điểm. Cuối cùng, cô lên gặp đạo diễn và cô nói với ông ta là cô sẽ đưa bạn gái ông ta đi shopping khi bạn gái ông ta sang chơi Paris. Cô ngỡ là cô sẽ phải mất 4 ngày để thuyết phục ông ta, thậm chí có thể là 4 tuần, vì ông ta nổi tiếng là người khó gần và cô không chắc ông ta có bạn gái giống như 4 diễn viên kia. Cô nói xong và cô nín thở chờ đợi. Ông ta hơi giật mình, rồi ông ta mỉm cười, ông ta nói nhưng ông ta có những 4 bạn gái và 4 bạn gái của ông ta không có lý do gì để cùng làm một chuyến sang Paris thăm ông ta, ông ta cũng

không có lý do gì để tiếp 4 bạn gái của ông ta cùng một lượt. Không kịp suy nghĩ, cô nói cô sẽ đưa cả 4 bạn gái của ông ta đi shopping mỗi khi 4 bạn gái của ông ta sang Paris. Ông ta gật đầu tấp lự. Ông ta có vẻ nhẹ cả người, còn cô thì thấy trĩu cả người. Cô sẽ không kể cho hấn về những lời hứa đưa đi shopping đang đè trên vai cô: 4 với 4 bạn gái của ông đạo diễn và 4 với 4 bạn gái của 4 diễn viên đồng nghiệp. Cô cũng sẽ không kể cho hấn về những cái rùng mình của cô: 4 khi cô nhìn thấy hấn chui từ tắc xi ra, 4 khi cô thoáng ngửi thấy mùi cơ thể hấn bay trong không khí và 4 khi giữa đêm cô lênh láng lữ xuân.

Hấn vừa nhai vừa cố tỏ ra hào hứng. Hấn không lạ gì bánh cuốn chay, một trong 4 thứ mà mẹ hấn vẫn bày lên bàn vào bữa trưa Chủ nhật hay 4 dịp liên hoan lễ tết hằng năm. Và hấn đang cần ăn thịt cho 44 tiếng ở Sài Gòn. Nhưng hấn cố tỏ ra hào hứng. Cô hài lòng. Cô gật đầu 4 cái. Cô ra lệnh cho hấn ăn hết 4 miếng bột mì chiên giả thịt và húp sạch 4 chén tương đậu nành pha theo kiểu nước mắm chua cay. Hấn nháy mắt. Hấn phùng miệng. Hấn nhăn mũi. Hấn nhe răng. 4 sợi rau thom có màu xanh ngắt mà hấn không biết tên treo lơ lửng giữa hàm trên. Cô bật cười 4 tiếng. 4 lọn tóc đen rơi xuống vai cô. Rồi cô đi về phía buồng tắm, vừa đi vừa hát 4 câu gì đó. Trong lúc cô kì cọ dưới vòi hoa sen và vẫn tiếp tục hát thì hấn gọi điện xuống tiếp tân, đặt một suất thịt bò

Úc loại đặc biệt, áp chảo, 4 trăm gram. Hấn từ chối khoai tây. Không khoai tây, thank you, cả chiên lẫn luộc. Nhưng 4 phút nữa nhất định phải xong. Bye.

Cô lau tóc 4 lần rồi thoa lên người 4 lớp kem thơm mùi va ni. Và trần truồng và trơn nhẵn và uyển chuyển, cô làm 4 bước thẳng lên bụng hấn. Hấn gio tay ôm lấy bắp chân cô, bắp chân cô có 4 giọt nước âm ẩm. Vẫn đứng hiên ngang trên bụng hấn, cô hát hàm hỏi hấn có thể ở lại Sài Gòn bao lâu. Hấn im lặng. Thoạt tiên hấn định tìm cách không trả lời ngay, hấn không muốn phá vỡ niềm vui mới có từ 4 tiếng. Nhưng nhìn mặt cô, hấn thấy hấn không thể không trả lời trong 4 giây. Thế là đến giây thứ 4, hấn nói. Hấn nói, giọng gấp gáp, ngày kia là hấn phải về rồi, hấn bay chuyển trưa và phải rời khách sạn trước 4 tiếng phòng trường hợp tắc đường. - Anh không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của em, hấn giải thích. Cô cúi người, trườn lên ngực hấn. Hấn phát ra 4 tiếng rên nhẹ khi đùi trái của hấn chạm vào đám lông mịn màng ẩm ướt của cô. Cô lắc đầu rồi thì thào cô nói cô không thấy có gì ảnh hưởng trong vụ này. Ngày kia như cô báo trước với hấn, cả đoàn làm phim của cô được tự do vì chuẩn bị đến lễ lớn tháng Tư, theo lời khuyên của cố vấn người địa phương, đạo diễn và phó đạo diễn sẽ mang phong bì tới gặp gỡ các nơi trên thành phố rồi 4 sở và 4 cục khác, sở nào cục nào cũng có nhu

cầu phong bì. Trong khi dạo diễn và phó đạo diễn chạy 4 vòng quanh Sài Gòn để phục vụ các nhu cầu phong bì của người Việt đương đại, cô muốn cùng hấn đi thăm Chợ Lớn, cô chưa đặt chân tới Chợ Lớn bao giờ, cô muốn biết xem nó có giống với những gì mà cô đã viết 4 năm trước. - Điều đó rất quan trọng với em, cô nói. Cô nói rồi cô khép mắt lại và cô lè lưỡi liếm 4 chiếc răng cửa của hấn. Hấn rùng mình. Hấn ôm chặt lưng cô, khấn khoản: - Đồng nghiệp mà anh nhờ làm thay, không thể giúp anh hơn 4 ngày, anh mong em thông cảm. - Lý do lý trấu! cô nói, giọng cô vẫn thì thào. Hấn rướn mày, 4 từ này nằm ngoài vốn tiếng Việt của hấn. Bình thường thế nào cô cũng bật cười, nhưng bây giờ thì cô không buồn nhếch mép. Cô cũng không buồn nhìn hấn. Vẫn thì thào cô nói. Cô nói rằng cô chán ngấy lý do mà hấn đưa ra, cô đã đoán thế nào hấn cũng đưa ra lý do đó, rằng cô mặc xác hấn, hấn hãy để cho cô yên, nếu hấn muốn thì ra sân bay về Paris trong 4 phút nữa cũng được, vas-y, si tu veux! Nói xong, cô nằm thẳng ra giường, tay để dưới gáy, mắt nhìn lên trần nhà. - Anh mong em thông cảm, hấn nhắc đi nhắc lại 4 lần, mỗi lần kèm 4 tiếng thở dài, mỗi tiếng thở dài giấu một cái run rẩy. Hấn muốn xỉu. Hấn xấu hổ. Hấn thấy hấn mất 4 điểm trong mắt cô. Rồi hấn lại muốn nổi nóng. Thái dương hấn giật giật. Cục yết hầu ở cổ hấn trôi ra thụt vào. Da mặt hấn nóng bừng. Hấn thấy cô bất công với hấn. Hấn

thấy cô tham lam quá mức 4 lần. Hấn đã ra sân bay Roissy từ 4 giờ sáng hôm qua, đợi ở đó 4 tiếng, bay một chuyến dài với một lần đổi máy bay 4 tiếng ở Mạc Tư Khoa mà hấn phải chạy thực mạng mới tìm được 4 hành lang mỗi cái dài gần 4 trăm mét. Hấn sẽ phải trả cho đồng nghiệp làm thay ba phần tư thu nhập của phòng khám trong thời gian hấn vắng mặt. Chuyến bay về cũng sẽ dài, cũng sẽ đỗ 4 tiếng ở Mạc Tư Khoa, cũng 4 hành lang mỗi cái dài gần 4 trăm mét. Tới Paris hấn sẽ không được rẽ vào nhà để nghỉ ngay cả 4 phút, để uống 4 ngụm nước suối và ăn 4 miếng bánh sừng bò, mà phải đi thẳng từ sân bay đến phòng khám cho kịp giờ mở cửa, để không mất ít ra là 4 khách quen. Hấn đã nói dối vợ hấn. Thực lòng hấn không biết 4 nghìn chuyện gì sẽ xảy ra nếu vợ hấn phát hiện hấn về Sài Gòn 44 tiếng không phải để thay mặt bố hấn chia chác gia tài của ông nội hấn với các anh chị em họ hàng trong nước, mà để chui vào khách sạn làm tình với cô. - Anh mong em thông cảm, hấn nghẹn giọng. Hấn cảm giác 4 giọt nước mặn sắp tràn lên mi. Cô vẫn nằm ngửa, tay để dưới gáy, mắt ngó trần nhà, trên đó chẳng có gì ngoài con thạch sùng bé bằng 4 đầu ngón tay, chạy loăng quăng 4 phía. Hấn đờ đẫn cả người. Hấn thấy hấn bất lực và hấn căm ghét sự bất lực của hấn. Giá như hấn có thể ngồi dậy đập 4 cái gì đó hay mở tung cả 4 cửa sổ và hét lên thật to. Rồi hấn nghe thấy 4 tiếng ặc ặc phát ra từ cổ họng

cô. Có lần cô bảo hấn rằng cô không hiểu nổi cơ thể cô, có vẻ cô không làm chủ được nó, nếu con chán nổi lên thì cô sẽ như khúc gỗ, mất hết thềm khát, mất hết cảm xúc, không phải chỉ một phần hay một phần 4 mà là mất hết, hết sạch, rằng những lúc ấy thật là kinh khủng, thật là thảm hại, chẳng còn là con người nữa, những lúc ấy cô chỉ muốn chết. Hấn nghũ thế và hấn nhói 4 cái ở ngực trái. Hấn ôm lấy vai cô, đè lên người cô, hôn lên môi cô, để át đi 4 tiếng ặc ặc khiến hấn nhói ở ngực trái. Hấn chợt thấy hấn không thể sống thiếu cái thân thể mảnh khảnh không quá 44 ki lô này. Thật là điên rồ. Nhưng chưa bao giờ hấn thấy điều gì rõ ràng hơn vậy. Hấn cuồng nhiệt đi vào người cô, mặc cho chân cô vùng vẫy trên vai hấn. Hấn thấy hấn như một thằng điên, hấn thấy hấn khỏe hơn thường ngày 4 lần, không bộ phận nào đang chết trong người hấn cả, hấn đã nhâm, cơ thể hấn hoàn toàn sung mãn, 44 là tuổi sung mãn nhất của đàn ông. Hấn cuồng nhiệt đi vào người cô. Hấn nhắc cô đặt lên bụng hấn. Hấn phát rồ phát dại. Hấn sưng sờ khi 4 giọt nước mắt của cô thi nhau rơi xuống ngực hấn, 4 đầu ngón tay của cô bấm vào vai hấn, tiếng rên xiết của cô chen lẫn tiếng cô gọi tên hấn 4 lần. Hấn chưa từng thấy phụ nữ bật khóc khi đạt cực khoái. Của đáng tội hấn có nghe nói và đã chẳng tin. Hấn sưng sờ. Hấn cuồng nhiệt đi vào người cô. Nhưng hấn không gặp may. Đến lượt hấn thì hấn không gặp may. Đúng

lúc hấn tưởng như có thể chết đi trong cái âm hộ lênh láng lũ xuân của cô thì hấn giật nảy mình bởi 4 tiếng cộc cộc tưởng thùng cả màng nhĩ: 4 trăm gram thịt bò Úc áp chảo, không kèm khoai tây, đang bốc khói nghi ngút trong tay đầu bếp khách sạn, đằng sau cánh cửa. Đầu bếp khách sạn xin lỗi 4 lần, bằng 4 ngoại ngữ - Anh, Pháp, Hoa và hình như Hàn. Rồi đầu bếp giải thích bằng tiếng Việt. Đầu bếp nói đầu bếp có thêm 4 đầu 4 tay nữa cũng không thể phục vụ 44 khách hàng cùng yêu cầu thịt bò Úc áp chảo trong vòng 4 phút. - 44 phút là tốc độ kỷ lục, đầu bếp tuyên bố và làm một nhát 4 bước ra tận hành lang.

Hấn rã rời, ngã sập xuống người cô.

3.

Nàng sinh 44 ngày trước Tết, Ân sinh 44 ngày sau Tết, giống nhau như chị em song sinh, cùng dài 44 xăng ti mét và nặng 4 ki lô. Vào trung học, Ân bắt đầu để tóc thề, 4 ngày sau nàng cũng bắt đầu để tóc thề. Vào trung học, Ân bắt đầu đi xe đạp mini, 4 tháng sau nàng cũng dành dụm đủ tiền để mua xe đạp mini. Như các nữ sinh ngày đó, nàng và Ân bận đồng phục tới trường. Quần trắng, áo dài trắng, phù hiệu trường gắn ở ngực.

Vào trung học, 4 ngày sau, nàng viết đơn xin nhảy lớp để được học cùng lớp với Ân. 4 ngày sau nữa, nàng làm 4 bài kiểm tra. 4 ngày sau nữa, mong muốn của nàng được xét duyệt.

Từ đó, nàng và Ân như hình với bóng, đi toa lét đĩa này vào đĩa kia đứng canh, giờ thể dục cùng 4 điểm môn nhảy dây, giờ nữ công gia chánh cùng 4 điểm khâu khăn tay, ăn vặt cùng gọi sương sa hột lựu, chè 4 màu và bánh cuốn chay, Chủ nhật cùng thích đi xem phim lúc 4

giờ, cùng ngồi mòn ghế Casino Đa Kao và 4 lần đạp xe mini lên tận đường Nguyễn Huệ, vào rạp Rex làm khán giả thanh lịch.

4 tuần sau khi nàng học cùng lớp với Ân, trong giờ vạn vật, giáo sư chỉ Ân và nàng rồi nói: chị em song sinh cùng trứng nên không những giống nhau mà còn có chung nhóm máu, gien di truyền và 4 chất kháng nguyên. Ân nhìn sang nàng, 4 phút im lặng. Nàng nhìn sang Ân, 4 phút im lặng.

Hết giờ, học trò cả lớp gọi nàng và Ân là chị em song sinh. Hôm sau, học trò toàn trường gọi nàng và Ân là chị em song sinh. Lên trung học, học trò toàn trường lại tiếp tục gọi nàng và Ân là chị em song sinh.

44 nam sinh lần lượt gửi tặng nàng và Ân 44 viên kẹo giống nhau như chị em song sinh, 44 tấm thiệp hoa cũng giống nhau như chị em song sinh, 44 bông hoa lụa giống nhau như 44 bông hoa lụa.

Vào Văn khoa, người ta vẫn gọi nàng và Ân là chị em song sinh, 44 món quà của các nam sinh Văn khoa không còn là kẹo viên, thiệp hoa và hoa lụa mà là thơ tình và tiểu thuyết nhưng cũng nhiều hoa, ngọt như kẹo và giống nhau như chị em song sinh.

Ở đâu giám thị cũng biết nhưng không ai phản đối.

Trước tháng Tư, trường học không quan trọng chuyện ngày sinh tháng đẻ của học trò.

Trước tháng Tư, trường học cũng không quan trọng chuyện phụ huynh đã làm gì, đã ở đâu và đang làm gì, đang ở đâu.

Trước tháng Tư, bạn bè thấy cô không ai biết ba của nàng và Ân đang “sống, làm việc và chiến đấu ở miền Bắc xã hội chủ nghĩa”.

Xã hội chủ nghĩa là gì? - Là độc lập tự do hạnh phúc, má nói. Độc lập tự do hạnh phúc, má nhắc lại trong hơn 4 ngàn đêm nằm còng queo trên giường. Độc lập tự do hạnh phúc, má nhắc lại trong hơn 4 ngàn ngày ngồi đợi tin miền Bắc.

Họ đi ra ga, không nói với nhau câu nào. Hình như để tránh nhìn vào mặt nàng, hấn ngó vào mặt người qua đường, nhưng ngó mãi ngó mãi mà không thấy gì. Hai bên đường, đèn vẫn chưa được bật. Hấn cố bước thẳng, nhưng hơn 4 lần hấn bất ngờ lão đảo như ma đói. Nhà ga Lyon đèn đuốc sáng choang khiến hấn không thể không quay sang nhìn nàng. Hấn hoảng sợ trước cảm giác thân thể 44 ki lô của nàng chỉ chực rời mặt đất mà bay bổng đi đâu đó. Và mắt nàng mở to gấp 4 lần khi xem bảng giờ tàu và nàng hất một bên áo choàng và nàng cầm cổ chạy, vừa chạy vừa dùng tay kia gạt 4 hành khách đang bước đi bên cạnh. Trông nàng thật khổ sở và quyết liệt, khiến hấn không khỏi nhớ lại cảnh nàng trườn trên bụng hấn. Đúng lúc hấn oằn người để chặn cơn cương cứng, thì nàng bước lên toa, 4 tiếng còi tàu vang lên và nhân viên bảo vệ cương quyết rút bậc thang sắt lại. Hấn chạy theo tàu, mắt dán vào 4 bàn tay đang vẫy từ ô cửa sổ. Đến khi tàu chỉ còn là 4

đốm đen trên đường chân trời, hắn mới hiểu rằng hắn vẫn chưa có số điện thoại của nàng. Thời buổi điện thoại mà không đưa số điện thoại là một cách nói lời vĩnh biệt. Hắn đã cố gắng tìm một phần 4 hy vọng. Hắn đã chạy theo tàu đến kiệt cả sức mà vẫn chưa có được số điện thoại riêng của nàng. Không biết đi đâu nữa, hắn rẽ vào quán bar ngay trong ga, định làm chai bia 44 cl với đá cục. Nhưng rồi hắn đổi ý, gọi một ly rượu 44°. Đây là lần thứ 4 hắn uống rượu mạnh. Lần đầu là trong buổi tối sinh nhật cách đây 4 năm, dưới sự kiểm soát của mẹ hắn. Những lần sau là các ngày lễ tết trong gia đình, khi mẹ hắn gật đầu đồng ý. Nhìn chung, trước khi gặp nàng, hắn là một chàng trai ngoan ngoãn, mới uống rượu mạnh 4 lần, và chưa động đến điều thuốc nào. Bồi bàn mang ra một ly gin. Hắn ngửa cổ làm 4 hơi hết sạch. Hắn thả lỏng quan, nhưng thất bại hoàn toàn. Hắn có cảm giác đột nhiên già như đã 44 tuổi.

Về đến nhà, việc đầu tiên hắn làm là đem tập thơ của Kerouac đi trả. May mà hôm đó là thứ Tư nên còn 4 phút nữa thư viện quận mới đóng cửa. Sau đấy hắn rẽ vào siêu thị, lấy chiếc xe đẩy to, chất vào đó 44 hộp đồ ăn đông lạnh, 44 chai nước khoáng và 4 ki lô táo tươi, có thể đủ cho hắn trong 4 tuần liền. Quay lại căn hộ của mình, hắn mở tất cả 4 cánh cửa sổ, hút bụi, dọn dẹp và vứt đi 4 túi rác khổng lồ. Hắn tắm gội, thay quần áo và không quên thay khăn trải

giường. Khăn trải giường 4 vũng mồ hôi vẫn chưa kịp khô. Chuẩn bị bữa tối xong, hấn đặt lên bàn 4 cuốn sách y khoa rồi vừa ăn vừa đọc, lần lượt hết 4 trang cuốn này thì chuyển sang 4 trang cuốn khác. Hấn không thể không nhận ra rằng 4 tuần lơ là đã để lại cho hấn 44 lỗ hổng kiến thức đáng kể. Trước khi đi ngủ vào lúc 4 giờ 4 phút sáng, hấn viết vào sổ tay: “Bằng mọi giá phải quay lại cuộc sống bình thường”. Khẩu hiệu này được gạch chân 4 lần bằng mực đỏ.

Ngày hôm sau trôi đi một cách bình thường, như hấn mong muốn. Trước khi ra khỏi nhà để đi học, hấn đột nhiên dừng lại ở ngưỡng cửa. Hấn đã do dự đúng 4 giây trước khi quay vào rút máy nhắn tin khỏi điện thoại để bàn (thời điểm đó, chưa có điện thoại cầm tay). 44 phút nghỉ trưa, hấn ăn ở căng tin trường với M và hỏi M về 4 chỗ trong bài giảng mới nhất mà hấn không hiểu. Xong xuôi, hấn hẹn M cuối tuần đi xem 4 triển lãm tượng mới khai trương cách đây 4 ngày ở Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại. Còn M thì nói với hấn về 4 bộ phim mới ra của 4 đạo diễn mà họ cùng thích. M không dả động câu nào đến vụ đi xem phim không thành cách đây 4 tuần. Sau bữa trưa, hấn vào phòng thí nghiệm làm xong 4 bài tập đúng đến giờ đóng cửa. Buổi tối, hấn tiếp tục đọc 4 cuốn sách y khoa hôm qua, vẫn lần lượt hết 4 trang cuốn này thì chuyển sang 4 trang cuốn khác.

Sau khi ngồi xem một bộ phim hình sự ở kênh 4, hấn ra giường nuốt một phần 4 viên thuốc ngủ và 44 phút sau thì thiếp đi. Hấn mơ lung tung. 4 con mơ ngắn, 4 câu chuyện có vẻ dài hơn nhưng đều không đầu không cuối, 44 khuôn mặt méo mó vừa lạ vừa quen, lúc thì áp lại thật gần lúc lại lảng đi 4 nghìn cây số, nói chung là có vẻ để trêu chọc. Từ 4 giờ sáng hấn bị đánh thức 4 lần bởi 4 cơn đau ở lồng ngực trái. Hóa ra cả 4 lần hấn đều đã chạy 44 phút, với vận tốc 4 trăm ki lô mét giờ, đằng sau một đoàn tàu cao tốc màu bạc, mũi nhọn, khiến hấn liên tưởng đến chiếc máy bay Antonov khổng lồ của Liên Xô. Hấn không rõ có nhìn thấy ai trong tàu, chỉ loáng thoáng nhận ra bàn tay gầy gò nhất giữa 4 bàn tay cùng thò từ cửa sổ tàu, ở toa thứ 4, hình như hướng về phía hấn.

Ngày hôm sau nữa và ngày hôm sau nữa cũng trôi đi một cách bình thường, như hấn mong muốn. Đôi khi hấn giật mình nhớ tới 4 nếp nhăn li ti trên khóe mắt trái của nàng, đôi khi hấn run rẩy ngỡ đang đi sâu vào thân thể 44 ki lô của nàng, đôi khi hấn buột miệng đọc những câu thơ của Kerouac, đôi khi hấn tự hỏi không biết nàng có gọi điện vào lúc hấn vắng nhà. Ngay lập tức hấn tìm cách nghĩ sang 4 chuyện khác. Nói chung hấn thành công từ một phần 4 trở lên. Ba phần 4 còn lại thì căng cứng, nhất là vào lúc 4 giờ đêm, khi mà các quán xá đã đóng cửa, khi mà không chỗ nào có thể tìm được rượu

manh để làm tiêu tan cơn thèm khát, bất kể loại gì, gin, vodka, whisky, tequila, rum, gold strike, fernet branca... 4 ngày sau khi chia tay nàng, hắn quên sạch các thuật ngữ y khoa, chỉ còn nhớ tên các loại rượu mạnh. Được cái, bao giờ hắn cũng uống đúng ba phần 4 ly rồi đứng lên ra về. Hắn chưa bao giờ để rơi vào tình trạng bò bằng cả 4 chi. Nhìn chung, cho tới lúc ấy hắn vẫn là thanh niên ngoan ngoãn.

Thứ Bảy, hắn tắm rửa, cạo râu và thay bộ áo khoác 4 khuy, quàng thêm chiếc khăn lụa 4 màu, lên đường đi xem 4 triển lãm tượng cùng M ở Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại. Tháng Tư đã đến thật rồi. 4 cây hoa màu vàng thật vui nhộn. Hắn cố nhớ lại 4 cái tên hoa. Hắn ngắt trộm 4 nhành nhỏ đút vào túi áo khoác. Mọi thứ có vẻ ổn. Kỷ niệm có vẻ đã được xếp gọn vào 4 ngăn kéo ký ức. Thèm khát có vẻ đã được chôn chặt trong 4 tầng hầm lý trí. Hắn huyết sáo trên con đường 444 mét từ bến tàu điện ngầm. Đến nơi, hắn tìm thấy M không mấy khó trong 4 hàng dài trước 4 quầy bán vé. Hắn vào đứng cạnh M và không bị ai đứng sau phản đối. Đứng chừng 44 phút, xếp hàng gần tới lượt mua, bỗng dung hắn bảo M vào xem một mình, hắn xin lỗi không thể ở lại. M im lặng quay đi. Hắn cũng không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Không biết bao nhiêu năm sau, một lần từ Hồng Kông về Paris công tác, gặp hắn vật vờ ở quận 4 gần cầu Marie, M rủ hắn vào tiệm

trà Tứ Xuyên. Chuyện vẫn một hồi, bỗng dung M kể với hấn rằng 4 tuần đó, 4 tuần giữa năm 4 Y khoa Đại học Orsay, 4 lần làm tình với hấn là 4 lần M có cảm giác như làm tình với 4 cái bóng. Tất cả bắt đầu từ lần M và hấn hẹn nhau ở quán Le 44 V, để cùng đi xem bộ phim mới ra tại rạp UGC Odéon. M đến muộn khoảng 4 phút. Sau khi làm 4 vòng quanh 4 tầng gác, thậm chí vào cả 4 nhà vệ sinh mà không thấy hấn, M đành quay về nhà. Cách quán Le 44 V 4 bước chân, trên quảng trường của nhà thờ Đức Bà, M chứng kiến hấn đang cầm máy ảnh, say sưa ngắm một thiếu nữ. Thiếu nữ nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc. Vẻ say sưa của hấn khiến M đi thẳng về nhà, vừa đi vừa liên tưởng tới 4 chuyện tình sét đánh, giữa 4 chàng trai mới lớn và 4 quý cô xinh đẹp, trong 4 tiểu thuyết của 4 đại văn hào được dạy ở chương trình văn chương bậc trung học. Hấn guọng cười khi nghe M kể. Cuối buổi, nhìn hấn móc 4 giây không tìm ra ví tiền, M phá lên cười 4 tiếng. Non, merci. M đang nhận lương chuyên viên cao cấp của một trong top 4 bệnh viện lớn nhất Á châu. M bảo căn hộ của M ở Hồng Kông nằm trên sườn núi Victoria, tầng 44, dưới đất là rừng thông 4 lá, còn trước mặt 4 bề là biển. Có lần 4 giờ chiều, trước khi hoàng hôn xuống, M có cảm giác nhìn thấy dải chữ S của Việt Nam từ xa và Hòn Ngọc Viễn Đông nằm ở một góc. Thế rồi im lặng. Thế rồi chia tay. Hấn và M chào nhau với 4 giây luyến tiếc, có vẻ chẳng biết ngày tái ngộ. Mọi

thứ dở dang. Hấn không hỏi M lý do gì mà sang tận Hồng Kông làm việc. M cũng không hỏi hấn tại sao bỏ học lang thang. 4 mắt nhìn nhau không 4 thoáng ngỡ ngàng.

Nhưng đây là chuyện sau này. Hôm đó, lúc M mua xong vé xem 4 triển lãm tượng và bước chân vào phòng trưng bày thứ tư của Bảo tàng Nghệ thuật Đương đại Paris thì hấn cũng đến được nhà ga Lyon và đang đứng xếp hàng mua vé đi Aix-en-Provence. Nhân viên ngành đường sắt biểu tình từ 4 ngày và dọa sẽ kéo dài 4 tuần. Hành khách nằm ngôi trên sân ga từ 4 ngày và có khả năng sẽ tiếp tục nằm ngôi ở vị trí đó 4 tuần. Hấn đã phải đợi 44 tiếng mới có được chỗ trong chuyến tàu chợ Paris - Aix-en-Provence được thông báo là sẽ dừng lại 4 lần giữa đồng không mông quạnh.

4.

Xã hội chủ nghĩa là gì? - Là độc lập tự do hạnh phúc, má nói. Độc lập tự do hạnh phúc, má nhắc lại trong hơn 4 ngàn đêm nằm còng queo trên giường. Độc lập tự do hạnh phúc, má nhắc lại trong hơn 4 ngàn ngày ngồi đợi tin miền Bắc.

Sau tháng Tư, khi tổ trưởng tổ công tác đặc biệt số 4 đọc lệnh quốc hữu hóa tiệm thuốc tây của má, má cũng nhắc độc lập tự do hạnh phúc.

Tổ trưởng chỉ 4 ngón tay vào mặt má, nghiêm giọng: nhạo báng cải cách công thương nghiệp là chống lại chế độ mới xã hội chủ nghĩa.

Sau lưng tổ trưởng là 4 con người mới xã hội chủ nghĩa: nam sinh viên năm 4 đại diện đoàn thanh niên, chị chè 4 màu đại diện hội phụ nữ, bà Tư Mập đại diện hội phụ lão, ông Tư Ốm đại diện trật tự phòng.

Tổ công tác đặc biệt số 4 bất ngờ xuất hiện lúc 4 giờ 44 phút, đúng lúc má đi giao 4 lô hàng về, chưa kịp tra

chìa vào 4 ổ khóa, chưa kịp kéo lên 4 lớp cửa cuốn, chưa kịp ấn nút 4 ngọn đèn điện, chưa kịp mở ra 4 ô cửa sổ.

4 đôi mắt chìa vào má rồi làm 4 vòng ra sau lưng. Đôi mắt của tổ trưởng cũng chìa vào má rồi quét 4 lượt từ đầu xuống chân. Giọng như băng, tổ trưởng kết má 4 tội: đầu cơ, tích trữ, lũng đoạn, phá rối thị trường.

Trán má 4 giọt mồ hôi đục ngầu, lưng má 4 mảng mồ hôi vàng chóa, mồ hôi túa ra từ nách và cổ áo, tóc má xổ tứ tung 4 phía, tay má run rẩy kỷ trượt 4 lần, bản kiểm kê hàng hóa tồn kho suýt rách thành 4 mảnh, miệng má lắp bắp gọi tên 4 trăm nghìn hộp thuốc tây, thành quả của 4 năm trường kỳ lao động.

Má im lặng 4 phút trước lệnh trưng thu 4 trăm nghìn hộp thuốc tây quốc cấm. Má đưa 4 chùm chìa khóa cho tổ trưởng tổ công tác đặc biệt số 4. Rồi không ngó tiem thuốc tây lần cuối, má về nhà ngồi viết 4 lá thư cho ba.

Sau tháng Tư, má liên tục viết thư cho ba. Nhưng nước đổ đầu vịt. Ba trả lời 44 lá thư của má bằng một lần duy nhất, vồn vẹn 4 dòng, mỗi dòng 4 chữ, mỗi chữ 4 ô li. Ba viết: thù cũ diệt xong, giờ tới thù mới, người cộng sản kiên quyết với kẻ thù.

Sau này, nàng biết ba đã có gia đình khác, 4 tháng sau khi đặt chân tới miền Bắc xã hội chủ nghĩa.

Sau này, nhân dịp ba được phong danh hiệu Anh hùng Lao động toàn ngành, báo Sài Gòn Giải Phóng 4 kỳ liền đăng lý lịch và thành tích của ba, nàng còn biết ngày bác sĩ sản khoa Sài Gòn mổ bụng má lòi nàng ra cũng là ngày ba cưới vợ miền Bắc, một ngày tháng Tư.

Hình cũ đăng lại trên báo, hình đám cưới ba ở Hà Nội, cô dâu áo dài ni lông hoa ôm 4 hoa ni lông, nép vào ngực chú rể đồng phục bộ đội, quân hàm 4 sao, cổ quần 4 vòng khăn rằn, sau lưng là 4 khẩu hiệu "Vui duyên mới không quên nhiệm vụ" cắt 4 kiểu chữ, dán ở 4 tường, hình như cũng chữ trắng trên nền đỏ.

Người chồng mới xã hội chủ nghĩa cần người vợ mới xã hội chủ nghĩa, lý lịch 4 đời trong sạch cưới lý lịch 4 đời trong sạch, nên vợ miền Bắc của ba là vợ chính thức, 4 con miền Bắc của ba là 4 con chính thức.

Má thành quá khứ, Ân và nàng cũng thành quá khứ, đều không được phép có mặt trong lý lịch của ba.

Hắn chớp mắt 4 lần. Và hắn ngo ngác 4 giây. Và con thạch sùng tắc lưỡi 4 cái trên trần nhà khiến hắn hiểu hắn đang ở Sài Gòn. Sài Gòn chứ không phải Paris. Bên cạnh hắn, cô nằm nghiêng. Và tóc cô che hết khuôn mặt. Và ngực cô lộ dưới tóc của cô. Và 4 ngón tay cô đặt trên bụng hắn. Và hắn nghĩ là họ đã làm tình trước khi cùng thiếp đi. Hắn từ bỏ ý định tìm đồng hồ đeo tay. Khái niệm thời gian không tồn tại trong căn phòng này. 44 bộ váy áo sặc sỡ và cổ rộng treo trên 4 bức tường khiến hắn nghĩ đến Sài Gòn trước tháng Tư. Trang trí nội thất lại muốn hắn liên tưởng tới Venise thế kỷ XIV. 4 quả bơ xanh lịm và căng tròn thì gọi cho hắn 4 tháng bỏ thi tốt nghiệp lang thang 4 nước châu Mỹ La Tinh. Và cô - hắn lắc đầu, hắn vẫn chưa quen với sự hiện diện của cô. Có

lúc hắn cảm giác đã quen cô từ 44 năm nay, từ ngày hắn mới chào đời. Có lúc hắn lại thấy như chưa gặp bao giờ, chưa bao giờ. Đặt chân đến sân bay Tân Sơn Nhất, hắn bàng hoàng nhận ra rằng hắn vừa trải qua chuyến bay dài với 4 tiếng đợi ở Mạc Tư Khoa chỉ để được gần cô, được ôm cô vào lòng, được đi vào cô bất cứ lúc nào mà hắn muốn. Bất cứ lúc nào. Trong giới hạn 44 tiếng đồng hồ trước mặt.

Hắn vùi đầu vào tóc cô. Hắn vào phòng được 4 phút thì máy điều hòa nhiệt độ không biết lý do gì mà đột ngột giảm 4 độ. Cô đã ngay lập tức gọi điện xuống tiếp tân. Kỹ thuật viên về quê chăm sóc bố ốm 4 tuần, khách sạn 44 tiếng nữa mới có phòng trống. Tiếp tân lạnh lùng trả lời. Lúc ấy, hắn đã xua tay và nói với cô, Paris tháng Tư rồi mà còn đang -4°. Cô đã nhìn hắn và cô đặt điện thoại xuống. Bây giờ thì hắn nghĩ cả cái không khí ướp lạnh này cũng góp phần làm cho căn phòng mất đi khái niệm về thời gian, bởi vì dù hắn có ở Sài Gòn 44 tiếng thì hắn cũng chỉ biết duy nhất một không khí ướp lạnh này, nhân tạo, chẳng hề ăn nhập với thiên nhiên bên ngoài. Lúc này vừa ra khỏi máy bay, hắn đã ngợp trong khí nóng mang nhiều hơi ẩm của nơi đây, hắn cảm thấy thật dễ chịu, hơn hẳn cái lạnh khô cằn của châu Âu mùa này. Nhưng điều ấy diễn ra chỉ trong vòng 4 phút cho đến khi hắn bước vào tắc xi. 4 lần liền hắn đề nghị tài xế hạ cửa kính xuống và tắt điều

hòa nhiệt độ, nhưng anh ta liên tục bận điện thoại, có vẻ như 4 sự việc rất nghiêm trọng vừa mới xảy ra trong gia đình anh ta cách đây chưa đầy 4 phút. Có một lúc anh ta ngừng nói và đưa tay ấn nút radio, 4 giọng nữ kim cùng cất lên “Ơi biển Việt Nam, ời sóng Việt Nam...” Anh ta lầm bầm 4 từ gì đó rồi lại đưa tay ấn nút radio. 4 giọng nữ kim im bật và anh ta tiếp tục bận điện thoại, có vẻ như 4 sự việc khác cũng nghiêm trọng không kém vừa mới xảy ra trong gia đình vợ anh ta cách đây chưa đầy 4 giây. Cuối cùng hắn đành ngồi im ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài qua cửa kính tắc xi. Thành phố dường như đã thay đổi hoàn toàn. Suốt cả một đoạn đường dài 44 phút, không một ngôi nhà, không một khuôn mặt, không một góc phố, gọi cho hắn rằng hắn đã từng sinh ra và sống ở đây 4 năm đầu tiên của thời thơ ấu. Hắn có cảm giác như đang ngồi trong rạp chiếu bóng, trước màn ảnh rộng, xem bộ phim câm. Sài Gòn, với hắn, là bộ phim câm 44 phút.

Cô quay người về phía hắn rồi cô ôm lấy cổ hắn. Mắt vẫn nhắm và thì thào cô nói. Cô nói Sài Gòn là một quán ăn khổng lồ với một thực đơn khổng lồ 4 nghìn món. Cô nói cô muốn đi ăn cùng hắn và cô sẽ cho hắn nếm thử món hào sống ở đây. - Người ta bảo nó có tác dụng gấp 4 lần thịt bò Úc áp chảo. Nói xong cô phá lên cười 4 tiếng. Như thể cô đã chẳng hề ngủ mà chỉ nằm nhìn hắn ngủ và đọc được mọi toan tính

của hắn. Hắn đưa tay quệt mép. Lần đầu tiên hắn đã thiếp ngủ bên cạnh cô. Hắn tự hỏi không biết hắn có ngáy, nói mê và chảy bọt mép. Hắn sợ mất 4 điểm trong mắt cô. Tối hôm trước, sau giờ làm việc, hắn đã tranh thủ ghé phòng khám nha khoa của thằng bạn thân, yêu cầu trám gấp cho hắn 4 cái răng hàm bị sâu mà hắn bỏ mặc từ hồi lấy vợ. 4 cái răng hàm có 4 lỗ thủng sâu hoắm khiến sau đó hắn không ăn nổi bất cứ cái gì, mê mết trên giường và chỉ cần 4 phút nữa thôi là lơ mơ mất chuyển bay. Tất nhiên hắn không thể kể cho cô điều này. Hắn sợ mất 4 điểm trong mắt cô. Cô lại phá lên cười lần nữa, vai cô rung rung 4 lần. Có cảm giác 44 bộ váy áo cổ rộng treo trên tường cũng ngoác miệng cười theo, con thạch sùng làm 4 vòng trên trần nhà, vừa chạy vừa tuôn những tràng tắc lưỡi 4 cái. Hắn đỏ mặt đến tận chân tóc. Hắn nhớ tới 4 trăm gram thịt bò Úc áp chảo hắn lén gọi điện đặt tiếp tân, lúc cô kì cọ dưới vôi hoa sen. Thật là tai họa. 4 trăm gram thịt bò Úc sau đó đã bất ngờ cướp đi con cục khoái của hắn bằng 4 tiếng gõ cửa điếc tai của đầu bếp khách sạn, và hắn đành phải ngồi nhai như nhai 4 trăm gram cao su, mà cô thì một mực từ chối trợ giúp hắn, - 4 gram cũng không, không là không, non merci - lại còn 4 lần liên tục nháy mắt trêu trọc ý định ăn 4 ki lô thịt đỏ trong vòng 44 tiếng đồng hồ ở Sài Gòn của hắn.

Cô kéo mặt hắn lại gần rồi nhìn vào mắt hắn.

Và thì thảo tai hấn cô nói. Cô nói thực ra cô muốn đưa hấn ra ngoài, ra khỏi căn phòng này, ra khỏi không khí ướp lạnh nhân tạo này. Cô nói cô muốn xem hấn còn giữ chút kỷ niệm nào với thành phố nơi hấn sinh ra. Hấn nói hấn đã sống ở đây cho tới năm 4 tuổi, 4 tuổi theo hiểu biết y học của hấn thì trí nhớ mỏng hơn 4 mi li mét. Cô nói vâng, đúng thế. 4 tuổi ký ức mong manh, nói chung người ta không thể nhớ nổi đã ở đâu, làm gì, với ai, lúc 4 tuổi, nhưng vẫn có những trường hợp đặc biệt. Cô dừng lại 4 giây rồi cô nói cô không nghĩ hấn thuộc về những trường hợp đặc biệt, nhưng cô vẫn hy vọng ra khỏi căn phòng này sẽ khiến hấn tìm lại được quá khứ. Không khí nóng và ẩm sẽ kích thích ký ức hấn hoạt động. Hấn nhún vai. Hấn chưa bao giờ coi Sài Gòn là quá khứ. Cô hỏi hấn thành phố này là gì đối với hấn. Hấn lắc đầu, hấn cũng không biết nữa, hấn chưa bao giờ đặt ra câu hỏi ấy. Rồi hấn nói hấn sẽ đi dạo phố cùng cô, nếu như cô muốn, nhưng với tư cách du khách mang hộ chiếu nước ngoài, du khách hơi đặc biệt, vì hấn biết nói tiếng Việt khá trôi chảy, tuy chỉ là thứ tiếng Việt cần phải được cập nhật. Cô gật đầu, cô bảo hấn cứ làm như hấn muốn, miễn sao hấn cảm thấy thoải mái, kỷ niệm là thứ không thể tìm lại một cách ép buộc. Không. 4 lần không. Cô nói: điều đó cũng tương tự như với cảm xúc vậy.

Cô kéo khuôn mặt hấn gần hơn nữa, rồi nhìn

vào mắt hấn lâu hơn nữa. Và thì thảo tai hấn cô nói. Cô nói thực ra, thực ra, cô hy vọng trong 44 tiếng ở đây, hấn sẽ tìm được dấu vết của nàng, của “người con gái Sài Gòn” mà hấn từng gặp ở quán Le 44 V, cũng một ngày tháng Tư, khi trời Paris bất ngờ đổ tuyết. Hấn nhún vai. Cô nói cô sẽ đưa hấn tới thăm ngôi nhà, ngôi nhà mà 4 tháng vừa qua 4 lần cô muốn quay lại rồi 4 lần đều thôi. Cô tin là ở đó, hấn sẽ có ít ra là 4 thông tin bổ ích về nàng. Hấn lại nhún vai. Hấn đã không đến Sài Gòn với mục đích ấy. Hấn đã muốn tận dụng từng 4 giây của 44 tiếng đồng hồ ở bên cô. Hấn sẽ chỉ rời cô 44 phút để gặp 4 ông anh họ, và hấn sẽ chỉ gặp ở ngay sảnh khách sạn. Hấn không muốn thêm 4 giây nào nữa. Cô nói tất nhiên là cô hiểu điều đó, nhưng cô rất thích các cuộc tìm kiếm, cô luôn bị kích động trước các cuộc tìm kiếm, mọi cuộc tìm kiếm đều thú vị, không quan trọng là bởi cô hay bởi người khác. Hấn gật đầu, trước 44 tuổi, hấn cũng từng có suy nghĩ như cô. Cô lại nói từ ngày đến Sài Gòn, cô không thôi nghĩ tới câu chuyện của hấn, cô không thôi hình dung ra nàng, ra nửa trước của câu chuyện, cô nghĩ là cô đã đoán được lý do khiến nàng hay lên Paris và lần nào cũng chỉ để chụp ảnh ở địa điểm du lịch nổi tiếng, lần nào cũng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc, mặc dù trong lòng nàng, theo cô hiểu, là nỗi bất hạnh lớn vô cùng. Cô nói tất cả điều này với giọng thì thảo và nghiêm trang. Hấn không hiểu lắm. Hấn không ngờ mọi thứ

lại diễn ra phức tạp gấp 4 lần như thế trong đầu cô. Nhưng dù sao thì hấn cũng cảm thấy dễ chịu. Hấn tin là cô nói thật lòng. Hấn tin là cô muốn chia sẻ với hấn điều gì đó quan trọng hơn là câu chuyện của chính hấn trong quá khứ xa xôi. Hấn ôm cô vào lòng, bóp bàn tay trái có 4 vết chai của cô, ngửi mùi hương từ 4 lọn tóc lòa xòa trên trán của cô. Cô bất động 4 phút. Và cô lăn 4 vòng ra cạnh giường, tách hoàn toàn khỏi cơ thể hấn. Và cô đặt tay dưới gáy, và cô duỗi thẳng chân, và cô mắt mở to nhìn lên trần nhà, và cô im lặng. Trên trần nhà, con thạch sùng tí hon tắc lưỡi thêm 4 tiếng nữa xong im bật. 4 bề bị sự im lặng nuốt chửng. Rồi bỗng nhiên cô lên tiếng. Giọng thì thảo và nghiêm trang cô nói. Cô nói rằng chính câu chuyện của hấn với nàng đã khiến cô quay về quán Le 44 V ngày hôm sau để gặp lại hấn, chính câu chuyện đó đã khiến cô thêm được làm tình với hấn, rằng cô thêm làm tình với hấn khủng khiếp, đó là một thèm khát mà cô phát sợ, rằng cô chưa từng thèm khát ai như thế.

Hấn nghe cô nói và hấn cảm thấy 4 giọt nước mặn chực trào khỏi mi. Hấn muốn kéo cô vào lòng. Hấn muốn chồm lên người cô, ăn thịt cô, nuốt chửng thân thể 44 ki lô của cô. Nhưng cuối cùng hấn không dám nhúc nhích. Hấn có cảm giác cô đang đi tìm lý do cho sự thèm khát bất thường của mình. Có vẻ như cô đang mổ xẻ, phân tích chính con người cô.

Có vẻ như cô không lý giải nổi sự thèm khát của cô với hắn. Có vẻ như bản thân cô cũng thấy sự thèm khát ấy thật phi lý. Hắn không dám nhúc nhích. 4 phút và 4 phút nữa và 4 phút nữa. Hắn sợ những cử động của hắn sẽ trở nên thừa thãi, sẽ đánh thức cô dậy, sẽ đẩy cô xa khỏi hắn. Hắn sợ điều cô nói vừa rồi không phải là với hắn, cô đã không nói với hắn mà nói với chính mình, cô đã quên sự có mặt của hắn. Cô nằm ngửa, tay đặt dưới gáy, chân duỗi thẳng, mắt nhìn lên trần nhà. Bỗng nhiên hắn nghĩ cô vẫn thường xuyên nói một mình, trong tư thế này, trong căn phòng khách sạn mờ sáng này, và cả trong căn phòng áp mái của cô gần đồi Montmartre. 4 giọt nước mặn trào khỏi mi hắn. Nhưng hắn không sao nhấc nổi tay để ngăn chúng lại.

Cô nói: em có cảm giác đã đoán được lý do khiến nàng hay lên Paris và lần nào cũng chỉ để chụp ảnh ở địa điểm du lịch nổi tiếng, lần nào cũng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc, mặc dù trong lòng nàng, theo em hiểu, là một nỗi bất hạnh lớn vô cùng. Giọng cô thì thảo và nghiêm trang. Hắn giật mình 4 cái rồi lại tiếp tục cứng đờ 4 chi. Để mặc cho 4 giọt nước mặn lăn trên má, hắn nghĩ sẽ không bao giờ hắn nói nổi câu dài như thế trong tiếng Việt. Hắn thích tiếng Việt mà cô nói. Ở nhà hắn, hắn bị tra tấn bởi tiếng Việt của vợ hắn, một thứ ngôn ngữ dung tục và lai căng, pha trộn vô tội vạ, với một phần 4 là

từ Mỹ hoặc Mỹ hóa. Hấn thích tiếng Việt mà cô nói. Hấn thích cái cách cô gọi người con gái đó là “nàng”. Trước khi gặp cô, “nàng” là một từ mới hoàn toàn với hấn. Mẹ hấn, bố hấn, chị hấn, không bao giờ sử dụng từ “nàng”. Ít ra thì hấn chưa từng nghe thấy họ sử dụng để nói với hấn về người nào đó. Còn vợ hấn, vợ hấn thì không nói “nàng” mà nói “làng” để khoe khoang về cái làng cụ tổ 4 đời của vợ hấn, nơi 4 bữa là 4 con cá bằng gỗ nhưng tỉ lệ nữ đại gia gấp 4 lần Hà Nội và Sài Gòn không phải về cá nhưng cũng về gỗ. “Nàng”, trong câu nói của cô, khi cái giọng vừa nghiêm trang vừa thì thào của cô vang lên trong căn phòng im ắng và mờ sáng, hấn có cảm giác như hiểu được một đại từ nhân xưng không thông dụng trong tiếng Việt. Hấn có cảm giác như đến gần hơn người con gái hấn đã gặp cũng một ngày tháng Tư, khi trời Paris bất ngờ đổ tuyết.

Cô sẽ đưa hấn ra khỏi căn phòng này, nơi không tồn tại khái niệm thời gian.

≈ CHƯƠNG III ≈

1.

Ngày ba rời Sài Gòn ra miền Bắc, Ân 4 tháng tuổi còn nàng mới bằng 4 xăng ti mét trong bụng má.

Ngày ba rời Sài Gòn ra miền Bắc, má bố Ân nép vào ngực ba chụp hết một cuộn phim Kodak.

Nàng và Ân lớn lên giữa 4 trăm tấm hình phóng to lồng kính. 4 trăm tấm hình lồng kính phủ kín 4 tầng lầu, 4 hành lang dài 4 lần 4 mét và toàn bộ phòng khách tầng trệt. 4 trăm tấm hình má bông Ân nép vào ngực ba, má ôm hoa nép vào ngực ba, má cầm nón nép vào ngực ba...

Má thích coi hình. Má đặc biệt thích coi hình. Ngày ba rời Sài Gòn ra miền Bắc, má chỉ dặn ba nhớ gửi hình cho má, mỗi tháng 4 lần, mỗi lần 4 tấm.

Ba đặt chân tới Hà Nội 4 ngày là quên ngay Sài Gòn nên má đem hình cũ ra phóng to và lồng kính. Tổng cộng má phóng 4 trăm tấm hình và mua 4 trăm bộ khung kính. 4 trăm tấm hình lồng kính phủ kín 4 tầng lầu, 4 hành lang dài 4 lần 4 mét và toàn bộ phòng khách tầng trệt.

4 trăm tám hình lòng kính đã khiến má lác dầu với 4 người đàn ông, để chờ đợi người đàn ông đã không chờ đợi má.

4 trăm tám hình ban ngày nhìn má triu mến, ban đêm nhìn má cười cợt. Ban đêm má nhắm chặt mắt lại, nuốt 4 viên thuốc an thần, nhưng không bao giờ má có thể thiếp đi trước 4 giờ sáng.

Có phải từ hôm ấy, từ hôm nghe tin nàng qua đời, cứ 4 giờ chiều là hấn cho đóng cửa phòng khám để quay trở lại quán Le 44 V. Câu hỏi này, hấn từng nghe từ miệng cô, khi họ làm tình lần đầu tiên trong căn phòng của cô gần đồi Montmartre. Đó là một căn phòng áp mái, nằm ở tầng trên cùng của một tòa nhà cổ, có thang máy đi đến tầng thứ 4. Thường ngày cô vẫn sử dụng thang máy, rồi chuyển sang một cầu thang nhỏ bằng gạch, đầy vết nứt sọc, nằm kín đáo trong góc tòa nhà, để đi tiếp lên tầng của cô. Nhưng hôm đó, hôm mà hấn theo cô về nhà lần đầu tiên, thì không biết vì một lý do nào mà thang máy không hoạt động và cả hai đã phải leo bộ từ tầng trệt. Cô bước lên trước, hấn im lặng theo sau. Bậc thang quá hẹp để có thể đi được cạnh nhau. Và cũng do vậy mà cho đến khi họ đối diện với nhau sau cánh cửa phòng cô thì người này đã không thể dò thấy cảm xúc trên mặt của người kia, trừ 44 tiếng thở phì phò mà hấn cố giấu nhưng đã thất bại. Đã lâu lắm, từ ngày quen M, hấn mới lại có dịp leo bộ lên tận tầng cao như thế.

Những ngày ấy cơ bắp hấn dẻo dai gấp 4 lần bây giờ, thể lực hấn thừa mứa, hấn nhớ là đã vừa leo vừa chạy thi với M và hấn bao giờ cũng là người chiến thắng, trong 4 cái nháy mắt của M. Giờ đây, 4 lượt 44 bậc thang gác chỉ khiến hấn nhận thức được sự xuống cấp thảm hại của cơ thể. Cô cứ leo 4 bậc là phải dừng lại để đợi hấn và trong suốt thời gian ấy, cô vẫn giữ nhịp thở bình thường như lúc còn ở dưới mặt đất. Hấn leo từng bước trong hổ thẹn. Lúc cánh cửa phòng cô không hiểu bằng cách nào đóng lại cùng lúc với đèn trần bật sáng, hấn cố chế ngự nỗi hổ thẹn cùng 44 tiếng phì phò càng về sau càng trở nên lộ liễu, để ôm lấy cô, định hôn lên môi cô thì sững người khi nhìn vào khuôn mặt cô: trên ấy không một mảy may dấu ấn của 4 lượt 44 bậc thang gác vừa leo. Hấn còn bị ám ảnh bởi 44 tiếng phì phò của chính mình, 44 phút nữa, trong suốt thời gian cô kì cọ ở chiếc bồn nhỏ trong góc phòng. Nỗi hổ thẹn cũng không chịu rời hấn. May mà sau đó mọi việc đã diễn ra một cách suôn sẻ. Hấn đã đi vào cô 44 phút liền, trong niềm mê mên gần như tuyệt đối. Đứng trước tấm gương treo phía trên bồn rửa, hấn phát hiện 4 vết cào đỏ tươi ở giữa lưng, ngay chỗ vợ hấn vẫn thường huých vào để đẩy hấn ra khỏi nhà, 4 phút sau bữa trưa, ngày nào cũng như ngày nào từ khi hấn mở phòng khám riêng. 4 vết cào đỏ tươi khiến hấn thở ra khoan khoái. Suýt nữa thì hấn chồm môi huýt sáo 4 câu đầu tiên của một bài hát ưa thích mà hấn đã chẳng còn hát từ khi

lấy vợ. Hấn uống 4 ngụm hết ly cà phê đá mà cô vừa pha. Để dòng nước mát ngọt ngào lan tỏa từng chân lông kẽ tóc, hấn nghĩ phải lâu lắm rồi cơ thể hấn mới có được một sự êm ả như thế.

Hấn đã ngay lập tức nhìn thấy cô giữa một đoàn dài phụ nữ. Cô không đi giày Louboutin đế đỏ và cũng không xách túi Louis Vuitton như 44 người kia. Đầu tiên hấn nghĩ đó là những du khách đến từ Đài Loan hay Hồng Kông. Rồi một khi nghe họ nói chuyện với nhau thì hấn biết hấn đang ngồi chung quán với các đồng hương của mình, các đồng hương thậm chí còn gần gũi về mặt địa lý hơn phần lớn Việt kiều ở nội ngoại thành Paris: họ cũng nói giọng Bắc giống bố mẹ hấn ở nhà, tuy có cao và nhanh hơn, với 4 phần trăm từ vựng mà hấn cảm giác chưa nghe thấy bao giờ. Nhanh chóng, hấn hiểu họ thuộc về phía những đồng hương mà bố mẹ hấn, đặc biệt là mẹ hấn, rất mất thiện cảm. “Bắc kỳ Cộng sản”, đó là 4 từ mà mẹ hấn vẫn sử dụng khi có dịp nói về họ. Có vẻ như chính cuộc thất thủ Sài Gòn mà các đồng hương Bắc kỳ này gây nên vào tháng Tư đã khiến gia đình hấn phải rời bỏ một cuộc sống “cực kỳ dễ chịu” để làm tất cả lại từ đầu nơi đất khách quê người: bố hấn từ ông chủ một trong 4 bệnh viện tư lớn nhất thành phố Sài Gòn trở thành bác sĩ đa khoa quèn một trong 4 khu bình dân nhất ngoại ô Paris, mẹ hấn từ phu nhân của ông chủ một trong 4

bệnh viện tư lớn nhất thành phố Sài Gòn trở thành vợ bác sĩ đa khoa quen một trong 4 khu bình dân nhất ngoại ô Paris. Nhưng đó chỉ là 4 từ hấn nghe được từ mẹ hấn, chứ bản thân hấn cũng chẳng nhớ gì về cái gọi là cuộc sống “cực kỳ dễ chịu” mà gia đình hấn từng hưởng trước đây. Bản thân hấn khó lòng tưởng tượng trong nhà có 4 kẻ hầu người hạ, suốt cả ngày, cả tuần, cả năm, chỉ để phục vụ 4 thành viên của gia đình hấn. Như 4 triệu đứa trẻ di dân lớn lên trong nền giáo dục phương Tây, hấn thích tự do. Từ bé, hấn mơ tới ngày được sống một mình, giải phóng khỏi sự chăm sóc lẫn theo dõi của bố mẹ hay bất kỳ ai. Hấn đã đồng ý thi vào Y khoa theo con đường mà mẹ hấn sắp đặt trước, với điều kiện được rời bỏ căn hộ gia đình ngay 4 tiếng đầu tiên trở thành sinh viên. Mẹ hấn phản đối ngay lập tức. Bà nói không thể có chuyện đó. Không bao giờ có chuyện đó. 4 nghìn lần không. Ít ra thì khi bà còn sống trên đời này. Hấn không nhượng bộ. Lần đầu tiên trong đời hấn dám không nhượng bộ mẹ hấn. Đến ngày thứ 4 mẹ hấn đành gật đầu. Sau đó hấn đã phải cố gắng khá nhiều. Cố gắng lớn nhất có lẽ là không có bạn gái trong thời gian luyện thi 4 tháng.

Cô đã không đi giày Louboutin đế đỏ và xách túi Louis Vuitton. Cô mặc chiếc váy trắng đơn giản và gập như trong suốt đúng ở vòng eo. Khi hấn nhìn thấy cô là khi hấn nhìn thấy vòng eo bé nhỏ của cô.

Hắn bị thu hút ngay lập tức. Đến run cả người. Hắn uống nốt chai bia 44 cl trên bàn. Chai bia nhạt nhẽo. Uống xong chai bia nhạt nhẽo thì hắn nghĩ là hắn đã run rẩy bởi vòng eo của cô ít hơn bởi ý thức rằng cuộc sống hiện tại của hắn sắp có nguy cơ sẽ bị đảo lộn. Hắn đã khoanh tay chấp nhận cuộc sống an phận. Hắn đã lấy vợ, thôi ở thuê và mở phòng khám gần nhà. Giờ đây hắn không biết nên vui hay buồn trước sự run rẩy bất ngờ của hắn. Sau này, hắn cũng không biết lý do gì đã khiến hắn kể cho cô về cuộc gặp gỡ trong quán Le 44 V này, giữa hắn và người con gái Sài Gòn, một ngày tháng Tư xa xôi. Hắn còn nhớ lúc đó cô nhìn vào mắt hắn và 4 giây sau cô nói mà như nói với chính cô. Thì thảo và nghiêm trang cô nói. Cô nói cô thích các cuộc gặp gỡ định mệnh, chúng có khả năng chia đôi cuộc đời người ta, phần trước khi gặp và phần sau khi gặp, những thứ khác chẳng còn mang ý nghĩa nào nữa, thừa thãi, vô duyên. Hắn muốn nói rằng hắn không nghĩ cuộc gặp gỡ tháng Tư đó mang tính định mệnh, rằng đúng là về sau hắn học hành chểnh mảng và đến năm học cuối cùng thì hắn bỏ luôn cả 4 môn thi tốt nghiệp. Rằng nguyên nhân không phải do nàng, mà bởi hắn đã bắt đầu mệt mỏi trước sự buồn tẻ và khát khe của học đường, nàng xuất hiện chỉ để củng cố thêm sự mệt mỏi của hắn, để hắn thấy thơ của Kerouac hợp với hắn hơn lý thuyết y học. Hắn muốn nói tất cả những điều ấy với cô. Nhưng 4 phút sau hắn không nói gì. Hắn thấy

hắn đã kể cho cô câu chuyện lẽ ra hắn nên giữ cho hắn, câu chuyện chẳng liên quan đến ai ngoài hắn. Hắn đã lỡ miệng. Bỗng dưng hắn đã không làm chủ được bản thân. Bỗng dưng hắn đã muốn nói điều gì đó với cô, để giữ cô lại, để có một liên lạc với cô, để cô đừng biến mất, nhất là khi 44 người đi cùng cô đã phần nào thỏa mãn 44 cái bụng quen được cung chiều. Hắn thấy họ quăng 44 bộ dao dĩa sang một bên, thọc chân vào 44 đôi giày Louboutin để đỏ mà họ đã tháo ra ngay lúc ngồi xuống, họ đòi cô phải tiếp tục giúp họ thỏa mãn 44 bàn tay vẫn quen được bấm thẻ rút tiền. "Shopping", "shopping", họ nhắc đi nhắc lại từ này to đến nổi mà cách đó khá xa và sau đoạn tường kính dày 4 mi li mét hắn vẫn phân biệt được 4 giọng hách dịch, 4 giọng the thé, 4 giọng rồn rảng, 4 giọng gắt gỏng, 4 giọng chua loét, 4 giọng ngọt lợ, 4 giọng phờ lớ, 4 giọng nịnh bợ, 4 giọng khinh khi, 4 giọng kiêu kỳ.

2.

Ngày nàng và Ân xuống thuyền, má chỉ dặn Ân nhớ gửi hình cho má. Mỗi tháng 4 lần, mỗi lần 4 tấm.

Vì Ân không thích khóc cũng không thích chụp hình nên nàng phải 44 lần khóc thay Ân và 44 lần chụp hình thay Ân.

Đưa Ân đến cảnh sát và bác sĩ, nàng phải dùng áp lực, áp lực hiệu quả nhất bao giờ cũng là nước mắt.

Nàng khóc mỗi khi Ân không nhỏ giọt nước mắt nào. Nàng khóc mỗi khi gửi hình về cho má, mỗi khi đọc thư má viết cho Ân.

Má thích coi hình. Má đặc biệt thích coi hình Ân.

Viết thư sang Pháp, má chỉ viết cho Ân. 44 lá thư chỉ đề mỗi tên Ân. Ân đi công viên 4 cây bồ đề có vui không? Ân nghịch tuyết -4° có lạnh không? Ân ăn pho mát 4 con bò cười có ngon không? Bao giờ Ân đặt chân tới Paris nhớ gửi 4 trăm tấm hình cho má.

Ân đặt chân tới Paris là giấc mơ cuối cùng của má.

Hằng đêm má mơ thấy 4 trăm tấm hình Ân. Ân nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc. Nhà thờ Đức Bà, tháp Eiffel, sông Seine, cầu Alexandre đệ Tứ, bảo tàng Louvre, lâu đài Versailles, vườn Luxembourg, đồi Montmartre ...

Vì Ân không thích khóc cũng không thích chụp hình nên nàng phải 44 lần khóc thay Ân và 44 lần chụp hình thay Ân.

Nàng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc. Nhà thờ Đức Bà, tháp Eiffel, sông Seine, cầu Alexandre đệ Tứ, bảo tàng Louvre, lâu đài Versailles, vườn Luxembourg, đồi Montmartre... 44 lần chụp hình, 44 lần nàng nghiêng đầu, mỉm cười, vuốt tóc.

Thư gửi về nhà, hình nàng ghi tên Ân, má không nhận ra, họ hàng không ai nhận ra, lối xóm cũng không ai nhận ra, mọi người đồng thanh nói: coi kìa, bánh chưa, sắp thành người Tây tới nơi rồi. 4 trăm tấm hình nàng gửi về được má phóng to lồng kính, xếp bên cạnh 4 trăm tấm hình phóng to lồng kính chụp má bông Ân nép vào ngực ba, má ôm hoa nép vào ngực ba, má cầm nón nép vào ngực ba. Từ ngày chuyển xuống túp lều trong vườn, 4 trăm tấm hình cũ được xếp thành 4 hàng, mỗi tháng 4 lần mỗi hàng lại nhận thêm 4 tấm hình mới, và má có nguy cơ chẳng còn chỗ mà đặt lưng. Nàng và Ân đã lớn lên giữa 4 trăm tấm hình, còn má thì già đi giữa 2 lần 4 trăm tấm hình, 2 lần 4 trăm tấm hình ban ngày nhìn má triu mến, ban đêm nhìn má cười cợt, khiến má không thể đi ngủ mà không nuốt 4 viên thuốc an thần. Nhưng không bao giờ má có thể thiếp đi trước 4 giờ sáng.

Lúc đó, lần đầu tiên, trong quán Le 44 V, họ ngồi gần nhau, cô và hấn, ngồi gần nhau, trên chiếc ghế dài có đệm bọc da kê sát tường. Cô đến ngồi đó sau khi đưa cho chủ quán danh sách dài dằng dặc đồ ăn thức uống của 44 thành viên trong đoàn mà cô đã ghi lại vào 4 trang A4, với không ít khó khăn: cô phải dịch cho họ ra tiếng Việt thực đơn của quán rồi sau đó lại phải dịch sang tiếng Pháp những thứ họ yêu cầu và cuối cùng phải làm trọng tài giữa họ và chủ quán. 44 người phụ nữ giống như là 44 đứa trẻ quen được cưng chiều, cứ 4 giây lại đưa 4 yêu cầu mới mà không cần biết chúng có trong thực đơn hay không, ví dụ 4 người này đòi được uống 4 quả bơ dầm với 4 cl sữa đặc trộn đá bào, 4 người khác thì muốn 4 cl cà phê đen trộn với 4 quả trứng tươi đánh bông, rồi 4 người khác nữa hỏi có 4 bát xôi nóng để ăn kèm 4 đĩa pa tê ngỗng béo, 4 người khác nữa lại hỏi có 4 lạng thịt xá xiu để ăn kèm 4 lát bánh mì chiên. Cô mệt nhoài và ngại ngùng trước sự khó tính của 44 cái miệng quen được cưng chiều. Để tránh cái nhìn tò mò của một vài khách hàng khác, cô đi ra góc khuất nhất của phòng, được ngăn với phần còn lại bằng đoạn tường kính dày. Và cô ngồi xuống chiếc ghế dài có đệm bọc da kê sát tường. Và hấn chỉ tiến lại 4 phút sau đó, sau khi đã đợi xem có người nào khác đến ngồi cạnh cô.

Hắn ngồi xuống đoạn giữa của chiếc ghế dài. Và để thu ngắn khoảng cách giữa họ, hắn nhìn về phía cô. Và hắn lên tiếng. Hắn nói hắn sẽ rất lấy làm hân hạnh được mời cô uống chút gì đấy. Hắn nói tiếng Việt, giọng Bắc 54. Nói xong, hắn cảm thấy tiếc là hắn đã có thể nói chậm và mềm mại gấp 4 lần. Cô không nhìn hắn. Cô nhún vai. Cô nói cô không khát. Non, merci. Cô nói bằng tiếng Pháp. Dường như cô nghi ngờ trình độ tiếng Việt của hắn. Rồi cô im lặng. Hắn cũng im lặng theo. Dù sao thì cô cũng trả lời. Cô đã không tỏ vẻ không nghe thấy hay không biết có hắn ngồi ngay bên cạnh. Cô đã không tỏ vẻ khinh khỉnh. Hắn thở nhẹ 4 cái. Hắn đã tưởng tượng cái gì kinh khủng hơn thế 4 lần. Hắn suy nghĩ để tìm 4 cách tiếp tục câu chuyện với cô. Hắn ngạc nhiên nhận ra rằng từ năm ngoái, 4 tuần sau ngày lấy vợ, hắn đã quên hết kỹ năng làm quen với phái đẹp. Hắn tự trách đã chậm chạp như rùa và do dự hơn cả cụ già 4 tháng nữa là xuống lỗ. Nhưng hắn vừa định mở miệng thì chuông điện thoại cầm tay của cô bỗng réo 4 hồi chuông. Có vẻ là tài xế của đoàn đang ở đầu dây bên kia. Đoàn có trả anh ta gấp 4 lần thì anh ta cũng không thể đến ngay bây giờ. Cô đã gọi điện cho anh ta quá sát giờ và lúc này anh ta đang kẹt cứng giữa 4 ngã tư khủng khiếp nhất của ngoại ô phía Bắc. Để tỏ sự bất bình của mình, anh ta nói như hét vào máy. Nhờ thế hắn nghe rõ cả 4 câu chửi thề bằng 4 thứ tiếng - Việt, Hoa, Miên, Lào và hắn đoán

anh ta có cha là người Quảng Đông, có mẹ là người Khor Me, sinh ra ở Viêng Chăn và lái xe cho du khách giàu có đến từ Việt Nam. Cô đóng điện thoại lại. Cô đứng lên và cô đi về phía 44 người phụ nữ của mình. Cô nói 4 câu gì đó. Rất có thể là cô nhắc lại lời tài xế vừa rồi. Ngay lập tức, chị tứ tuần tóc xù mì đang ôm 4 túi hàng của Louis Vuitton vung tay chỉ ra đường, yêu cầu cô phải gọi tắc xi. 44 ơ không thành vấn đề, 444 ơ không thành vấn đề, 4 444 ơ cũng không thành vấn đề, chưa bao giờ con số 4 thành vấn đề, chị ta hùng hồn như thể đang hát opera. Chị ta ngay lập tức được cổ vũ bởi 4 tràng vỗ tay của 4 phụ nữ tứ tuần ăn bận bánh nhất đoàn, những bộ Chanel và túi xách tay Hermes, có giá bằng 4 tháng lương tối thiểu của người Pháp. Cuối cùng khi mà hấn tin là 4 giây nữa cả đoàn 44 người sẽ dung dăng dung dẻ ra đường vậy 44 chiếc tắc xi và cảm thấy tiếc là đã không có cách gì để xin được số điện thoại của cô, thì bỗng dung cô quay lại. Cô quay lại và cô ngồi xuống ghế. Lần này khoảng cách giữa cô và hấn chỉ còn lại 4 gang vì chỗ cô ngồi lúc này giờ đây dùng để đặt 4 túi hàng của Louis Vuitton mà hấn là chị tứ tuần tóc xù mì vừa mới bắt cô giữ hộ. Hấn thở ra. Mọi thứ đã thay đổi. 4 gang khoảng cách bất ngờ khiến hấn cảm thấy tự tin thêm 4 lần. Phải chớp lấy thời cơ, hấn tự nhủ. Thế là 4 giây sau, hấn lên tiếng. Hấn nhắc lại cái câu lúc này. Hấn nói hấn sẽ rất hân hạnh được mời cô uống chút gì đấy. Cô im lặng. Hấn nghĩ hấn

đã nói quá nhỏ hơn mức cần thiết 4 lần. Đàn bà chúa ghét đàn ông lí nha lí nhí. Nhưng hấn nghĩ hấn cũng chẳng nên nhắc lại cái câu mời mọc lịch sự nhảm chán ấy. Hấn nhảm lại trong đầu vốn tiếng Việt 4 trăm từ bị bố mẹ hấn nhồi nhét từ trước đến nay. Rồi hấn e hèm và hấn nói. Chậm và mềm mại hơn 4 lần. Hấn nói theo hấn hiểu thì cô đã mệt và cần được tiếp đồ uống nóng có ít nhất 4 phần trăm chất đường. Hấn không nói hấn làm việc trong ngành y, sức khỏe là chuyên môn của hấn. Hấn nói từ 4 giờ trở đi là giờ cao điểm, rằng tắc đường Paris kinh khủng không kém tắc đường Hà Nội, có thể kéo dài 4 tiếng liền, thậm chí còn hơn nữa. Hấn nói hấn mới đọc 4 bài báo về tình trạng giao thông ở Việt Nam. Hấn nói xong rồi hấn im bặt. Hấn cảm thấy trên trán hấn 4 giọt mồ hôi vừa ứa ra, sắp rơi xuống trộn với 4 giọt khác ở chóp mũi và chúng sẽ cùng nhau tiếp tục rơi xuống trộn với 4 giọt khác nữa đang đợi trên cằm để cuối cùng tất cả ào xuống như suối, không biết tới đâu. Nghĩ đến đây hấn chợt nhìn xuống đùi và hấn đỏ mặt. Từ ngày lấy vợ, hấn chỉ có độc một loại trang phục là áo sơ mi và quần tây sẫm màu mà vợ hấn thường mua liền một lúc 4 bộ ở siêu thị Auchan mỗi khi có dịp đại hạ giá. Hấn đỏ mặt và hấn cố nghĩ sang chuyện khác. 4 giây sau, hấn tự nhủ chưa bao giờ hấn nói một mạch 4 câu tiếng Việt như vừa xong. Có vẻ như hấn không mắc lỗi phát âm hay ngữ pháp nào. Hấn cũng đã cố để nói chậm và mềm mại hơn

4 lần. Hấn tự nhủ hấn nên cảm thấy hài lòng. Cô nhún vai. Cô nói cô cũng chẳng biết lúc này cô có thể làm gì cho 44 nữ đại gia Hà Nội. Hấn gật đầu. Ủ, “nữ đại gia” hấn hiểu, nhưng hấn không bình luận, không nhìn cô ái ngại. Hấn nghĩ hấn không nên tỏ ra ái ngại. Bồi bàn tiến lại. Hấn gọi liền một lúc tất cả các đồ uống nóng có trong thực đơn. Tất cả, hấn nói không do dự.

Cô uống chocolate nóng pha với 4 thìa sữa. Và không nhìn hấn, cô nói chưa đầy 44 phút nữa cửa hiệu sẽ đóng cửa và 44 nữ đại gia Hà Nội thì nhất định muốn tới lấy 44 món hàng đã đặt từ 4 ngày trước và 44 món hàng thì cực độc và đắt gấp 4 lần những cái giá người ta có thể tưởng tượng ra và trên thực tế cô đã hết giờ làm việc với đoàn từ 44 phút rồi, nhưng cô phải chờ tài xế đến để giao họ cho anh ta. Cô nói một hơi dài. Đồ uống nóng có 4 phần trăm chất đường bắt đầu có tác dụng ở phút thứ 4. Hấn gật đầu, không bình luận, không nhìn cô ái ngại, hấn vẫn nghĩ là hấn không nên tỏ ra ái ngại. Cô nói tiếp đi shopping hay đi xem Cối xay gió Đỏ tối nay là tùy 44 nữ đại gia Hà Nội quyết định với nhau, còn bây giờ trong lúc chờ tài xế vượt qua 4 ngã tư khủng khiếp nhất của ngoại ô phía Bắc, cô đề nghị họ ăn uống trong trật tự. Hấn gật đầu. Hấn đoán cô là hướng dẫn viên du lịch. Trước tuổi 44, hấn từng có ý muốn làm nghề này để có thể ngao du miễn phí 44

nước. Cô lại nói tiếp, chị tứ tuần tóc xù mì 4 thập kỷ trước từng mang quân hàm thượng úy, điều khiển giao thông tuyến đường Trường Sơn, nay thành đại gia nhờ mỗi ngày nhập 4 xe tải gỗ từ Lào. Hấn gật đầu. Bệnh nhân Lào kiều của hấn hơn 4 lần phân nản với hấn rằng cứ đà này thì 4 năm nữa rừng Lào sẽ theo hết chân người Việt để biến thành tràng kỷ và ghé bố sang tận phòng khách Paris và bãi biển Miami.

Cô quay sang phía hấn và mắt cô có 4 vằn nâu. Hấn thoáng rung mình 4 cái. Hấn nhìn xuống đất. Hấn cố nghĩ rằng đó chẳng qua là vì cô đã tạm quên 44 nữ đại gia Hà Nội quen được cung chiều. Cô nhìn hấn và cô nói. Một cách thẳng thừng kèm chút lịch sự, cô nói nếu hấn không có gì phải giấu thì cô muốn biết hấn đã học tiếng Việt ở đâu. Cô nói hấn phát âm tiếng Việt rất hay, thậm chí hay nhất trong 44 người học tiếng Việt ở Paris mà cô từng có dịp gặp trong 4 năm vừa qua. Hấn chăm chú nghe cô nói và hấn cảm thấy ngượng. Má hấn nóng ran 44 độ. Hấn không thể nói ngay lúc đấy với cô rằng từ lúc vừa học nói và cho đến tận khi sang Pháp, cho đến tận sau này, khi đã đọc thông viết thạo tiếng Việt, hấn vẫn bị bố mẹ hấn, những người Bắc di cư hoài cổ và nghiêm khắc, hằng ngày 4 lần cầm roi đe nẹt để không nói giọng Nam, để gìn giữ âm sắc của vùng đất chôn rau cắt rốn mà họ từng bắt buộc

phải xa rời cách đây nửa thế kỷ, hình như cũng vào tháng Tư. Hấn muốn nói với cô như thế, một hơi dài, nhưng hấn không dám. Rồi hấn tự nhủ bố mẹ hấn suốt đời hoài cổ: khi ở Sài Gòn thì thương nhớ Thăng Long kinh kỳ, đến lúc sang Paris lại quay ra nuối tiếc Hòn Ngọc Viễn Đông. Nhưng điều này, hấn cũng không thể nói ngay lập tức với cô. Hấn mới đến ngồi cạnh cô chưa đầy 4 phút. Hấn thậm chí còn chưa biết tên cô. Rất có thể gia đình cô thuộc về phía “Bắc kỳ Cộng sản” và câu nói của hấn có nguy cơ sẽ gây nên mối bất hòa giữa hấn và cô và con số 4. Hấn im lặng và hấn cảm thấy ngượng cho sự hoài cổ của bố mẹ hấn, cho sự hiểu nhầm của cô và sự thận trọng khốn khổ của hấn, của những đồng hương người Việt với nhau. 4 phút sau hấn vẫn im lặng và ngượng.

Cô không đòi hấn phải trả lời ngay lập tức. Cô nhìn hấn và cô nói tiếp. Vẫn một cách thẳng thừng kèm một phần 4 lịch sự, cô nói nếu hấn không có gì phải giấu thì cô rất muốn biết hấn là ai, tại sao lại ngồi đây từ 4 ngày nay, tại sao lại mời một người không quen liền một lúc tất cả đồ uống nóng trong thực đơn của quán. Hấn lặng người. Hấn không ngờ tới một câu hỏi như vậy. Hấn hít thật sâu 4 lần, rồi thở ra 4 lần như thế, nhịp nhàng. Rồi lại 4 lần như thế, nhịp nhàng. Cứ thế thêm 4 lần nữa. Và 4 lần nữa, càng lúc càng nhịp nhàng. Dường như hấn đã bình

tĩnh hơn nhưng hắn vẫn chưa biết phải trả lời cô thế nào. Cho đến khi nửa phòng bên kia bỗng dưng náo loạn, 44 từ "shopping" được hô to như 44 phát súng liên thanh chen lẫn tiếng giậm thành thịch xuống sàn của 44 đôi giày Louboutin đế đỏ. Hắn có cảm giác như sắp phải đối đầu với cuộc biểu tình của 44 đại diện nữ quyền giàu có, 44 phụ nữ quyền năng bằng mọi cách phải đi tiêu tiền và nhất quyết đòi hắn phải thả hướng dẫn viên du lịch của họ để cô còn làm phiên dịch, xách đồ hàng hiệu và gọi tắc xi cho họ. Hắn cuống cuống nhìn ra 4 phía. Chẳng ai chẳng cái gì có thể giúp được hắn lúc này. Rất nhanh, trong vòng 4 giây, đến mức nực cười, hắn nói với cô rằng hắn là bác sĩ, 44 tuổi, cách đây 4 ngày hắn nhận được tin người bạn gái ngày xưa qua đời, một người con gái Sài Gòn, và chính trong quán Le 44 V này mà họ đã gặp nhau, vào một tháng Tư đã rất xa. Cô không nhận thấy sự cuống cuống của hắn. Cô choáng váng trước điều hắn vừa nói. Cô không ngờ tới câu trả lời như vậy. Cô nhìn hắn. Trong 4 tích tắc hắn có cảm tưởng như thấy trong mắt cô sự run rẩy của chính hắn lúc nãy, khi hắn chợt phát hiện vòng eo nhỏ bé của cô dưới lớp váy trắng mỏng. Nửa phòng bên kia vẫn tiếp tục náo loạn, 44 từ "shopping" không ngừng vang lên, lần này không phải như 44 phát súng liên thanh mà như 44 phát đại bác. Hắn lại cuống cuống nhìn ra 4 phía. Nhưng không giống hắn, cô không bị ảnh hưởng chút nào. 4 năm làm việc cho 4 công ty

du lịch Việt Nam, cô đã 44 lần chứng kiến cảnh này. Thời bao cấp đã qua từ lâu và shopping ở nước ngoài là say mê lớn nhất của người Việt đương đại, không chỉ phụ nữ và không chỉ nữ đại gia. Cô chìm đắm trong sự run rẩy mà câu trả lời của hắn vừa mang lại. 4 phút sau, thì thào và nghiêm trang, lần đầu tiên từ lúc nói chuyện với hắn, như thể trong phòng chỉ có họ với nhau, cô nói. Cô nói với hắn rằng cô thích các cuộc gặp gỡ định mệnh, chúng có khả năng chia đôi cuộc đời người ta, phần trước khi gặp và phần sau khi gặp, những thứ khác chẳng còn có ý nghĩa nào nữa, thừa thãi, vô duyên. Cô sẽ nhắc lại câu này, 4 tuần sau, lúc cuộn tròn như con mèo trong lòng hắn, trên chiếc giường đơn của cô, trong căn phòng áp mái của cô gần đồi Montmartre và hắn sẽ siết chặt lấy cô để họ lại lao vào nhau như chẳng bao giờ hết thèm khát, như có thể làm tình ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác.

Còn lúc này, lúc ở quán Le 44 V, cô nói xong câu ấy thì cả cô lẫn hắn giật bắn người bởi cái vỗ vai êm 4 nghìn cân của tài xế (hắn thì bị vai trái, còn cô thì bị vai phải): anh ta đã đến, đã để xe cách cửa quán 44 mét và tuyên bố chỉ có đúng 4 phút để đợi đoàn lên xe, nếu đoàn ra chậm 4 giây, đoàn sẽ được đề nghị trả cho cảnh sát Paris giúp anh ta 444 ơ tiền phạt vi phạm luật lệ giao thông.

THUẬN

Không nhìn hấn, cô biết rằng cô sẽ quay lại quán ngày hôm sau, rằng nhất định hấn sẽ đợi cô, rằng cuộc gặp gỡ của họ là cuộc gặp gỡ định mệnh.

3.

Ân sinh 44 ngày sau Tết, nàng sinh 44 ngày trước Tết, giống nhau như chị em song sinh, cùng dài 44 xăng ti mét, cùng nặng 4 ki lô. Từ khi vào trung học, đi đâu cũng như hình với bóng. Cho tới tháng Tư. Không phải vì đã vào tuổi vị thành niên, mà vì đã vào đoàn Thanh niên Cộng sản.

4 ngày sau lễ kết nạp, 444 đoàn viên toàn trường được lệnh tích cực tham gia chiến dịch cải tạo công thương nghiệp. Ân và nàng được cử về các tổ công tác khác nhau, đóng ở các quận khác nhau, để bảo đảm bí mật, trong một thời gian vô định.

Bí thư đoàn trường và phó bí thư đoàn trường cùng nhau nắm tay vào không khí: chiến dịch có thể kéo dài 4 tuần hay 4 tháng, 4 năm hay 44 năm, chúng ta cũng sẽ chiến đấu cho tới kẻ thù cuối cùng.

4 giờ sáng lên đường, nàng nhìn Ân rầu rĩ, Ân nhìn nàng rầu rĩ. Vỗ 4 cái lên vai nàng, rồi vỗ 4 cái lên vai Ân,

Tòng đông đặc: người cộng sản không được phép bị lụy, các đồng chí đã được tháng Tư cứu sống, các đồng chí phải giữ vững tinh thần lạc quan cách mạng của tháng Tư!

Sau này, nàng biết Tòng đã nhanh chân thế chỗ của nàng. Tổ công tác của Ân được phó bí thư ngày 4 lần ghé thăm, mỗi lần ghé thăm đều có chương trình sinh hoạt văn nghệ, vừa đàn vừa hát 4 bài ca cách mạng.

Ân chỉ rầu rĩ mấy ngày đầu chiến dịch. Ngày thứ 4 trở đi, về nhà muộn thế nào Ân vẫn ôm đàn lên hát. Ân hát nếu là chim tôi sẽ là 4 bồ câu trắng, nếu là hoa tôi sẽ là 4 đóa hướng dương, nếu là mây tôi sẽ là 4 vầng mây ấm, nếu là người tôi sẽ chết cho quê hương...

Hát xong 4 lần "Tự nguyện", muộn thế nào Ân vẫn nói về Tòng. Ân nói Tòng rủ Ân song ca 4 bài ca cách mạng liên hoan văn nghệ mừng chiến dịch thành công. Ân nói Tòng khen Ân có giọng hay như 4 văn công hay nhất Hà Nội. Ân nói Tòng muốn cử Ân vào đội ngũ 4 cán bộ văn thể cốt cán của đoàn trường. Ân nói Tòng bảo kẹo ngọt, thiệp hoa, thơ tình và tiểu thuyết là 4 rác rưởi nguy hiểm nhất của văn hóa tư bản đồi trụy.

Nàng nằm cạnh Ân trên giường, không ngủ. 4 hôm liền 4 giờ sáng đều rơi vào 4 giấc mơ trong đó Ân nép đầu vào ngực Tòng, cả đôi cùng bận quần bộ đội, áo 4 kẻ đỏ, đi dép râu và đeo xà cọt, vừa đàn vừa song ca nếu là chim tôi sẽ là 4 bồ câu trắng, nếu là hoa tôi sẽ là 4 đóa hướng dương, nếu là mây tôi sẽ là 4 vầng mây ấm, nếu là người tôi sẽ chết cho quê hương...

Cho tới một hôm Ân về nhà không cầm đàn lên hát mà ngồi khóc 4 tiếng trong góc phòng. Tiếng khóc giật cục như của người câm.

Cũng như tổ công tác đặc biệt của nàng, tổ công tác đặc biệt của Ân phải lên danh sách người giàu trong thành phố. 4 tổ viên kia đã nói được 4 cái tên. Riêng Ân không thể nói tên ai. Chủ nhà in là chú đứa bạn hồi trung học của nàng và Ân, chủ tiệm bánh ngọt là bác hàng xóm, chủ tiệm thuốc tây là má ruột của họ.

Tổ trưởng của Ân nói: đoàn viên thiếu tinh thần giai cấp còn nguy hiểm gấp 4 lần thường dân thiếu tinh thần giai cấp, để tiến bộ không có cách nào khác là vào thanh niên xung phong 444 ngày, vào thanh niên xung phong 444 ngày không có cách nào khác là 444 ngày ăn bo bo, tắm nước ruộng, đào kênh, dò mìn và nấu cám heo.

Tổ trưởng cho Ân 4 ngày suy nghĩ.

Ân nói Ân sợ. Ân gặp Tòng để hỏi ý kiến.

Tòng nói người cộng sản kiên quyết với kẻ thù, trong công cuộc xây dựng chủ nghĩa xã hội, kẻ thù nguy hiểm nhất là kẻ thù giai cấp.

Tòng cũng cho Ân 4 ngày suy nghĩ.

Cô xuất hiện ở quán Le 44 V, ngày hôm sau, khi mà hấn chỉ còn 4 phần trăm hy vọng. Trước đó hấn đã rời phòng khám, giống như suốt tuần nay, vào lúc 4 giờ chiều. Và cũng giống như 4 lần trước, hấn gọi một chai bia 44 cl ướp lạnh. Từ hôm qua hấn đã phát hiện ra đó là một thứ bia nhạt nhẽo, nhưng

hắn chẳng nghĩ đến việc thay đổi. Bồi bàn mang bia lại bao giờ hắn cũng không hay. Thế mà tai hắn thì chẳng để sót tiếng động từ phía cửa ra vào. Đặt chân tới quán lúc này, hắn đã do dự giữa chiếc ghế dài có đệm bọc da ngồi cùng cô hôm qua và 4 chỗ có thể nhìn thẳng ra cửa mà không lộ lăm. Cuối cùng hắn chọn một trong 4 chỗ. 4 phút sau, hắn lại chuyển sang chiếc ghế dài. Hắn sợ nó sẽ bị 4 người khác chiếm mất. Hắn ngồi ở đó cho đến bây giờ, với một tờ báo gấp làm 4 đặt bên cạnh, và đôi tai đóng lên như tai lừa. Chai bia ướp lạnh 44 cl không được hắn mang theo.

Cô đã bước vào cửa mà hắn không hề biết. Hắn chỉ trông thấy cô khi cô dừng lại giữa phòng, dưới chùm đèn thủy tinh khổng lồ 444 bóng, vẫn trong chiếc váy trắng mỏng để lộ vòng eo. Hắn choáng váng. Hắn nghĩ là sẽ không bao giờ hắn nhìn thấy một hình ảnh nào kỳ lạ hơn thế. Cùng với sự choáng váng, là nỗi lo không phải không có lý: cô đã quay lại đây để tìm ai khác, hoặc 44 ai khác chứ không phải hắn. Hắn nín thở theo dõi bước chân cô. Đôi tai hắn tiếp tục đóng lên như tai lừa. Hắn không dám nhìn về phía cô, dù chỉ 4 tích tắc. Từ lúc bất ngờ trông thấy cô đứng giữa phòng, dưới chùm đèn thủy tinh 444 bóng, hắn không dám nhìn cô nữa. Hắn sợ hình ảnh sẽ khiến cơn choáng váng của hắn kéo dài thêm 4 lần. Càng lúc hắn càng cảm thấy run. Và hắn

tự nhủ hấn cũng không hiểu nổi bản thân hấn, từ lâu lắm rồi hấn cứ tưởng sau khi gặp người con gái Sài Gòn, hấn đã hết run trước mặt phụ nữ.

Lồng ngực hấn như vỡ toang theo tiếng kính coong của đồng hồ treo tường khi cô tiến 4 bước về phía hấn. Cô đã bước rất chậm. Có cảm giác cô cứ đi 4 bước lại dừng lại 4 phút. Tiếp theo, tất cả trở nên bất động trong góc khuất nhất của phòng. Trên chiếc ghế dài có đệm bọc da kê sát tường, họ ngồi cách nhau 4 gang tay, 4 gang tay có tên là ngưng ngưng. Không ai, cả cô lẫn hấn, có ý định ngồi xích lại ngay cả 4 xăng ti mét, hay tìm một chỗ thích hợp hơn, để có thể đối diện với nhau mà không nhất thiết phải nhìn xuống đất. Họ cùng nhau im lặng. Có vẻ như họ không dám phá vỡ sự ngưng ngưng bao quanh họ. Có vẻ như trong sự ngưng ngưng này, họ cùng một lúc cảm thấy vừa khó chịu lại vừa yên ổn. 4 giây một lần hấn liếc nhìn đoạn ghế giữa họ và hấn chỉ nhìn thấy khoảng da bọc gồm 4 ô hình quả trám, giữa mỗi ô có một bông hoa huệ 4 cánh li ti. Nỗi lo lúc này chợt quay về khiến hấn phải đưa mắt ngó 4 lượt quanh phòng. Hấn vẫn chưa dám tin rằng hấn chính là người mà cô muốn gặp. Cuối cùng bồi bàn cũng xuất hiện, mang đến một khay lớn gồm tất cả các đồ uống nóng có trong thực đơn của quán. Hấn đã đặt từ trước và chỉ đợi cô tới. Cô hiểu điều đó và cô càng cảm thấy ngưng hơn nữa. 4 phút sau, để

chế ngự sự ngưng ngừng có nguy cơ vượt qua mức yên ổn, cô lần lượt cầm các ly tách trên bàn và cô uống thử mỗi thứ 4 ngụm rất nhỏ.

Bỗng nhiên cô nói. Lúc đó, cô vừa nhấp lưỡi vào món rượu vang trắng hâm nóng theo kiểu Alsace. Cô nói, giọng thì thào và nghiêm trang có lẫn mùi cay của quế. Cô nói cô muốn hấn kể cho cô nghe về "người con gái Sài Gòn". Cô không nói "nàng", cô nói "người con gái Sài Gòn"; "nàng" chỉ bắt đầu được sử dụng khi họ gặp lại nhau trong căn phòng trang trí theo kiểu Venise thế kỷ XIV, một khách sạn 4 sao trên đường Đồng Khởi.

4 phút đầu, hấn đã không hiểu ngay lập tức điều cô nói. Hấn không nhớ là hôm qua hấn đã kể cho cô về cuộc gặp gỡ với nàng ở quán Le 44 V này. Hấn đã đợi một câu nói khác từ miệng cô, một trong những câu vẫn được nói trong trường hợp tương tự, ví dụ cả đêm qua cô chỉ chợp mắt được 4 tiếng, hay cô đã chạy bộ 444 mét từ bến tàu điện ngầm đến đây vì không đủ kiên nhẫn đợi xe buýt, hay cả ngày hôm nay cứ mỗi phút cô lại nhìn đồng hồ 4 lần, hay cô khát cháy họng, cô đói meo bụng, cô mệt không tả nổi, cô sắp ngất đến nơi rồi... những câu mà phụ nữ vẫn hay nói trong các trường hợp tương tự. Cô không nói một trong những câu ấy. Cô nói cô muốn hấn kể cho cô nghe về "người con gái Sài Gòn". Hấn không

dám nhìn vào miệng cô khi cô nói. Nhưng hắn bắt đầu hiểu. Rồi hắn nghĩ cũng như cô, hắn đã không thể nói rằng hắn chưa bao giờ thấy tàn số mạch của hắn tăng 4 lần như thế, thân nhiệt của hắn chuyển từ cực này sang cực kia như thế, rằng hắn đã thất bại hoàn toàn khi cố hít thật sâu rồi thở ra, nhịp nhàng 4 lần, như hắn vẫn dặn các bệnh nhân tim mạch mỗi khi gặp sự cố có khả năng gây xúc động mạnh... Hắn đã không thể nói với cô một trong 44 câu có thể được nói trong các trường hợp tương tự, ngay cả khi hắn có quyền lấy cớ hắn là bác sĩ, hắn mắc bệnh nghề nghiệp, hắn chỉ nói sự thật chứ không có ý định ám chỉ bất cứ cái gì hay 4 cái gì. Hắn im lặng. Rồi hắn quay sang phía cô. Mắt hắn đã vào thời kỳ thứ tư của sụp mí. Thái dương hắn đã lấm tấm 4 mảng tóc bạc. Cô nhìn hắn và cô bật cười 4 tiếng. Lần đầu tiên hắn thấy cô cười. Hắn không hiểu lý do gì khiến cô cười nhưng hắn nghĩ dù sao thì cũng dễ chịu hơn là im lặng. Cô khuấy tách chocolate moka 4 vòng. 4 sợi khói bay lên kèm theo mùi đắng. Hắn nín thở nhìn cô thè lưỡi liếm chiếc thìa nhỏ 4 lần. Khi hắn tưởng hắn không chịu nổi nữa thì cô nói, giọng thì thầm và nghiêm trang lần này có mùi hắc của bạc hà từ ly trà 4 vị cô đang cầm trong tay. Cô nhắc lại, cô muốn hắn kể cho cô nghe về “người con gái Sài Gòn”. Cô dùng 4 giây rồi nhìn vào mắt hắn, cô nói thêm người con gái mà hắn đã gặp ở quán Le 44 V này, một ngày tháng Tư đã rất xa. Hắn gật đầu. Hắn đã trấn tĩnh

hơn. Hấn nói hấn chẳng có gì phải giấu. Hấn nói hấn sẵn sàng kể cho cô những điều còn lưu trữ trong trí nhớ 44 tuổi của hấn, hấn hy vọng chúng sẽ giúp ích cho cô mặc dù hấn cũng chẳng biết cô sẽ làm gì với chúng. Cô bối rối. Tách Irish coffee nghiêng trong tay cô. Không khí sục mùi whisky 44°. Cô ngửa cổ làm 4 hơi hết sạch. Không còn lại giọt nào trong tách, như để đuổi sự ngưng ngừng vào dạ dày. Đó là đồ uống duy nhất trên bàn mà cô không chỉ thử 4 ngụm rất nhỏ. Cô không nói với hấn ngay lập tức rằng câu chuyện đó, câu chuyện giữa hấn và “người con gái Sài Gòn” đã khiến cô thêm được làm tình với hấn, rằng cô thêm làm tình với hấn khủng khiếp, đó là sự thêm khát mà cô phát sợ, rằng cô chưa từng thêm khát ai như thế. Những điều này, cô chỉ nói với hấn trong căn phòng khách sạn được trang trí theo kiểu Venise thế kỷ XIV, khi hai người gặp lại nhau 4 tháng sau ở Sài Gòn. Còn bây giờ, trong quán Le 44 V, sự ngưng ngừng khiến cô chưa thể ý thức một cách rõ ràng về nó, về sự thêm khát không gì tả nổi với hấn. Cô chưa lý giải được sự thêm khát ấy. Nhưng về sau, mãi mãi về sau, có bao giờ cô lý giải được nó đâu. Nó vượt qua lý trí của cô, trí tưởng tượng của cô, những gì cô từng đọc trong sách vở.

4.

Cuối ngày thứ 4, Ân và nàng cùng ngồi viết bản tự kiểm điểm. Sau 4 ngày 4 đêm thì xong 4 bản tự kiểm điểm giống nhau như chị em sinh 4, để trình cho các tổ trưởng, bí thư và phó bí thư đoàn trường.

Nàng đứng dưng nhìn 4 lời nhận xét: thiếu tinh thần giai cấp, yếu đấu tranh vô sản, chưa tự giác cao độ, cần hết sức theo dõi. Đầu óc nàng đã nghĩ tới ngày xuống thuyền.

Nhưng Ân thì không. Như con thiêu thân, Ân bay đi tìm Tòng. Ân đi tìm Tòng 4 vòng quanh thành phố. Ân tìm 4 ngày 4 đêm thì tóm được Tòng ở tổ công tác đặc biệt khác, ở quận 4 đầu kia của thành phố. Tòng ngồi ôm eo Diệu Tư, nữ sinh năm tư nổi tiếng kiều kỳ xinh đẹp và đi đầu trong phong trào đấu tranh giai cấp. Tòng và Diệu Tư diện quần bộ đội, áo 4 kẻ đỏ, vừa đàn vừa song ca nếu là chim tôi sẽ là 4 bồ câu trắng, nếu là hoa tôi sẽ là 4 đóa hướng dương, nếu là mây tôi sẽ là 4 vầng mây ấm, nếu là người tôi sẽ chết cho quê hương...

Nước mắt 4 hàng, Ân nói Ân cần gấp Tòng trong 4 phút. Tòng lắc đầu, phó bí thư đang bận chuẩn bị 4 bài ca cách mạng cùng đoàn viên gương mẫu.

Sau này, nàng biết Diệu Tư là đoàn viên lập 4 kỷ lục toàn trường trong chiến dịch cải tạo công thương nghiệp. Một mình Diệu Tư lên được danh sách 44 tư sản, trung thương và tiểu thương, trong đó có chú đứa bạn hồi trung học của Diệu Tư, bác hàng xóm của Diệu Tư và má ruột cũng của Diệu Tư.

Sau này, nàng biết cũng Diệu Tư đã đứng lên tố cáo hành vi tiêu cực giấu tiền giấu vàng của gia đình, đã dẫn 4 tổ công tác đặc biệt đến khám xét xí nghiệp, lập bản kê khai hàng hóa và niêm phong tài sản của 44 bạn hàng cũng của gia đình. Tất cả những việc đó, Diệu Tư đã làm với 44 "niềm vui sướng tràn trề". Nhờ 44 "niềm vui sướng tràn trề" mà Diệu Tư được ca ngợi, được đoàn viên cả nước viết thư bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Sau này, nàng biết cả Diệu Tư lẫn Tòng cùng được thành đoàn cấp 4 giấy khen, cùng được kết nạp vào Đảng 4 giờ sau chiến dịch, tốt nghiệp xong 4 tuần cùng được giữ lại trường để trở thành cán bộ nòng cốt trước là của Đoàn, sau là của Đảng.

Ngày Tòng và Diệu Tư leo lên máy bay Aeroflot bay đi Mạc Tư Khoa làm phó tiến sĩ chủ đề xây dựng Đảng cũng là ngày Ân và nàng bước xuống thuyền vượt biển lần 4, chưa biết sẽ cập bến nào, chưa biết sẽ sống hay chết, chưa biết làm gì nếu tới được bờ.

Ngày Tòng và Diệu Tư gửi từ Mạc Tư Khoa về Sài

Gòn 44 chiếc nồi hầm đầu tiên cũng là tối đầu tiên nàng bê kim chi và cơm cuộn chạy giữa 44 chiếc bàn, là tối đầu tiên Ân nuốt 4 vốc thuốc ngủ, rửa ruột 4 lần, nằm viện 4 tuần, mất thêm 44 phần trăm trí nhớ.

Lúc đó, lúc ở quán Le 44 V, cả hấn và cô đều không hay biết về sự thèm khát của cô với hấn. Hấn kể, một cách lộn xộn, những điều hấn moi được từ ký ức. Thỉnh thoảng cô phải trợ giúp hấn bằng những câu hỏi bổ sung nho nhỏ, nhiều khi chỉ gồm 4 từ. Không phải bao giờ cô cũng thành công. Ví dụ, hấn hầu như chẳng nhớ gì về khuôn mặt của “người con gái Sài Gòn”. Điều ấy thật bất ngờ với cô. Cô rùng mình 4 cái và cô quay sang nhìn hấn. Hấn ngẫm nghĩ, lông mày cau lại. 4 phút sau hấn nói rằng đó là một đôi mắt với 4 nếp nhăn li ti ở khóe mắt, rằng hấn không còn nhớ là mắt trái hay mắt phải, nhưng điều đó có quan trọng lắm đâu. Hấn nói và hấn nhìn cô một cách khổ sở. Cô im lặng. Hấn có cảm giác cô chẳng thất vọng cũng chẳng hy vọng trước câu trả lời của hấn, cô dửng dưng và cô không biết phải làm gì với hấn bây giờ. Cô cũng đã thử xong một lượt tất cả ly tách trên bàn. Đồ uống nóng có 4 phần trăm chất đường có tác dụng sau 4 phút, nhưng tất cả các đồ uống nóng có 4 phần trăm chất đường mà trộn với nhau thì có vẻ lại vô dụng, cũng sau 4 phút. Hấn cảm thấy thật khổ sở. Hấn muốn cầm lấy tay cô, để được cô an ủi, để được cô nói 4 từ gì đó, nhưng hấn

bỗng sợ sự đụng chạm sẽ khiến cô dừng dừng hơn nữa và hấn sẽ còn khổ sở hơn nữa. Cuối cùng hấn ngồi bất động, cố quên đi những câu chuyện khác, những sự việc khác đã xảy ra với hấn từ trước đến nay, như cách người ta vẫn làm để dồn mọi suy nghĩ vào một điều duy nhất. Nhưng ký ức giai đoạn ấy như thể 4 đám mây mỏng chỉ chực biến mất mỗi khi hấn có ý định chạm vào. Hấn ngồi bất động 4 phút, 4 phút nữa, rồi 4 phút nữa, rồi 4 phút nữa. Cô quay sang nhìn hấn. Cô cảm nhận được sự khổ sở của hấn. Cô muốn cầm lấy tay hấn, để an ủi hấn, để nói với hấn 4 từ gì đó, nhưng cô bỗng sợ sự đụng chạm sẽ khiến hấn chẳng còn nhớ gì nữa và cô sẽ lấy làm tiếc hơn nữa và hấn sẽ còn khổ sở hơn nữa.

Hấn nói với cô rằng đó là chất giọng của người Nam, của người Sài Gòn, hấn tin là thế. Đó không phải là chất giọng mà bố mẹ hấn vẫn nói ở nhà, bố mẹ hấn những người Bắc di cư không bao giờ chấp nhận giọng Nam, họ luôn luôn bị ám ảnh bởi việc phải giáo dục cho con cái về sự khác nhau giữa giọng Bắc và giọng Nam, và sau này là sự khác nhau giữa giọng Bắc 54 và giọng Bắc tháng Tư. Hấn nói một hơi dài. Hấn ngạc nhiên về sự thẳng thắn bất ngờ của hấn, chỉ mới hôm qua hấn còn e ngại những con số 4 có nguy cơ gây nên mối bất hòa giữa cô và hấn. Cô không trả lời hấn ngay lập tức. Hấn im lặng chờ đợi. Rồi hấn thấy điều hấn vừa nói thật vớ vẩn,

thật vô căn cứ, chẳng thể mang lại ích lợi gì cho cô. Hấn thấy hấn kém cỏi một cách thảm hại, giá như hấn có thể bịa ra một câu chuyện diễm tình nào đó, với 4 nghìn chi tiết ly kỳ và 4 trăm hoàn cảnh lâm ly để cô phải thốt lên tặng hấn 4 mỹ từ - tuyệt vời, lãng mạn, duyên dáng, đầy lòng vị tha - rồi lấy giấy bút ghi cho hấn số điện thoại riêng với lời hẹn sẽ gặp lại thật sớm, thứ Tư này, trong vòng 4 ngày tới, 4 giờ chiều, quán Le 44 V... Hấn im lặng một cách khổ sở. Hấn nghĩ rằng cô sẽ đứng lên, lần này thì không nghi ngờ gì nữa, rằng 4 giây nữa thôi cô sẽ ra về và hấn sẽ mất liên lạc với cô vĩnh viễn. Khi hấn ở tột cùng của thất vọng thì cô lên tiếng. Cô nhìn hấn 4 giây. Và cô hít 4 hơi thật dài. Và thì thào cô nói. Cô nói rằng cô đã đoán trước được điều ấy, đó là sự hiển nhiên, đó chỉ có thể là một người con gái gốc Nam, rằng với những người con gái gốc Bắc không bao giờ có thể có một câu chuyện kỳ lạ như thế, đó là sự khác nhau của con gái hai miền, rằng cô biết có thể hấn không tin, những người khác cũng khó tin, nhưng đó là cái mà cô luôn nghĩ trong đầu, cô đã nhận thấy từ rất lâu, từ 4 năm trước, thậm chí từ ngày cô mới cầm bút, rằng ở Paris và ngoại ô Paris cô đã có dịp gặp ít ra là 4 trăm thiếu nữ gốc Nam, những người từng sống ở Sài Gòn vào thời kỳ tháng Tư. Hấn nghe cô nói một hơi dài, hấn không hiểu lắm nhưng hấn cảm thấy đỡ khổ sở hơn. Rồi đột nhiên hấn nói, nếu hấn nhớ không nhầm thì đó là

một quán ăn Hàn do người Hoa làm chủ, như người Hoa vẫn làm chủ 4 nghìn quán ăn Việt, Nhật, Hàn, Thái trong Chinatown và trên khắp nước Pháp. Ký ức hấn dường như bất ngờ 4 bề thông thoáng. Có nhìn hấn chăm chú. Hắt lạc đi trong cặp mắt có 4 vằn nâu của cô. Hấn cố trấn tĩnh. Hấn nói với cô rằng điều mà hấn không thể nào nhầm được, điều mà hấn tin chắc, đó là tàu tốc hành đi Aix-en-Provence, hấn đã nhìn thấy dòng chữ này trên tấm biển dựng ở lối dẫn vào tàu, một con tàu màu bạc khổng lồ khiến hấn lập tức liên tưởng đến chiếc máy bay Antonov của Liên Xô. Aix-en-Provence. Aix-en-Provence. Đúng thế, Aix-en-Provence từng ám ảnh các giấc mơ một thời của hấn, cũng là lần đầu tiên hấn bỏ học trong đời.

Cô nhìn hấn chăm chú. Chăm chú đến nỗi hấn cũng nhìn thấy hấn trong đôi mắt của cô. Hôm nay hấn không mặc sơ mi và quần tây tối màu mà vợ hấn đã mua ở siêu thị Auchan vào dịp đại hạ giá của năm. Tối hôm qua, từ quán Le 44 V trở về nhà, hấn đã đi thẳng xuống tầng hầm. Trong số 44 thùng các tông cất ở đây từ 4 tháng nay, hấn không mất nhiều công để tìm thấy 4 chiếc quần jean và 4 chiếc áo polo sáng màu. Chúng còn khá mới và được cất trong một thùng các tông cũng khá mới với 4 ngôi sao màu đỏ đánh dấu bên ngoài. Những ngôi sao, từ 1 đến 4, đánh dấu ngoài thùng, là cách vợ hấn tính điểm cho

đồ vật được cất bên trong. Sẽ rất tiện cho việc giao gia mỗi khi đem đặt ở tiệm đồ cũ, vợ hấn giải thích. Hấn biết là vợ hấn đã bỏ ra khá nhiều thời gian cho 44 thùng các tông này. Ngay trước hôm ra đăng ký kết hôn ở tòa thị chính, vợ hấn đã mở tủ riêng của hấn, treo vào đó 4 áo sơ mi và 4 quần tây tối màu rồi mang toàn bộ quần áo hấn đang dùng ra một góc, để từ ngày hôm sau bắt tay vào giặt là, sắp xếp và cho điểm trước khi cất vào những thùng các tông xin được ở siêu thị. Cùng với quần áo hấn đang dùng là đồ đạc hấn cũng đang dùng mà theo đánh giá của vợ hấn thì vô dụng hoặc phí phạm, trong đó có hơn nửa là sách, cát xét nhạc và băng video. Những văn hóa phẩm này đều bị vợ hấn đánh một hoặc hai sao bên ngoài thùng các tông. Công việc tỉ mẩn đã kết thúc cách đây 4 tháng và vợ hấn đang đợi để mang 44 thùng các tông đi đặt bán vào cuối tháng Tư, khi mà thời tiết ấm áp sẽ khiến người giàu Paris đủ hứng ghé thăm các cửa hàng đồ cũ. Nói chung vợ hấn có kinh nghiệm trong vụ này: ngay khi quyết định sẽ đăng ký kết hôn cùng hấn, vợ hấn đã mở tủ riêng của mình, trong căn hộ riêng của mình, treo vào đó 4 áo sơ mi và 4 quần tây tối màu rồi mang một nửa quần áo đang dùng ra giặt là, sắp xếp và cho điểm trước khi cất vào thùng các tông xin được ở siêu thị. Vì vợ hấn không bao giờ tốn 4 euro nào cho sách, cát xét nhạc và băng video, cũng như xà phòng thơm, nước hoa và giày cao gót nên sau 44 tiếng vợ hấn đã sắp

xếp xong xuôi và mang đến cửa hàng đồ cũ 4 thùng các tông có đánh 4 ngôi sao bên ngoài. 4 ngôi sao, nhất định thế, vợ hấn tự nhủ. Không phải là vợ hấn không biết giá trị thật của những thứ cất bên trong - chính tay vợ hấn từng chọn và trả tiền cơ mà và bao giờ cũng vào những dịp đại hạ giá của năm - nhưng vợ hấn muốn thử xem sao, biết đâu lại câu được 44 dân Paris nhiều tiền mà ngốc nghếch. Nhưng trong chủ đề này, vợ hấn đã lãng mạn và hoài cổ một cách không ngờ. Chuẩn bị đến năm 2014, lấy đâu ra dân Paris nhiều tiền mà lại ngốc nghếch. 4 tuần sau khi thử xem sao, chủ cửa hàng bán đồ cũ đã yêu cầu vợ hấn hạ giá 4 lần nếu không xin mời đến lấy lại 4 thùng các tông để giải phóng mặt bằng. - Et tout de suite, s'il vous plait, chủ quán nhắc lại 4 lần trước khi đặt máy. Sáng nay, vợ hấn há hốc mồm khi thấy hấn từ buồng tắm bước ra. Trước đó, lúc thay quần áo xong, hấn cũng giật mình nhìn hấn trong gương và lặng đi 4 giây liền, 4 giây tiếp theo hấn nghĩ là hấn nên tìm cách đối phó với vợ hấn. Thế là đối diện với cái mồm mở ngoác có 4 chiếc răng sâu chưa trám của vợ hấn, hấn nói sau giờ làm việc hấn có cuộc gặp với 4 người bạn học thời phổ thông và hấn sẽ không ăn tối ở nhà. Vợ hấn ngậm mồm lại rồi nhún vai. Nhưng chỉ 4 giây sau vợ hấn lại mở nó ra để nói với cái lưng của hấn khi hấn đã ra gần đến cổng rằng hấn và 4 ông bạn của hấn nên đến quán phở lâu 4 số 4 đại lộ Choisy, giá rẻ và đủ chất. Giá rẻ và đủ chất,

vợ hấn nhắc đi nhắc lại 4 lần. Hấn cúi đầu bước đi. Vừa đi hấn vừa tưởng tượng vợ hấn đang cúi sát cái cầm vuông gấp 4 người thường xuống tờ giấy A4 để tính tổng giá trị của 4 chiếc quần jean và 4 chiếc polo sáng màu đã được đánh dấu bằng 4 ngôi sao mà hấn lòi từ thùng các tông tối qua. Đương nhiên sẽ trừ đi 44 phần trăm tiền hoa hồng cho cửa hàng. Tiếp theo sẽ trừ thêm 4 phần trăm thuế thu nhập. Vợ hấn sẽ tính hết, đến tận 4 chữ số sau dấu phẩy. Sau đó sẽ còn kiểm tra lại bằng 4 loại logiciel soạn riêng cho kế toán, trong đó có logiciel compta 4 000 mà hơn 4 lần vợ hấn tỏ ra cực kỳ tâm đắc. Cẩn thận như thế để biết chính xác số tiền mà hấn bỗng nhiên phí phạm một cách vô cơ. Nói chung vợ hấn phản đối mọi phí phạm và có khả năng tính toán để phí phạm không có khe nhỏ nào mà lọt vào nhà hấn. Vợ hấn có bằng thương nghiệp cơ mà. Không, còn hơn cả thế, vợ hấn có thể phát khổ phát sở 4 đêm liền vì sự khác nhau của 0,004 và 0,0004. Bỗng nhiên hấn thấy ớn lạnh nơi đốt thứ 4 của cột sống và trên suốt đoạn đường dài 4 phút từ nhà đến phòng khám, hấn không thể nào thoát được ý nghĩ rằng có những thứ phải 44 tuổi người ta mới nhận ra.

Hấn ngẩng lên nhìn cô. Từ 4 phút nay cô vẫn nhìn hấn chăm chú và hấn vẫn nhìn thấy hấn trong đôi mắt của cô. Thu hết can đảm, hấn nói hấn sẽ rất lấy làm hân hạnh được tiễn cô về nhà. Cô thoáng giật

minh 4 cái rồi cô nói cô có một buổi dạy tiếng Việt tối nay, một buổi kèm thêm cho 4 cán bộ cao cấp Bộ Tài chính sắp được cử đi công tác 4 năm ở Hà Nội. - Đó là một trong những nghề kiếm sống của em, cô nói. Hấn gật đầu và hấn thấy nhoi nhói 4 cái nơi ngực trái, hấn không thể chia tay với cô dễ dàng như vậy. Hấn có cảm giác sẽ không lê nổi về nhà nếu không tìm được 4 cách để gặp lại cô. Hấn nghĩ đến căn hộ mà hấn vừa mua, do vợ hấn chọn sau khi đã đi xem 44 căn hộ đều nằm trong 4 khu vực có tiềm năng đầu tư tốt nhất của ngoại ô Paris. 240 mét vuông diện tích ở, 4 phòng ngủ, 4 buồng tắm, phòng khách, bureau, bếp, phòng để quần áo, phòng tập thể thao. Hấn ớn lạnh nơi đốt thứ 4 của cột sống. Hấn đã chấp nhận nợ ngân hàng cho tới tuổi về hưu để tự giam mình trong cái khoảng không khổng lồ ngớ ngẩn đó. Hấn nhìn cô và hấn nói: em có cho phép anh đưa em đến chỗ dạy học không? Hấn vẫn nói tiếng Việt, giọng Bắc 54. Cô lại thoáng giật mình 4 cái. Và cô mở to mắt đến nỗi hấn nhìn thấy cả mắt của hấn trong mắt của cô. Mắt cô có 4 vằn nâu còn mắt hấn đã vào thời kỳ thứ tư của sụp mí. Cô nhìn hấn không chớp. Cô hít 4 hơi thật dài rồi thì thào cô nói. Cô nói cô cũng muốn qua nhà để thay quần áo, độ 4 phút thôi, cô nghĩ là sẽ không được nghiêm túc lắm nếu cô đứng trước 4 cán bộ cao cấp Bộ Tài chính trong một chiếc váy mỏng như thế này. Hấn không tin vào tai hấn nữa. Hấn gật đầu như một cái máy. - Anh sẽ gọi tắc xi, 4 phút sau hấn nói với cô

giọng hơi nghẹn. Cô im lặng và cô tưởng tượng. Cô tưởng tượng là hấn và “người con gái Sài Gòn” đã đi bộ từ tháp Eiffel về căn hộ mà hấn ở, một ngày tháng Tư. Vâng, họ đã đi bộ chứ không đi tắc xi.

Không bao giờ hấn có thể hiểu lý do gì khiến chiều tối hôm đó mặc dù rất vội, cô vẫn nói hấn đừng gọi tắc xi. Và họ đã đi bộ một đoạn ít ra là 4 cây số để về nhà cô, có khi còn hơn, vì bản thân cô cũng không thuộc đường nên cứ đi được khoảng 4 trăm mét là phải dừng để hỏi, 4 lần liền họ đã bị lạc và không thể không quay lại đoạn đường vừa đi qua. Tuy vậy, xúc động khiến hấn bước băng băng. Thậm chí, trong lúc đợi cô bấm chốt cửa ra vào tòa nhà cổ rất đặc trưng của khu Montmartre, hấn còn có cảm giác như đang trở lại thời trai trẻ và tin là hấn có thể đi bộ với cô một đoạn đường gấp 4 lần như thế, nếu như cô muốn. Nhưng thang máy bất ngờ không chạy và 4 lượt 44 bậc thang gác leo bộ ngay sau đó đã trở thành 4 lượt 44 hồ thẹn. Cô cứ leo 4 bậc là phải dừng lại đợi hấn. Và hấn đã phì phò như 4 con bò. May mà cuối cùng mọi việc đã diễn ra một cách suôn sẻ. Hấn đã đi vào cô khá lâu, trong niềm mê mên gần như tuyệt đối. Và cô đã gọi điện đến lớp tiếng Việt xin được nghỉ dạy tối hôm đó. Và người ta đã ra điều kiện tối thứ Tư tới cô phải dạy thêm 4 tiếng nữa để bù cho buổi hôm nay. Và cô đã chấp nhận không 4 giây do dự. Và họ lại lao vào nhau, lần nữa và lần nữa, như chẳng bao

giờ hết thêm khat, như có thể làm tình ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác. Và hắn đã ra khỏi căn phòng áp mái của cô voi 4 vết cào đỏ tươi ở lưng, đúng giữa lưng, ngay chỗ vợ hắn vẫn huých vào để đẩy hắn ra khỏi nhà, 4 phút sau bữa trưa, ngày nào cũng như ngày nào từ khi hắn mở phòng khám riêng. Phải lâu lắm rồi cơ thể hắn mới biết một sự êm ả như thế.

Hắn về nhà khi vợ hắn đang ngồi thẳng lưng trước chương trình “Cẩm nang bán nhà” của Stéphane Plaza với viên thịt bò xay bọc pho mát đã lẹm một phần tư. Vợ hắn rời mắt khỏi vô tuyến và ghéech mũi hít hít 4 cái liền lúc hắn đi ngang. Hắn đã bủn rủn tứ chi thì vợ hắn cười khẩy, vợ hắn biết ngay là hắn và 4 ông bạn phổ thông con nhà lính tính nhà quan không đời nào chịu vào quán phở lâu 4 số 4 đại lộ Choisy. Phí phạm. Phí phạm. Những từ “phí phạm, phí phạm” mà vợ hắn hô to khiến hắn nhớ tới 44 phát súng liên thanh “shopping, shopping” phát ra từ miệng 44 nữ đại gia Hà Nội hôm qua. 44 nữ đại gia biểu tình đòi quyền chi tiền, còn vợ hắn thì biểu tình đòi quyền giữ tiền. Mọi cuộc biểu tình, dù với mục đích nào, đều đáng sợ như nhau - đó là ý nghĩ cuối cùng của hắn trước khi rơi vào giấc ngủ li bì trong đó hắn sẽ ngáy 4 lần, nói mê 4 lần và chảy 4 vệt bọt mép. Phải lâu lắm rồi hắn mới có một giấc ngủ say như vậy.

≈ CHƯƠNG IV ≈

1.

Cả Tông lẫn Diệu Tư không bao giờ biết rằng ngày hôm ấy, một ngày tháng Tư, 4 hàng nước mắt Ân lao ra đường. Đường Trần Hưng Đạo xe chạy 4 làn, 4 ông xe lam không kịp chửi thề, 4 anh xích lô máy không kịp chửi thề, 4 chị hon da không kịp chửi thề, 4 đoàn người lốc nhốc xe đạp đằng sau cũng không ai kịp chửi thề.

4 tiếng sau, nàng tìm thấy Ân đầu quần 4 vòng băng trắng, má khô 4 hàng lệ trắng, bất động dưới 4 tấm mền trắng của nhà thương Đồn Đất.

4 tiếng sau nữa, cán bộ y tế nhìn nàng lạnh lùng nhả 4 câu: thai chết lưu, nhiễm khuẩn ối, rối loạn đông máu, tử lệ tử vong 3/4.

Nàng lắc đầu 4 cái. Thai nào? Ai chết? Cán bộ y tế lạnh lùng nhả 4 từ: muốn chết vô tư. Tai nàng ù đi. Nàng hiểu vô tư là gì. Sau tháng Tư, đó là từ nàng được nghe mỗi ngày 44 lần ít nhất.

Nhưng nàng đâu biết trong bụng Ân là thai nhi đã

bằng 4 xăng ti mét, bằng nàng trong bụng má ngày ba rời Sài Gòn ra miền Bắc. Cán bộ y tế bỏ đi 4 bước. Nàng chạy theo 4 bước. Nàng không thể để Ân chết. Nàng và Ân như chị em song sinh. Hơn cả chị em song sinh. Nàng và Ân như hình với bóng. Ân chết, nàng biết sống cùng ai? Cán bộ y tế nhún vai 4 cái. Nàng cầu xin 4 lần. Ân có tội tình gì. Nàng có tội tình gì. Nàng và Ân đã làm 4 bản tự kiểm điểm, đã nộp bí thư, phó bí thư và các tổ trưởng. 4 hàng nước mắt, nàng làm nhảm.

Cán bộ y tế bỏ đi 4 bước. Nàng chạy theo 4 bước. Cán bộ y tế hất hàm. Nàng làm nhảm tên ba, chúc vụ, quê quán, ngày tập kết. 4 thứ lần đầu tiên nàng nói trong đời, vậy mà không sai, cứ như đã học thuộc lòng từ tháng Tư. Cán bộ y tế giật mình 4 cái. Cán bộ y tế cũng từng tập kết ra Bắc.

Họ rời khách sạn thì trời đã tối, khi cả hai đã mệt lả sau 4 lần làm tình không nhớ kéo dài bao lâu, và có cách nối nhau 44 phút. Cô mặc chiếc váy trắng mỏng lộ rõ vòng eo mà cô từng mặc ở quán Le 44 V. Cô nói với hắn trong 44 tiếng đồng hồ hắn ở đây, cô sẽ chỉ mặc chiếc váy này mỗi khi ra ngoài. 4 tháng đóng phim ở Sài Gòn, cô đã cất hết quần áo xuống đáy va li và cô có cảm giác cô không còn là mình nữa. Ngày nào cô cũng phải xuất hiện 4 lần 44 phút trước ống kính, mặc một trong 44 bộ váy cổ rộng và sắc sỡ mà người phụ trách trang phục của đoàn phim đã chuẩn bị cho vai của cô. Ngày nào cô cũng

phải tô son đỏ, đánh phấn trắng, búi tóc cao, bê 44 ly whisky 44° đến 44 cái bàn. Cô bảo chỉ có 4 động tác vậy thôi, mặc váy, đi đi lại lại và tưởng tượng mình làm hầu bàn trong một quán rượu Sài Gòn trước tháng Tư. 4 lần 44 phút quay phim để xuất hiện 44 giây trên màn ảnh vô tuyến Pháp. 44 giây trên màn ảnh vô tuyến Pháp dù sao cũng mang lại cho cô một số thù lao không nhỏ, không nhỏ hơn tiền công 4 ngày, mỗi ngày 4 vòng trung tâm Paris, dẫn 44 phụ nữ đồng hương giàu có đi shopping hàng hiệu. Hấn nắm chặt tay cô. Bàn tay cô hâm hấp hơi nóng. Hấn nhớ lại cảm giác choáng váng lúc nãy khi 4 cánh cửa kính của khách sạn mở ra và khí hậu nóng ẩm xộc vào thân thể hấn, tóc tai hấn, mặt mũi hấn, kẽ tay hấn, y hệt như lúc hấn bước ra khỏi máy bay sáng nay, sau một đêm chỉ chợp mắt được 4 phút.

Nếu không có 4 tiếng chửi thề như gió rít bên tai thì có lẽ hấn đã đắm đầu vào một trong 44 chiếc xe máy đang bay vù vù trước mặt như 44 con cánh cam khổng lồ. Cô nhìn hấn và cô bật cười 4 tiếng, chiếc váy trắng mỏng chỉ chực bay khỏi thân thể mảnh khảnh của cô, nửa đùi cô lộ ra dưới ánh sáng đèn đường. Đèn đường Sài Gòn rất lạ, cứ 4 giây lại chuyển màu một lần từ vàng sậm sang vàng nhạt, tổng cộng 44 gam của màu vàng. 4 người đàn ông có vẻ đang đi về 4 phía nhưng cùng đột ngột dừng lại và ngó chăm chăm vào mặt cô 4 giây. Ông tứ tuần

giật giọng: con điếm khùng mày! Cô không đáp lại 4 từ bất nhã đó, không nổi giận, thậm chí còn không quay về phía ông ta. Cô nháy mắt với hắn và cô lại bật cười 4 tiếng. Chiếc váy trắng lại tốc lên và nửa đùi của cô có thêm díp nữa để gặp 4 trong 44 gam vàng của đèn đường Sài Gòn. Hắn nhìn cô chăm chú. Hắn chợt có ý nghĩ rằng cũng giống như hắn, cô chẳng liên quan gì đến cuộc sống ở đây, những con người này, Sài Gòn không phải là thành phố của cô. Rồi hắn lại tự nhủ hắn cũng chưa bao giờ nghe cô nhắc đến Hà Nội, đến bố mẹ cô hay bất kỳ người thân nào, những người mà căn cứ vào giọng nói của cô thì hắn nghĩ là rất có thể đang sinh sống ở Hà Nội. Phải chăng cô giữ trong lòng một bí mật khủng khiếp, hắn chợt nghĩ và hắn rùng mình 4 cái. Hắn nhớ đến những câu hỏi mà hơn 4 lần cô đã đặt cho hắn về "người con gái Sài Gòn". Sự quan tâm quá mức của cô, hắn vẫn chưa hiểu lắm. Rồi hắn lại cố xua đi những ý nghĩ này bằng cách tự trả lời rằng cô chưa thể kể cho hắn chỉ vì cô chưa có díp, vì hắn không hỏi, vì lần nào gặp nhau họ cũng phải tiết kiệm từng 4 giây một để thỏa mãn trước hết con thèm khát không sao tả nổi của cả hai. Hắn nắm chặt tay cô và nhận ra 4 vết chai quen thuộc. Hắn cố nghĩ đến món hàu sống để có thể mỉm cười ít ra là 4 giây. Nhưng thay vì mỉm cười, hắn cảm thấy có thể ngã vật ra đường bởi mắt díp chặt mà 4 chi thì rã rời. Sức lực hắn đã rủ nhau trốn lại hết trong căn phòng

khách sạn, sau hơn 4 lần làm tình không ngừng nghỉ. Cô cũng vậy, đã hơn 4 lần cô phải dừng lại giữ chiếc váy trắng để nó đừng tuột theo những bước chân xiêu vẹo của cô. Suốt đoạn đường sau đó, họ còn phải nắm chặt tay nhau để cùng chống trả 4 nghìn chiếc xe máy Trung Quốc bay vù vù trên đường phố Sài Gòn như 4 nghìn con cánh cam khổng lồ. Nhưng họ chẳng nói với nhau câu nào. Cả một đoạn đường 44 phút chẳng ai nói với ai câu nào.

Đó là một quán ăn rộng 4 trăm mét vuông nằm ngoài trời, ở cổng phía Đông của chợ Bến Thành. Quán chỉ mở từ tối đến đêm, lúc các sạp bán hàng đã đóng cửa và khách mua hàng đã về hết, để lại một khoảng trống 4 trăm mét vuông. Khi cô và hấn tới nơi thì 44 con người vẫn còn đang dựng sạp, bày bàn, quạt than, chặt thịt, lọc xương, lạng mỡ, thái bì, mổ cá, rửa tôm, buộc cua, khều ốc, xắt mực, chọn ngao, vo gạo, chần mì, cuốn nem, trộn gỏi, đập đá, pha rượu, mở bia, nhặt rau, cắt hành, bóc sả, giã tỏi, lựa ớt, lau ly, dọn chén, so đĩa, xếp thìa... Huyền náo và chuyên cần như 44 con ong thợ. 4 khách hàng không may đến sớm 4 phút được yêu cầu đi tìm chỗ khác mà đứng đợi 44 phút.

Hấn nhìn cái tên Diệu Tư trên bảng hiệu được kết từ 4 cành trúc nhựa và hấn nhìn 4 tốp hầu bàn đồng phục áo bà ba cánh sen và guốc gỗ sơn đỏ. Hấn

không thấy bị thu hút bởi các cô gái son phấn nặng nề và quỵên đắm mê hời, cả cái đề co hương đồng gió nội có vẻ quá đà này, nhưng hẳn nghĩ Diệu Tu nói chung là hợp với nhu cầu exotic của du khách phương Tây. Nhưng quán đâu chỉ có du khách phương Tây.

4 chi của hẳn rẽ rời và hẳn bắt lức chúng kiến 4 chiếc bàn đôi bị chiếm ngay trước mũi hẳn. 4 chi của cô rẽ rời và hẳn bắt lức chúng kiến 4 chiếc bàn đôi bị chiếm ngay trước mũi cô. Các cặp đôi lườn nguyệt nhau, cạnh khõe nhau, xô đẩy nhau để giành những chiếc bàn đôi đặt trong 4 góc nhà. 4 bàn dài kê song song ở bên phải lối đi thì bị 4 hướng dẫn viên du lịch không biết đã nấp sẵn ở đâu chạy ra ngồi ngay vào giữa, rồi huýt còi gọi 4 đoàn du khách ngoại quốc có lẽ đã trực sẵn bên ngoài. 44 người đàn ông tứ tuần bụng phệ mặc 44 chiếc quần lửng in 4 bông hoa đỏ và 4 cành lá cọ. 44 người đàn bà tứ tuần bụng phệ mặc 44 chiếc T shirt thùng thình màu nóng với 4 chữ "I love Sai Gon" in ở chính giữa ngực. Tất cả đều toe toét và râm nắng như 44 cặp bánh mì nướng quá lửa. Tất cả đều ngồi ngả lưng ở mức thoải mái nhất có thể, trong những chiếc ghế tre có tay vịn, thỏ phỉ phò và khoe những chiếc vòng cổ được đơm từ 44 loại vỏ sò. 44 phút sau, tất cả đều có trước mặt một đĩa tú hụ giống nhau như đúc gồm 4 chiếc nem thịt lợn, 4 chiếc nem thịt gà, 4 chiếc nem thịt bò, 4 chiếc nem chay,

CHỈ CÒN 4 NGÀY LÀ HẾT THÁNG TƯ

4 lát khoai tây chiên với dầu chiên nem, 4 lát khoai lang chiên với dầu chiên nem rồi chiên khoai tây, 4 thìa com trộn với dầu chiên nem rồi chiên khoai tây và chiên khoai lang, 4 lá rau xà lách kèm 4 canh húng bạc hà kiểu Chinatown Paris. Và tất cả cùng uống bia Sài Gòn với đá cục trong những chiếc ly vai bằng thủy tinh xanh xanh theo kiểu Hà Nội thời bao cấp. Hắn thử tìm xem trong số đó có ai là khách hàng bệnh nhân của hắn, nhưng hắn đã thất bại. Từ khi mở phòng khám, hơn 4 lần khách hàng bệnh nhân mang album du lịch đến khoe với hắn, họ biết hắn gốc Việt và họ nói họ có cảm tình với Đông Dương. Hắn đã xem những bức ảnh họ chụp ở vịnh Hạ Long, hồ Hoàn Kiếm, làng Khái Định hay phố cổ Hội An, hắn nhận ra 4 địa điểm nổi tiếng đó một cách dễ dàng, hắn đã nhìn thấy chúng trên quảng cáo của 44 công ty du lịch, nhưng hắn hầu như không nhận ra họ, chưa lần nào hắn có thể tin chắc một trăm phần trăm cái người hớn hờ bặm quân lừng lừng in 4 bông hoa đỏ và 4 cành lá cọ trong ảnh chính là khách hàng bệnh nhân đang ngồi trước mặt hắn, tuần vừa rồi 4 lần đến khám, lần thì nhức đầu, lần thì buốt đầu, lần thì sổ mũi, lần thì chảy nước mũi, hôm nay kêu đau xương sườn số 4. Bây giờ thì hắn hiểu người ta có thể thay đổi 44 lần khi đi du lịch đến một nơi không giống môi trường sống của mình.

Trong khi 4 chiếc bàn dài bên phải lối đi bị

chiếm gọn bởi 4 đoàn du khách ngoại quốc thì 4 chiếc bàn dài còn lại, 4 chiếc bàn bên trái lối đi, bị xâu xé bởi 4 nhóm người đồng hương của hấn. 4 nhóm khinh khỉnh nhìn nhau, nhổ nước bọt xuống đất, huých cùi chỏ vào mạng sườn của nhau. Hấn không hiểu lắm, ở Pháp hấn từng chứng kiến người ăn xin dùng vũ lực giành chỗ trong những địa điểm cung cấp đồ ăn bố thí. Nhưng ở quán Diêu Tư, khách hàng phải chi tiền, và không hề ít, mà cũng khổ sở chẳng kém. Quả thật là hấn không hiểu lắm. Hơn 4 lần, 4 nhân viên trật tự của quán phải chạy đến can thiệp. Kết quả của 44 phút quất tháo, thậm chí suýt ẩu đả, là 4 nhóm chen chúc nhau quanh 4 chiếc bàn. Tiếng ồn dù sao cũng khiến hấn tỉnh ngủ. Hấn nhớ nụ cười nhếch mép của mẹ hấn trong bữa cơm Chủ nhật cách đây 4 tuần khi kể cho cả nhà nghe về 44 quán bún măng, cháo chửi, phở xếp hàng của thủ đô Hà Nội. Lúc ấy, hấn đã không hiểu. Nhưng bây giờ hấn cũng không hiểu lắm: hấn đang ở Sài Gòn cơ mà. Dù sao hấn cũng tỉnh ngủ hoàn toàn.

4 mặt bàn sau 44 phút đã phủ kín hải sản. Những con tôm hùm cháy xèo xèo trên than hoa 4 lớp lập lòe. Những con sò điệp bóng nhẫy, thom lừng mùi sả rưới 4 loại nước sốt khác nhau. Những con cua bể 44 đốm vàng ra sức vùng vẫy trước khi bị ném vào nồi lẩu gồm nước dừa tươi và 44 gia vị. Những con ốc khổng lồ to bằng 4 vốc tay bốc khói

CHỈ CÒN 4 NGÀY LÀ HẾT THÁNG TƯ

nghi ngút bên cạnh những con bạch tuộc 44 vòi đồ lự. Để quên con đoi, hấn tự nhủ rằng trước mặt du khách ngoại quốc, các đồng hương của hấn có nhu cầu tỏ ra 44 lần sành điệu hơn với ẩm thực của mình, nhất định đoàn kết tẩy chay món nem rán quê mùa. Sau đó 4 giây, vẫn không quên nỗi con đoi, hấn lại tự hỏi phải chăng cuộc cạnh tranh giữa 4 nhóm đồng hương vẫn chưa thực sự kết thúc mà chỉ ngấm ngấm thay đổi hình thức. Sau đó 4 giây, con đoi vẫn còn đó, thậm chí còn quăn quai hơn, hấn cố A.Q bằng cách ái ngại nhìn các em hầu bàn mặt sưng như bom botox, những chiếc áo bà ba màu cánh sen sắp rách làm 4 mảnh vì bị khách hàng thi nhau gọi giật, 4 người này đòi bia Pháp, 4 người kia đòi bia Đức, 4 người khác đòi bia Bỉ, 4 người khác nữa đòi bia Hà Lan, 4 người khác nữa sau khi đã đòi cả 4 loại bia này thì đòi bia Nam Tư, Ba Tư, Mạc Tư Khoa, hay tất cả những nơi dính dáng đến số 4. Chỉ những chiếc điện thoại di động là hồn nhiên nhấp nháy, có lẽ đang cập nhật hình ảnh cho Facebook. Hấn tưởng tượng 4 giây sau, 4 nghìn facebooker cùng tin như đinh đóng cột rằng họ đang theo dõi 4 cuộc thi nấu ăn trực tuyến với chủ đề "Ơi biển Việt Nam, ời sóng Việt Nam", bài hát mà hấn được nghe trong tắc xi sáng nay, trên đường từ sân bay về khách sạn. 4 trăm facebooker đã share ngay trong 4 giây đầu. 4 trăm facebooker khác lại share lại của 4 trăm facebooker này trong 4 giây tiếp theo. 4 trăm facebooker khác nữa lại share

lại của 4 trăm facebooker khác này trong 4 giây tiếp theo nữa. Cứ thế và cứ thế, tổng cộng 4 vạn lượt like đã được bấm trong vòng 4 phút. Trước khi đến Sài Gòn, hấn đã nghe nói Việt Nam nằm trong số 4 quốc gia đứng đầu thế giới về số lượng facebooker thích bấm nút like. Nhưng nói cho cùng thì bấm nút like, tại sao không? Hấn đã chán xem dân Pháp cãi nhau như mổ bò trên mạng về bất cứ cái gì: từ đám cưới đồng tính đến mũ bảo hiểm 44 ơ của đương kim tổng thống Hollande, từ động đất Philippines đến mũ rộng vành 444 bảng của công nương Kate, từ tai nạn máy bay Malaysia đến mũ 4444 lông công của Lady Gaga... Hấn đã chán xem người Pháp cãi nhau về những chiếc mũ và hơn 4 lần hấn có ý định lập một tài khoản ở mạng xã hội, để sau một ngày kê đơn thuốc sổ mũi và nhức đầu nhằm chán, hấn có thể thi bấm nút like cùng các đồng hương người Việt. Nhưng không phải lúc này. Nhất định không. Lúc này hấn đang rã rời 4 chi và có cảm giác ruột quặn làm 4.

Từ khi bước vào quán cho đến lúc này, hấn cứ đứng vật vờ ngay giữa lối đi. Và cô cũng thế, chiếc váy trắng mỏng của cô ử rữ trên đôi chân xiêu vẹo của cô. Họ không biết phải làm gì để có thể chiếm được chỗ ở những chiếc bàn kia. Họ nhìn cảnh tượng xảy ra trước mặt và 4 lần quay sang nhìn nhau, nhưng không sao nhấc nổi chân. Họ nhận được 44

cú va đập từ những người qua lại, đôi khi khá mạnh, nhưng họ không sao nhấc nổi chân. Thực ra thì họ chẳng biết phải tham gia vào đám đông trước mặt như thế nào. Họ cảm thấy bất lực hoàn toàn. Và họ giương 4 mắt ra nhìn. Chẳng ai nói gì với ai.

44 phút sau khi cô và hấn bước chân vào thì quán Diệu Tư biến thành 4 cái chợ vỡ. 44 phút sau nữa, khi chuẩn bị cùng nhau ngã lăn ra đất vì đói và mệt và ù tai thì họ được 4 nhân viên trật tự thương tình hộ tống đến một trong 4 chiếc bàn của 4 nhóm đồng hương. Cô tròn mắt và cô nhìn 4 phía. Cô quay sang hôn 4 cái vào má hấn rồi cô nắm tay hấn bước đi, giữa 4 vòng tay bảo vệ của 4 nhân viên trật tự, như thể cô dâu nắm tay chú rể bước vào nhà thờ cùng 4 người bạn làm 4 nhân chứng (tình cờ thế nào hấn cũng mặc áo màu trắng còn 4 nhân viên bảo vệ thì đen tuyền từ đầu đến chân). Hấn bất ngờ. Hấn đỏ mặt khi nhớ lại bộ dạng hấn và vợ hấn hôm đăng ký kết hôn ở tòa thị chính năm ngoái, trong đồng phục quần tây tối màu và áo sơ mi cũng tối màu, cho cả nam lẫn nữ, mà vợ hấn hấn đã sắm trong đợt đại hạ giá 4 tuần trước đó ở siêu thị Auchan. Hấn rùng mình 4 cái. Rồi hấn tự nhủ rằng lúc này thì hấn nên sung sướng và dù sao xung quanh hấn cũng không có bóng dáng chiếc nem rán nào. Thế là hấn mở miệng nở 4 nụ cười dờ dẩn. Nhưng chẳng ai trong quán buồn để ý đến 4 trạng thái vừa mới nổi tiếp

nhau phía sau 4 nụ hôn trên khuôn mặt của hắn. 4 nhóm người vẫn mê mải với cuộc cạnh tranh nội bộ. 4 mặt bàn bị hải sản phủ kín thêm lượt nữa và các em hầu bàn mặt sung như bơm botox lần thứ tư.

Cô chỉ cho em hầu bàn 14 con hầu sống trong quyền thực đơn của quán. Và cô nhìn hắn và cô thò một tay xuống gậm bàn. Và cô vuốt ve đùi hắn 4 lần bằng 4 ngón tay. Và 4 lần hắn cong người chặn cơn cương cứng. Hắn tạm quên tiếng ồn được 44 giây. Bất giác hắn nghĩ cô vuốt ve hắn cũng để quên đi tiếng ồn. Giờ đây, một khi đã ngồi vào bàn, hắn có cảm giác so với mệt và đói thì tiếng ồn còn đáng sợ hơn 4 lần. Trong quán Diệu Tư này, không ai có thể giữ được giọng nói bình thường của mình, mà nhất định phải nâng nó lên ít nhất là 4 trăm Hz. Các khách hàng quát gọi các em hầu bàn. Các em hầu bàn quát gọi các nhân viên nấu bếp. Các nhân viên nấu bếp quát gọi các phụ bếp. Các phụ bếp quát gọi các nhân viên dọn dẹp. Các nhân viên dọn dẹp quát gọi các em hầu bàn. Các em hầu bàn quát gọi các khách hàng. Các khách hàng quát gọi lẫn nhau và cãi nhau về bóng đá, cá cược, chứng khoán, giá vàng, bất động sản, bệnh tật, tai nạn, ngoại cảm, chùa chiền, bói toán, nhân quyền, biển đảo, thủ tướng, con gái thủ tướng, thứ trưởng công an, đàn bà thì về đàn ông, đàn ông thì về chân dài, ước lượng khoảng 44 chủ đề các loại. 4 đoàn du khách nước ngoài kiên nhẫn cho

đến khi giải quyết xong những đĩa nem rán tú hụ, rồi cũng quát gọi nhau và cãi nhau, 4 ngôn ngữ hòa thêm cả tiếng Anh nữa, nhưng chủ đề có vẻ ít hơn rất nhiều, quanh đi quẩn lại vẫn là thất nghiệp, đắt đỏ, bảo hiểm y tế và kỳ nghỉ sắp tới, không biết có nên quay lại Đông Dương lần nữa hay chuyển sang Miến Điện, vừa thoát khỏi chế độ độc tài, còn sơ khai và rất exotic. 4 nhân viên trật tự quát tất cả những người còn lại, đến nổi á khẩu và đành rút 4 chiếc còi ra thổi. Tiếng còi của họ 4 lần được hưởng ứng bởi tiếng còi của 4 hướng dẫn viên du lịch - theo quy định của công ty du lịch, cứ 44 phút một lần có trách nhiệm kiểm tra sĩ số của du khách trong đoàn.

Hắn giật nẩy mình 4 cái khi em hầu bàn bê đến 14 con hầu sống. 14 con hầu sống nằm im ắng trên đĩa tre tròn, bên cạnh là 4 cục mù tạt wasabi xanh nõn giả dối và 4 trái ớt hiểm thâm độc. Thân hầu trắng đục, dày cộp và to gấp 4 lần những con hầu hắn vẫn thấy ở Pháp vào dịp Giáng sinh và giao thừa. Hắn quay sang nhìn cô. Cô quay sang nhìn hắn và cô nhún vai 4 lần. Cô không bật cười 4 tiếng mà cô nhún vai 4 lần và hắn có cảm giác cô bỗng nhiên bị câm. Rồi hắn lại nghĩ không phải chỉ lúc này mà ngay từ khi rời khách sạn ra ngoài đường cô đã có những hành động của người câm. Cô bị người đàn ông không quen tuôn cho 4 từ bất nhã mà không nói năng gì. Và cô thỉnh linh trao cho hắn 4 nụ hôn

trước mặt mọi người mà không nói năng gì. Và cô chỉ cho em hầu bàn 14 con hầu sống trong thực đơn mà không nói năng gì. Và cô bất ngờ thò tay xuống găm bàn vuốt ve đùi hấn 4 lần mà không nói năng gì. Và trước đó, trước đó, hơn 4 lần cô bật cười 4 tiếng chẳng hiểu tại sao. Và bây giờ cô nhún vai 4 cái thay vì trả lời hấn. Cuối cùng hấn nghĩ, hấn cũng vậy thôi, hấn cũng có mở miệng đâu. Lúc này và trong đoạn đường 44 phút đến đây và suốt thời gian đứng đợi, hấn có 4 trăm điều muốn nói với cô mà hấn cũng có mở miệng đâu. Hấn nhớ lại và hấn rùng mình 4 cái.

Đôi đũa trong tay hấn giơ lên rồi bất động 4 giây. Hấn định gấp con hầu thứ 4 từ trái sang phải thì hấn chợt nhớ đến 4 bài viết đăng trong tạp chí y khoa mà hấn đọc hồi tháng Tư. Các nhà khoa học thế giới cảnh báo 4 nghìn độc hại ở mức cao nhất mà nền công nghệ thực phẩm Trung Quốc đang gây ra cho nhân loại, đặc biệt là với 4 nước láng giềng phía Nam nơi mỗi ki lô mét biên giới có 4 trăm nhân viên thuế quan thì cả 4 trăm đều đã bị mua chuộc bằng nhân dân tệ.

Hấn cố trấn tĩnh. Hấn cố thở ra hít vào 4 lần nhẹ nhàng. Hấn có cảm giác những người cùng bàn đang hướng mắt về phía hấn. Cuộc cạnh tranh nội bộ của 4 nhóm đồng hương hình như tạm dừng. Người ta đã cạnh tranh và người ta bắt đầu mệt. Và vì chẳng

tìm thấy trong thực đơn Điều Tư món đét xe nào đủ sành điệu để trình bày với 4 đoàn du khách ngoại quốc, nên người ta cùng ngồi thờ (có những khoảnh khắc hẳn cảm giác nghe được ít ra là 44 tiếng phì phò một lúc), và người ta cùng bắt chọt bắt gắp hẳn đang cầm đĩa. Hẳn vô tình là người duy nhất cầm đĩa trong lúc này. Hẳn cũng vô tình là người duy nhất ăn hàu sống tối nay. 14 con hàu sống nằm im ắng trên đĩa tre tròn, bên cạnh là 4 cục mù tạt wasabi xanh nõn giả dối và 4 trái ớt hiểm thâm độc.

Nhìn đôi đĩa của hẳn lơ lửng trong không trung, cô lại nhún vai 4 cái và hẳn lại càng có cảm giác cô đã bị cầm. Con đối quận bụng khiến hẳn không nói không rằng cúi đầu nuốt chửng con hàu đầu tiên, rồi con hàu thứ hai, con hàu thứ ba, con hàu thứ tư, dưới cái nhìn tập thể của 4 nhóm đồng hương. Người ta chẳng ngần ngại nhìn thẳng vào mặt hẳn, tay hẳn, những con hàu của hẳn, những cái vỏ của những con hàu mà hẳn vừa ăn, cái đĩa của hẳn, đôi đĩa của hẳn, 4 cục wasabi của hẳn, 4 trái ớt hiểm của hẳn, chiếc khăn lau miệng của hẳn. Người ta đứng lên để nhìn hẳn cho rõ. Người ta chạy đến gần, đổi chỗ cho nhau, chỉ trỏ cho nhau, quát tháo gọi nhau, để nhìn hẳn cho rõ. Hẳn là người duy nhất ăn hàu tối nay. Chẳng ăn gì ngoài hàu sống. Cũng chẳng uống bia Sài Gòn hay bia Hà Nội, bia Pháp hay bia Đức, bia Bỉ hay bia Hà Lan. Và cái áo hẳn

mặc trên người thì màu trắng, mỗi màu trắng, không 4 kẻ sọc cũng chẳng 4 kẻ ngang. Và tóc hấn thì xù ra 4 phía, không có gel cũng không có sáp. Và cặp mắt hấn thì trốn dưới tóc của hấn, không hiểu thông minh hay cù lần, ba xạo hay không ba xạo. Họ quay ra bàn luận với nhau. Hấn nuốt đến con hào thứ 14 lúc nào hấn cũng không hay. Cô giẫm 4 cái liền lên chân hấn dưới gậm bàn. Và cô đưa tay vuốt ve đùi hấn 4 lần liền bằng 4 ngón tay. Và hấn ngả nửa người ra ghế. Và hấn không nghĩ gì. Vào thời điểm đó, đầu óc hấn trống rỗng. 4 giây sau, hấn tự nhủ nếu trong 4 đoàn du khách nước ngoài cùng ngồi trong quán có 4 khách hàng bệnh nhân của hấn thì hấn tin là cả 4 khách hàng bệnh nhân này cũng sẽ không thể nhận ra hấn, không ai trong số họ có thể nhận ra người đang ăn hào sống duy nhất ở đây, trung tâm của cái nhìn tập thể tối nay là bác sĩ đa khoa vẫn khám bệnh cho họ, vẫn nghe tim bắt mạch cho họ, kê đơn thuốc nhức đầu sổ mũi cho họ, luôn luôn bảo họ ít nhất có 4 vấn đề, luôn luôn cho họ ít nhất 4 tên thuốc. Hấn cảm thấy hấn cũng thay đổi 44 lần khi đến Sài Gòn. Hấn nghĩ thế và hấn ngả hấn người ra ghế và hấn nhìn cô 4 giây liền. Cô cũng nhìn lại hấn 4 giây liền và cô nhún vai 4 lần. Hấn lại có cảm giác rằng cô đã bị câm. Hấn hoảng hốt và tạm quên đi cái nhìn tập thể của 4 nhóm đồng hương.

Bỗng nhiên hấn như thấy khoang bụng của hấn

nhận được 14 cú huých vào 14 vị trí khác nhau, rồi thoảng bên tai hẳn 14 tiếng nỉ non. Hẳn rùng mình 4 cái và hẳn nhớ tới 44 đêm trực khi hẳn hãy còn là sinh viên y khoa cùng 44 chuyện ma rợn tóc gáy được cho là đã xảy ra trong 4 bệnh viện lớn nhất của Paris, không hiểu lý do gì mà chuyện nào cũng có những tiếng nỉ non. Hẳn ngó quanh. Những cặp mắt giương lên nhìn hẳn từ 4 phía chẳng cặp mắt nào có vẻ là đang khóc lóc. Còn cô thì chắc là không rồi. Cô đang nhìn hẳn chăm chú và cô nhún vai 4 lần. Khoang bụng hẳn lại tiếp tục nhận được 14 cú huých vào 14 vị trí khác. 14 tiếng nỉ non to dần và biến thành 14 giọng nói, 14 giọng nói kể rằng chúng là 14 con hầu mà hẳn đã nuốt chửng lúc nãy ở quán Diệu Tu, rằng trước khi xếp chúng nó vào đĩa để mang ra phục vụ hẳn, đầu bếp đã ra lệnh cho 4 phụ bếp tiêm vào thân thể chúng nó 4 chất kích thích quý quái made in China dành cho đàn ông, và chính vì 4 chất dơ dáy này mà chúng nó không được phép lên Thiên đường, và chúng nó nhất quyết sẽ còn khóc lóc nỉ non 4 ngày, 4 đêm, thậm chí hơn cả thế, cho tới lúc hẳn chấp nhận lời chúng nó ra khỏi bụng và tẩy rửa thân thể chúng nó cho đến khi hết sạch 4 chất kích thích made in China. Hẳn nghe và lưng hẳn ướm dẫm 4 dòng mồ hôi lạnh và bụng hẳn trương phình gấp 4 lần bụng cóc và đầu hẳn đau như bị 4 búa bổ. Hẳn rùng mình rồi hẳn hét lên 4 tiếng rồi hẳn cảm thấy ai đó vỗ vào vai hẳn 4 cái rồi hẳn vùng vẫy 4 chi rồi 4

giây sau hấn cũng mở được mắt. Cô đang nhìn hấn chăm chú, mắt cô mở to đến nỗi hấn nhìn thấy hấn trong đôi mắt của cô: tóc hấn bết 4 cụm trên trán, má hấn có 4 vết thâm, mắt hấn lò dò như người ốm 4 tuần, mũi hấn nở gấp 4 bình thường, miệng hấn nhếch ra tứ phía. Hấn chạy vội vào buồng tắm, gí sát mặt vào la va bô, từ miệng hấn mở to rõ cả 4 chiếc răng sâu mới trám tuôn ra 14 thân hầu trắng đục và nhũn nhũn nhũn.

4 phút sau, khi hấn hoàn hồn, cô mới nói với hấn rằng hấn đã bị say bia Sài Gòn ở quán Diệu Tư, rằng ngay từ khi vừa ngồi vào bàn hấn đã được 4 nhóm đồng hương thi nhau chuốc bia, rằng nhóm nào cũng muốn kiểm tra bia lượng của Việt kiều, rằng cuối cùng cô đã phải gọi tắc xi để mang hấn quay trở về khách sạn, vì hấn không thể lê nổi thậm chí 4 bước chân. Hấn muốn nói với cô rằng hấn đã không động đến một giọt bia nào, rằng chẳng một ai trong số khách hàng đồng hương tối qua đã gọi bia Sài Gòn, rằng tất cả những triệu chứng lúc nãy chứng tỏ hấn đã bị ngộ độc hầu sống, hấn là bác sĩ hấn không thể nhầm. Nhưng cuối cùng hấn lại thôi. Hấn không muốn mất 4 điểm trong mắt cô. Cô không hề biết rằng 14 con hầu sống bổ béo hơn cả thịt bò Úc mà cô muốn hấn thử, đã trôi tuột xuống ống dẫn nước thải của la va bô phòng cô rồi theo cống khách sạn ra sông Sài Gòn cách đây 4 phút.

2.

Cán bộ y tế hát hàm.

Nàng nói nếu cần ba sẽ tới liền. Và nàng nhắc lại câu thần chú đó 4 lần.

Nàng nói Ân là con gái cả của ba, nàng là con gái út của ba, Ân và nàng là con duy nhất của ba, ba đi Hà Nội công tác đặc biệt 4 ngày, nhưng nếu cần ba sẽ tới liền. Nếu cần ba sẽ làm việc trực tiếp với giám đốc bệnh viện, 4 phó giám đốc và 4 trưởng phòng. Nếu cần ba sẽ gọi điện lên sở, nói chuyện với giám đốc, 4 phó giám đốc và 4 trưởng phòng. Nếu cần ba sẽ gọi điện lên bộ, nói chuyện với bộ trưởng, 4 thứ trưởng và 4 vụ trưởng. Nếu cần ba sẽ gọi điện lên thành ủy, nói chuyện với bí thư, 4 phó bí thư và 4 thành ủy viên. Nếu cần ba sẽ gọi điện lên Bộ Chính trị, nói chuyện với tổng bí thư, 4 phó tổng bí thư và 44 ủy viên trung ương. Nếu cần ba sẽ...

Mấy câu tâm phào của nàng nào ngờ có tác dụng. Nàng thầm cảm ơn mở từ vụng nhối nhét từ 4 buổi học

chính trị cấp tốc cùng 444 đoàn viên toàn trường và 4 ngàn đoàn viên toàn thành phố. Nàng thâm cảm ơn ba, lần đầu tiên trong đời, lần duy nhất trong đời.

Cán bộ y tế lườm nàng 4 phút, rồi quay ra lườm Ân 4 phút, trước khi đi quát cho 4 từ: chút đau cấm khóc!

Nàng ngồi lại ôm Ân nước mắt 4 hàng. Ân không nhỏ giọt nước mắt nào.

Người Ân cứng như khúc gỗ, mắt Ân nhắm nghiền, da Ân tím tái.

Bàn chân nàng không tím tái. Bàn chân nàng đen kịt bụi đường. Sau tháng Tư, 4 trăm con đường Sài Gòn bụi nhiều vô kể, 4 trăm nhân viên quét dọn cũ đã được mời ngồi nhà xoi nước, 4 trăm nhân viên quét dọn mới đang đợi tàu Thống Nhất ở sân ga Hàng Cỏ, còn 4 triệu dân thành phố thì được tổng động viên để tham gia chiến dịch cải tạo công thương nghiệp.

Nàng lấy 4 bịch bông băng bịt vào cửa mình Ân. Khi bông băng thấm máu, nàng lấy 4 cái khăn tay bịt vào cửa mình Ân. Khi khăn tay thấm máu, nàng lấy 4 vỏ gối bịt vào cửa mình Ân.

Nàng vừa làm vừa quệt 4 hàng nước mắt. Nàng sẽ còn khóc 4 tiếng sau đó khi cán bộ y tế tìm cách lấy cái thai chết ra khỏi bụng Ân bằng 4 cái muông nhôm vẫn dùng để ăn hủ tiếu. Nàng sẽ còn nhớ hết đời 4 tiếng gằm gù giữa cổ họng của Ân, 44 tiếng nghiền răng ken két của cán bộ y tế và 444 tiếng soàn soạt như nạo cùi dừa tươi ở chợ Bà Chiểu.

Hắn bảo cô làm sao mà một đứa bé lên 4 có

thể chịu đựng được những điều đó. Cô bảo hấn rằng cô cũng không biết nữa, cô nghĩ bất hạnh không chọn tuổi tác của người ta, rằng thực ra thì trước đó, trước khi 4 tuổi, cô đã có cảm giác bất hạnh có thể rơi xuống cô bất kể lúc nào. Bất hạnh xuất hiện trước cả ngày cô được sinh ra, ngay từ cuộc hôn phối bất trắc của bố mẹ cô. Cô nói, vẫn với cái giọng thì thào cố hữu của cô. Hấn muốn vòng tay ôm lấy cô, siết cô thật chặt, hôn lên môi cô. Nhưng rồi hấn không dám. Đầu tiên hấn nghĩ đó là vì hấn bỗng nhiên cảm thấy rụt rè trước cô, sau đó 4 giây hấn lại nghĩ đó là vì hấn cảm thấy rụt rè trước bất hạnh của cô. Nói về bất hạnh của bản thân thật chẳng dễ chút nào. Có vẻ như ai cũng sẵn sàng chia sẻ với người khác 4 triệu niềm vui, may mắn, hạnh phúc nếu như họ có thể có 4 triệu niềm vui, may mắn, hạnh phúc. Nhưng bất hạnh thì không hấn. Tâm lý nhiều người dường như biến đổi hoàn toàn trong mối quan hệ với bất hạnh của mình: bất hạnh đối xử với họ như kẻ thù, khiến họ đau đớn, khốn cùng, nhưng họ lại cứ muốn giữ rịt lấy nó, quyết không thổ lộ cùng ai, như thể nó là của riêng của họ, chỉ thuộc về họ. Chính vì thế mà vô tình họ đã tạo cho nó một sức mạnh không sao tin nổi. Điều này, hấn đã biết từ lâu rồi, từ hồi hấn còn là sinh viên đi thực tập ở 4 bệnh viện to nhỏ của Paris. Bệnh tật cũng là một bất hạnh và hấn bất ngờ nhận ra rằng, trái ngược với định kiến cho rằng dân phương Tây ham sống sợ chết, phải đến 4 phần trăm

người bệnh ở Pháp tìm mọi cách để giấu bệnh của mình, thậm chí thà chịu chết còn hơn phải kể thật về nó với người thân hoặc bác sĩ.

Cô bảo hẳn rằng sau này cô hiểu bất hạnh của cô mang khuôn mặt của ông nội cô, rằng cho đến 4 tuổi, cô không thể hình dung bất hạnh của cô mặt mũi thế nào vì cho đến 4 tuổi cô vẫn chưa gặp ông nội cô, nhưng cô biết bất hạnh của cô lẫn quần đàu đây, cũng như cô biết ông nội cô sống cách nhà bố mẹ cô chỉ 4 con phố nhỏ. Rằng cô bắt đầu nghĩ đến bất hạnh của cô từ rất sớm, đó có lẽ là ý nghĩ trừu tượng đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. Không phải là niềm vui, hy vọng, mong đợi, hay nỗi buồn vu vơ theo kiểu trẻ con dưới 4 tuổi, mà là bất hạnh. Cô bắt đầu nghĩ tới bất hạnh của cô rất sớm, cùng một lúc với việc cô bắt đầu nghĩ tới ông nội của cô, khi cô có thể tự đặt câu hỏi vì sao ông nội cô không bao giờ đến thăm con trai, con dâu và cháu nội, mặc dù sống cách họ chỉ 4 con phố nhỏ.

Cô nói, vẫn cái giọng thì thào cố hữu của cô, hai tay đặt dưới gáy, mắt nhìn lên trần nhà. Và hẳn vẫn không dám chạm vào người cô. Và căn phòng thì vẫn mờ sáng. Và trong phòng vẫn chẳng có gì thay đổi so với khi hẳn bước chân vào. Ở khách sạn này người ta có thể yêu cầu được dọn phòng bất kỳ lúc nào. 4 giờ chiều hôm nay, họ đã có mặt trước

CHỈ CÒN 4 NGÀY LÀ HẾT THÁNG TƯ

ngôi nhà đó, ngôi nhà mà trong 4 tháng đóng phim ở Sài Gòn, hơn 4 lần cô đã muốn trở lại và cuối cùng không dám. Cô nói với hấn rằng cô muốn quay trở lại đó ban ngày. Rằng ánh sáng ban ngày sẽ khiến cô nhớ lại một cách chi tiết những gì đã diễn ra ngày hôm ấy. Bởi vì chuyện đó đã diễn ra vào ban ngày, dưới ánh sáng trời, 4 giờ chiều, trước sự chứng kiến của 44 con người. Rằng nếu cô quay trở lại đó vào ban đêm, những bóng ma sẽ làm cô sợ hãi và sự sợ hãi sẽ khiến cô quên đi tất cả, và bóng tối bao giờ cũng có khả năng làm dịu đi mọi thứ, che đậy những gì sống sợ và man rợ, bóng tối phủ lớp màn bí ẩn lên sự việc. Sợ hãi bóng ma là nỗi sợ hãi dễ chịu nhất. Chính vì thế mà người sống cứ kể mãi những câu chuyện ma, những câu chuyện mà người ta biết là không có thật, những câu chuyện khiến người ta quên đi những nỗi sợ khác, những nỗi sợ thực sự hiện diện trong cuộc sống trần gian.

Đó là một ngôi nhà cao tầng giờ đây có vẻ đã được chia cho 4 hộ khác nhau với 4 màu sơn cửa sổ khác nhau và 4 chảo parabol khác nhau treo ở ban công, riêng tầng trệt trở thành quán cà phê nhỏ mà khi họ bước chân vào thì vắng tanh và đang mở nhạc buồn và hấn nghe được 4 câu: "Anh nằm xuống sau 4 lần đã đến đây. Đã vui chơi trong cuộc đời này. Đã bay cao trong cuộc đời đây. Rồi nằm xuống, không bạn bè không có ai." 4 câu vu vơ xong tất phút. Một

người đàn ông tứ tuần, dáng dấp thư sinh lại gần tự giới thiệu là chủ quán. Ông ta xin lỗi rằng hôm nay nhân viên của ông ta bận việc gia đình, nên ông ta chỉ có thể phục vụ khách hàng 4 đồ uống duy nhất là cà phê, cà phê sữa, cà phê đá và cà phê sữa đá.

Hắn hỏi cô ngôi nhà này có thay đổi nhiều so với những gì cô còn nhớ và cô đã không trả lời. Từ chỗ họ ngồi, qua cửa sổ, có thể nhìn thấy phía sau nhà là một khoảng sân vuông trát xi măng nhám nhỏ như thể trước đó đã bị cày xới ít ra 4 lần. Cỏ dại mọc lổ chỗ từ các khe nứt, phần lớn đã khô cong. 4 cây leo vô danh bò trên bức tường ngăn với nhà hàng xóm. Trong góc sân, túp lều lợp giấy dầu tro ra 4 cái cột. Tất cả gợi lên một cảnh tượng tiêu điều, cùng quẩn, và hắn chột rùng mình 4 cái, hắn có cảm giác như thần chết lớn vồn đâu đây.

Bức tường lớn của quán phủ đầy poster quảng cáo phim đã úa vàng. Hắn dễ dàng nhận thấy 4 trong số đó có mặt tài tử quá cố chuyên đóng phim hài Louis de Funès. Chủ quán bê cà phê ra. Ông ta chỉ về phía túp lều trong sân và bảo chính ở đó mà ông ta đã tìm thấy tất cả các poster đang treo trên tường. - Theo tôi hiểu thì những người chủ cũ đều là fan của điện ảnh Pháp, ông ta nói thêm. Hắn gật đầu im lặng. Hắn đoán túp lều đã được sử dụng như kho chứa đồ cũ trong ngôi nhà này. Đối diện với hắn, cô cũng đang

nhìn ra sân, hơn nửa khuôn mặt cô bị chìm trong tóc của cô, 4 sợi tóc rơi từ trán đâm vào con mắt còn lại của cô khiến hấn có cảm giác là cô vừa khóc xong.

4 giờ sáng hôm nay, sau khi tổng khứ 14 con hầu sống ra khỏi dạ dày, hấn đã thiếp vào một giấc mê mệt, đầu óc trống rỗng đến độ 4 phút sau khi mở mắt hấn vẫn chưa định thần. Con thạch sùng trên nóc nhà bật lên 4 tiếng kêu, hấn choàng dậy chạy vào buồng tắm. Trong gương, hấn nhìn thấy 4 vết bọt mép. Hấn vội vàng lấy khăn mặt ướt lau cho đến khi vùng da quanh miệng trở nên đỏ lự và phồng rộp. Rồi hấn ra đứng dưới vòi hoa sen, nhắm mắt để mặc cho nước nóng chảy xối xả trong vòng 44 phút. Khi hấn quay lại giường ngủ thì hấn thấy hơn nửa khuôn mặt cô chìm trong tóc của cô, 4 sợi tóc rơi từ trán đâm vào con mắt còn lại của cô và hấn có cảm giác như cô vừa khóc xong, khóc rất lâu, nhưng những tràng 4 tiếng ặc ặc của cô bị nước vòi hoa sen át mất khiến hấn không nghe thấy gì cả và hấn đã đứng đấy như một thằng đàn tới tận 44 phút. Hấn điếng người. 4 giây sau, hấn ghì lấy vai cô, nhấc 4 sợi tóc ra khỏi mắt của cô, 4 sợi tóc âm ẩm có mùi mặn. Cô bảo hấn rằng cô nghe tiếng nước chảy và cô không thể nào chịu được ý nghĩ rằng hấn sắp rời khỏi căn phòng này như chưa từng bước chân vào đây. Rằng 4 nhân viên dọn dẹp sẽ chỉ cần 4 phút để xóa sạch mọi dấu vết của hấn. Rằng để tránh tình

trạng ăn cắp đồ đạc của khách, bao giờ họ cũng làm việc theo ê kíp 4 người, và 4 phút sau họ sẽ xóa sạch mọi dấu vết của hấn, như thể hấn chưa từng ở đây 44 tiếng. Hấn ngần ngợ. Hấn cũng chẳng nghĩ đến chuyện ấy. Hấn không thể tưởng tượng nó có thể khiến cô đau đớn như vậy. Cô nói tiếp rằng hấn cũng thế, 4 tiếng sau khi ra khỏi đây, ngồi trên máy bay, thắt xong dây an toàn, là hấn sẽ chẳng còn nhớ gì trong căn phòng này, như thể hấn chưa từng ở đây 44 tiếng. Hấn đợi cô nói xong rồi hấn bảo hấn cũng không làm gì khác được, rằng đó là số phận của các cuộc tình chui lủi. Cô gật đầu, cô biết là như vậy, ngay từ lúc 4 tuổi. Mẹ cô đã từng nói với cô điều đó ngay từ lúc cô 4 tuổi, khi cô hỏi về bố cô, về cuộc tình bị ngăn cản của bố mẹ cô. Và cô đã bị ám ảnh đến độ mãi mãi về sau cô chỉ còn tin vào những cuộc tình không danh chính ngôn thuận, rằng với cô đó mới là những cuộc tình thật sự, khi hai con người yêu nhau trong vô vọng, giữa 4 nghìn sự cấm đoán. Hấn nhìn cô thương xót rồi hấn nói làm sao một đứa trẻ lên 4 lại có thể hiểu những chuyện như vậy. Cô không trả lời vào câu hỏi của hấn. Cô nói, lúc ở quán Le 44 V, lúc hấn ngồi xuống chiếc ghế dài, cô đã không đứng lên bỏ đi vì cô nhìn thấy chiếc nhẫn cưới trên ngón tay thứ 4 của hấn. Rằng có thể hấn sẽ sốc khi nghe cô nói thế, nhưng đó là sự thật, rằng cô hoàn toàn ý thức được điều đó, rằng cô thích là hấn cứ ở với vợ hấn và làm tình với cô, rằng cô nghĩ là họ sẽ yêu nhau hơn

là một khi đã đưa nhau ra tòa thị chính cam kết làm tù nhân của nhau trọn đời rồi lại đưa nhau ra ngân hàng cam kết cùng nhau trả 4 cái nợ cho tới khi về hưu để mua một nhà tù chung thân cho cả đôi. Hấn gật đầu. Hấn thấy ớn lạnh ở đốt thứ 4 của cột sống: cách đây 4 hôm, nửa đùa, nửa thật, vợ hấn bảo đã nhìn thấu tâm địa của hấn. Hấn bủn rủn 4 chi, chưa kịp phản ứng thì vợ hấn tuyên bố sinh con xong 4 ngày, vợ hấn sẽ biến căn hộ này thành thiên viện, các cửa sổ sẽ được bịt lại cho yên tĩnh và ngăn cách với thế giới xấu xa bên ngoài, đồ đạc sẽ được mang ra đặt ở cửa hàng đồ cũ, vì với thiên viện thì đồ đạc nào cũng trở nên vô dụng và phí phạm, đèn điện sẽ được thay bằng nến, và như thế là đỡ phí phạm một khoản chi tiêu, vợ chồng hấn mỗi ngày sẽ bỏ ra 4 tiếng để đọc kinh sám hối và sẽ ăn chay 4 bữa, 4 viên thịt bò xay bọc pho mát sẽ được thay bằng 4 viên đậu xanh xay bọc đậu phụ, tối tối chương trình "Cẩm nang bán nhà" của Stéphane Plaza và 44 tin giết gân trên kênh BFM TV sẽ được nghỉ để lấy chỗ cho băng video dài 4 tiếng trong đó 4 vị mặc áo cà sa vàng nghệ sẽ luân phiên thuyết giảng về các ý nghĩa của diệt dục. Vợ hấn dùng lại để làm 4 ngậm nước lọc, rồi vợ hấn nói tiếp rằng tu thiên đó là một phương pháp rất có lợi cho ngân sách gia đình, chi tiêu có khả năng giảm 4 lần. - Chỉ cần quyết tâm, và quyết tâm, và quyết tâm, vợ hấn hùng hồn như đang hát opera, chiếc cằm vuông gấp 4 lần người thường

đưa qua đưa lại. Em quyết tâm giúp anh thoát khỏi ham muốn nhục dục để anh quyết tâm trả 4 cái nợ ngân hàng đúng thời hạn, thậm chí trước thời hạn.

Hắn thấy ớn lạnh ở đốt thứ 4 của cột sống và trong đầu hắn chợt có ý nghĩ kỳ quái rằng bản thân hắn thì bị cầm tù giữa căn hộ 4 phòng ngủ mà hắn đang è cổ ra trả nợ, còn căn hộ thì lại bị cầm tù trong công cuộc giải cứu hắn của vợ hắn. Hắn lắc đầu để xua đi ý nghĩ kỳ quái đó rồi cúi xuống lột chiếc áo ngủ ra khỏi người cô. Cô như bưng tỉnh và cô chồm dậy đẩy hắn xuống giường và cô trườn lên bụng hắn và chỉ trong 4 tích tắc hắn đã hoàn toàn ở trong cô và tay cô siết vào vai hắn và tóc cô quét lên ngực hắn và mắt cô nhìn sâu mắt hắn và môi cô đỏ chói để hắn không thể hết kinh ngạc. Tay phải bám lấy mặt nệm, tay trái ghì chặt eo cô, hắn giang đùi để mặc các thành vách của cô bao lấy hắn, kéo hắn vào con lốc của khoái cảm.

Cảm giác thư giãn lâng lâng còn theo hắn suốt đoạn đường 44 phút tắc xi từ khách sạn tới ngôi nhà này và cả bây giờ, khi hắn đối diện với cô trong quán cà phê nhỏ ở tầng trệt. Hắn đưa tay nhấc 4 sợi tóc trên trán ra khỏi mắt cô rồi hắn làm 4 ngụm cà phê đá, dòng nước mát ngọt ngào lan tỏa từng chân tơ kẽ tóc khiến hắn nhớ tới ly cà phê đá cô pha cho hắn sau khi họ làm tình lần đầu tiên, trong căn phòng áp mái của cô gần đồi Montmartre.

Cô hỏi hấn có thấy gì trong 4 tấm ảnh lồng kính treo trên tường. Hấn nhìn rồi hấn nói đó là 4 tấm ảnh cũ, được chụp từ phim Kodak và trong phòng ảnh chuyên nghiệp, bởi thợ chụp chuyên nghiệp, rồi được in ra cũng bởi một bàn tay chuyên nghiệp, tất cả đều nắm chắc kỹ thuật nhiếp ảnh của hơn 4 thập kỷ trước. Cô nhìn hấn và cô nhún vai. Hấn nói rằng đó hấn là một cặp vợ chồng trẻ hạnh phúc, ít ra thì người vợ cũng rất hạnh phúc. - Hãy nhìn xem trong mắt cô ta như có 4 trăm ngôi sao đang tỏa sáng và đôi tay cô ta đang bế đứa con gái nhỏ mới âu yếm làm sao và đầu cô ta dựa vào vai chồng mới tin cậy làm sao, hấn nói một cách sôi nổi bất ngờ. Cô không đợi hấn nói thêm, cô nói với hấn rằng cô vẫn nhớ như in khuôn mặt của người đàn bà này vào hôm đó, khi tổ trưởng tổ công tác đặc biệt số 4 đọc quyết định trưng thu tài sản do ủy ban nhân dân thành phố ban hành. Rằng vào hôm đó, có lẽ rất nhiều năm sau những bức ảnh kia, 4 trăm ngôi sao đã tắt lịm từ đời nào trong mắt bà ta, nụ cười hạnh phúc cũng tắt lịm từ đời nào trên môi bà ta. Hấn giật mình 4 cái, hấn không ngờ người đàn bà trong ảnh chính là chủ cũ ngôi nhà này. Cô nói cô cũng nhớ như in khuôn mặt tổ trưởng vào hôm đó, rằng khuôn mặt tổ trưởng rất là dị thường, 4 sợi lông mày xoắn như lò xo, 4 sợi lông mũi chìa ra từ lỗ mũi, 4 sợi râu dựng đứng trên cằm, 4 cục thịt thừa mọc ở trán, má, nhân

trung và cổ. Sau lưng tổ trưởng là 44 đại diện của 44 gia đình có công với cách mạng, trong đó có ông nội cô tay phải dắt cô, tay trái dắt bà nội cô. Rằng cô cũng nhớ như in khuôn mặt ông nội cô hôm đó, rằng ông nội cô tóc trắng, lông mày trắng, mắt trắng, con ngươi trắng, mũi trắng còn da thì trắng hơn cả vôi, tóm lại cái gì cũng trắng chỉ có đôi môi là thâm tím. Rằng hôm đó gia đình cô là gia đình có công với cách mạng nhất trong số 44 gia đình có công với cách mạng, rằng hôm đó cô là đại diện nhỏ tuổi nhất trong số 44 đại diện của 44 gia đình có công với cách mạng, rằng hôm đó bố của cô là chiến sĩ có công với cách mạng hy sinh gần đây nhất, 4 tuần trước, ở chiến trường biên giới Việt Trung. Rằng hôm đó, giống như ông nội cô, cả cô lẫn bà nội cô đều mặc quần áo trắng và khác ông nội cô, cô và bà nội cô còn có thêm một vòng khăn tang trắng trên đầu và cùng ôm chân dung bố cô với một dải băng đen ở góc trái. Hấn nhìn cô thương xót, hấn nói làm sao một đứa trẻ lên 4 lại có thể chịu được những việc như vậy. Cô không trả lời vào câu hỏi của hấn. Cô nói tầng trệt của ngôi nhà được phân cho ủy ban nhân dân phường, còn 4 tầng lầu đáng lẽ được chia cho 4 gia đình có công với cách mạng thì cuối cùng dành hết cho gia đình cô, gia đình có công với cách mạng nhất trong 44 gia đình có công với cách mạng có mặt ngày hôm đó, gia đình có đại diện nhỏ tuổi nhất trong 44 gia đình có công với cách mạng có mặt ngày hôm

đó, gia đình có người hy sinh gần đây nhất trong 44 người hy sinh của 44 gia đình có công với cách mạng có mặt ngày hôm đó.

Cô bảo hấn: thật là khủng khiếp khi phải trưng ra trước mặt 44 con người xa lạ cái chết của bố em để hưởng lợi từ đó, cũng khủng khiếp như khi ông nội em nói với họ rằng con dâu ông, “người vợ đau khổ của chiến sĩ cách mạng vừa hy sinh anh dũng cách đây 4 tuần”, đang mang trong người một bào thai 4 tháng, và do đó không thể nằm tàu Thống Nhất 4 ngày để cùng có mặt với gia đình ngày hôm đó. 4 tuần trước, cùng với tin bố em qua đời, chính mắt em đã chứng kiến ông nội em đến nhà em, lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất, cho đồ đạc cá nhân của mẹ em vào 4 cái túi du lịch rồi ra lệnh cho xích lô chở mẹ em về nhà ông bà ngoại em. - Cô ra khỏi đây ngay lập tức, ông nội em lạnh lùng nói và gọi mẹ em là “đồ đàn bà chữa hoang nhơ bẩn”. Vâng, đúng vậy, chính tai em đã nghe thấy “đồ đàn bà chữa hoang nhơ bẩn” chứ không phải “người vợ đau khổ của chiến sĩ cách mạng vừa hy sinh anh dũng cách đây 4 tuần”.

Hấn nghe cô nói và trong lòng hấn trào lên mối thương cảm. Hấn muốn ngồi sát lấy cô, ôm vai cô, dỗ dành cô, rồi hấn lại không dám. Cảm giác rứt rề trước nỗi bất hạnh của cô lại quay về khiến tứ chi hấn bất động. 4 giây sau, hấn tự hỏi làm sao mà cô

có thể nói về nỗi bất hạnh của cô với cái giọng thì thảo cố hữu như cô vẫn nói những chuyện khác, về những người khác, trong những dịp khác, hay như khi cô nói những lời yêu đương với hấn. Rồi hấn nhớ đã đọc được ở đâu đó rằng người viết không biến nỗi bất hạnh mà mình gặp thành một chuyện riêng tư. Rồi hấn cũng nhớ rằng cô viết, nhưng đó là công việc mà cô làm một cách thâm kín. Có lần ở Paris hấn bảo cô là nếu có thể, hãy nói cho hấn nghe cô đang viết gì. Lúc đó là 4 giờ chiều một ngày Chủ nhật, hấn đã trốn phần đầu của buổi đánh golf để đến căn hộ của cô. Cô bảo hấn rằng viết với cô là một riêng tư, riêng tư hơn cả làm tình, và mỗi khi phải chia sẻ nó với người khác, cô có cảm giác như phải cởi áo ra cho người ta nhìn. Rằng điều đó thật là khủng khiếp. Tự lột trần mình ra trước cặp mắt xa lạ. Rằng không phải cô sợ người khác đọc được các câu chuyện của cá nhân cô vì những gì cô viết chỉ là một phần rất nhỏ những thứ cô đã trải qua và cô không có nhu cầu tâm sự. Rằng cái mà cô sợ là người khác đọc được sự cô độc của cô. Bởi vì với cô, sự cô độc là một riêng tư, nó còn riêng tư hơn cả làm tình, hơn cả viết, nó chỉ dính dáng tới cô mà thôi. Đó là lần duy nhất họ gặp nhau mà không làm tình, không phải để nói với nhau về công việc viết của cô mà vì hôm đó, hôm Chủ nhật đó, hôm mà hấn vất vả 4 tiếng mới thuyết phục nổi vợ hấn cho hấn đi đánh golf, hôm đó rơi trúng vào ngày cô đang có kinh nguyệt.

3.

Cán bộ y tế chửi thề 4 câu, rút 4 cái muống nhôm be bét máu quăng xuống bàn, chùi bàn tay be bét máu vào khăn rồi ném cái khăn be bét máu cho nàng. Cán bộ y tế nhỏ 4 bãi nước miếng. Nàng cầm lấy cái khăn be bét máu, áp vào cửa mình Ân, mặc quần lại cho Ân, cạy miệng Ân nhét vào 4 cục kẹo bạc hà tìm được trong túi xách tay. Mắt nàng mờ đi trong 4 hàng nước mắt. Sau đó nàng sẽ còn phải khóc 24 tiếng nữa trong khi thay cái khăn be bét máu bằng vỏ áo gối, rồi lại thay vỏ áo gối be bét máu bằng khăn trải giường, rồi lại thay khăn trải giường be bét máu bằng chiếc áo nàng đang mặc trên người, rồi lại thay chiếc áo be bét máu bằng chiếc quần nàng đang mặc trên người... Cho tới lúc chẳng còn gì trong phòng, chẳng còn gì trên người có thể giúp nàng ngăn 4 dòng máu lững lờ chảy từ cửa mình Ân, men theo đùi Ân, vòng quanh cổ chân Ân, rơi xuống bàn chân nàng đen kịt bụi đường, 4 trăm con đường Sài Gòn bụi nhiều vô kể đang đợi 4 trăm nhân viên quét dọn.

Nàng tỉnh dậy bởi 4 cái đập vai đau đặng của cán bộ y tế.

4 phút trước khi nàng đưa Ân về, cán bộ y tế mở ngăn kéo lấy ra 4 viên kháng sinh Bun ga ri, thở dài tâm tình: mỗi ngày uống một viên, thuốc tây bây giờ quý gấp 4 lần vàng. Nàng im lặng nghĩ tới 4 vụn vỉ thuốc tây của má.

Cán bộ y tế nói không sai, 4 ngày tiếp theo, nàng chạy khắp Sài Gòn, trên 4 trăm con đường Sài Gòn đen kịt bụi, gập 44 bạn hàng trước đây của má, không tìm được vỉ kháng sinh nào cho Ân.

4 tuần sau cải cách công thương nghiệp, 44 tiệm thuốc Tây của Sài Gòn đã bị kiểm kê và niêm phong tài sản, đang đợi ngày được mang tên "cửa hàng dược liệu mậu dịch quốc doanh". 4 tiệm còn lại, sắp bị kiểm kê và niêm phong, đang cất giấu những viên thuốc cuối cùng, đợi dịp bán 44 lần đắt hơn cho những người chuẩn bị xuống thuyền.

Nàng gõ cửa, tất cả các chủ tiệm cùng lắc đầu quầy quậy.

Nàng 4 lần mở miệng hỏi má. Má 4 lần không trả lời nàng. Từ ngày đưa 4 chùm chìa khóa tiệm thuốc tây cho tổ trưởng tổ công tác đặc biệt số 4, má chỉ có mỗi việc là viết thư cho ba. Má viết rồi xé, xé rồi viết, tổng cộng 44 lá thư, 44 lá cuối cùng chỉ gửi một.

Nhưng nước đổ đầu vịt. Ba trả lời lá thư của má bằng bản sao lá thư duy nhất ba từng gửi cho má, lá thư vồn vện 4 dòng, mỗi dòng 4 chữ: thù cũ diệt xong, giờ tới

thù mới, người cộng sản kiên quyết với kẻ thù.

Chủ quán lại gần và hỏi họ có cần thêm đồ uống. Cô im lặng. Hấn nhìn chủ quán rồi bất ngờ hỏi ông ta có tin tức gì về những người chủ cũ của ngôi nhà này. Chủ quán nhìn lại hấn rồi cũng bất ngờ bảo cách đây khoảng 4 năm, ông ta có nghe 4 người khách tới uống cà phê nói với nhau rằng bà già khủng ngày nào cũng vật vờ trong phố và một ngày 4 lần đứng nhìn vào quán của ông ta thực ra chính là chủ cũ của ngôi nhà này, rằng người ta vừa mới thấy xác bà ta còn queo bên đống rác của chợ Bà Chiểu, trong xà cọt còn giữ cả giấy tờ tùy thân và 44 lá thư dán tem ngoại quốc, từ cùng một người gửi. - Tôi không tin ở tai mình, bà già khủng đó chẳng có gì giống với người phụ nữ tươi tỉnh trong 4 tấm hình tôi treo trên tường, chủ quán nói. Tôi nhìn thấy hai khuôn mặt đó hằng ngày, một khuôn mặt nhàu nhĩ vẫn rón rén ngó vào quán của tôi ngày 4 lần và một khuôn mặt luôn hé miệng cười với tôi từ 4 tấm hình phóng to lồng kính. Tôi nhìn thấy hai khuôn mặt đó ngay cả những hôm mưa bão hay những ngày cuối năm cận Tết khi không có khách nào buồn ghé uống cà phê. Hấn lắng nghe và hấn im lặng. Chủ quán thì thào như thể hỏi chính mình: làm sao mà bất hạnh có thể làm biến dạng khuôn mặt người ta đến mức đó?

Quán vẫn chẳng có thêm khách nào. Chủ quán

vẫn đuổi theo câu chuyện dở dang: khi thuê lại tầng trệt từ tay ủy ban nhân dân phường, ông ta đã nhìn thấy bà già khùng, ngay từ hôm đầu tiên mở quán. Bà ta chỉ đứng ngoài cửa, ngó nghiêng 4 phút rồi đi, ngày 4 lần như vậy. Lúc đó, bà ta đã có khuôn mặt nhàu nhĩ như cách đây 4 năm và ông ta đồ rằng cách đây 14 năm hay 24 năm khuôn mặt bà ta đã nhàu nhĩ như vậy, thậm chí ngay sau khi chụp 4 tấm hình kia khuôn mặt của bà ta đã nhàu nhĩ như vậy. 4 người khách đến uống cà phê đã bảo ông ta rằng đó là những tấm hình vĩnh biệt vì chụp xong, ông chồng của bà ta lên đường tập kết ra Bắc và họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau, kể cả sau tháng Tư, lúc ông chồng từ Hà Nội trở về.

Cô chỉ nói với hấn khi cả hai đã nằm cạnh nhau trên giường. Cô nằm ngửa, tay đặt dưới gáy, mắt nhìn lên trần nhà. Vẫn cái giọng thì thào cố hữu của cô, cô nói. Cô nói với hấn: mẹ em cũng thế, khuôn mặt của mẹ em biến dạng vào hôm người ta tới nhà gõ cửa báo tin cái chết của bố em, và khuôn mặt đó vẫn nguyên như vậy, vẫn hấn nổi bất hạnh khủng khiếp, cho đến tận lúc mẹ em qua đời trong bệnh viện, thậm chí cho đến lúc đưa tang 4 ngày sau đó. Vâng, lúc đó, lúc nhìn mặt mẹ em lần cuối trong quan tài, em mới hiểu thế nào là sức mạnh của bất hạnh, nó có sức tàn phá hơn cả cái chết. Khuôn mặt của người ta chỉ biến dạng sau khi đã tắt thở, còn

khuôn mặt của mẹ em thì lại nguyên vẹn 4 ngày sau khi đã bị thần chết bắt đi, vì nó đã bị bất hạnh làm cho biến dạng từ trước đó rất lâu, lúc người ta tới nhà gõ cửa báo tin cái chết của bố em, lúc mẹ em mới 24 tuổi.

Hắn nghe cô nói rồi 4 phút sau hắn tự nhủ hắn sẽ phải chiến thắng nỗi rứt rề của hắn mỗi khi nghe cô nói về bất hạnh, bởi vì nếu không thì giữa cô và hắn sẽ chẳng bao giờ có nổi một cuộc nói chuyện thẳng thắn, chẳng bao giờ hắn có thể biết gì về cuộc đời cô, bởi vì cả cuộc đời cô có lẽ chỉ toàn bất hạnh và những điều cô viết cũng như vậy, đó là những bất hạnh mà cô có thể tưởng tượng ra, cô sẽ chẳng có gì để nói với hắn ngoài bất hạnh. Hắn quay sang ôm lấy cô, siết cô thật chặt, đúng vòng eo bé nhỏ của cô. Cố chặn một cơn cương cứng, hắn bảo cô hãy nói cho hắn nghe về cuộc hôn phối bất trắc của bố mẹ cô.

Cô gật đầu rồi cô bảo hắn rằng giữa một xã hội đầy bất trắc như ở đây thì sự bất trắc của cuộc hôn phối giữa bố mẹ cô có vẻ cũng không có gì đáng bàn lắm, rằng nó điển hình cho 4 vạn cuộc hôn phối không môn đăng hộ đối trong lịch sử hiện đại của đất nước này. Rằng bố cô thuộc về thành phần có tên là “đầy tớ của nhân dân” vì ông nội cô là cán bộ tập kết cao cấp, còn mẹ cô thuộc về thành phần có tên là “giai cấp bóc lột” vì ông ngoại cô từng có một

xí nghiệp dệt với 44 nhân công. Rằng lúc bố cô gặp mẹ cô thì miền Bắc hoãn kế hoạch năm năm lần thứ IV để dồn sức giành lại miền Nam nhưng ông nội cô thì chẳng quan tâm gì đến miền Nam mà chỉ lo cái lý lịch có vấn đề của con dâu tương lai sẽ làm lung lay chức vụ mà ông nội cô đã giành được ở miền Bắc, ông nội cô điên cuồng phản đối, ông nội cô tuyên bố từ con trai và cách mặt con dâu. Rồi 4 tháng sau đám cưới của bố mẹ cô thì miền Nam về tay miền Bắc. Rồi 4 ngày sau nữa thì ông nội cô ngọt ngào mời bố cô đến gặp.

Cô nói một hơi dài và cô dừng lại để thở và bất ngờ cô vuốt ve bụng dưới của hắn, 4 lần bằng 4 ngón tay. Rồi không để hắn kịp nhướn người 4 cái, thì thảo vào tai hắn, cô nói. Cô nói rằng cô muốn hắn đi vào cô, ngay bây giờ, ngay lập tức, rằng chỉ còn 4 tiếng nữa là hắn ra sân bay và cô muốn hắn phải để thêm muốn của hắn ở lại trong căn phòng này, rằng đúng thế, hắn có thể ra đi, nhưng thêm muốn của hắn thì phải ở lại. Hắn nghe cô nói và hắn bật cười 4 tiếng sung sướng và hắn chồm lên người cô và hắn đưa lưỡi liếm 4 chiếc răng cửa của cô, rồi môi cô, cằm cô, cổ cô, xương quai xanh của cô, đầu ngực của cô, xương sườn của cô, vòng eo của cô, vòm bụng của cô, đám lông ướt rượt của cô. 4 phút sau, nào hắn là 4 khoảng trống khổng lồ, tai hắn không còn nghe thấy những tràng 4 tiếng rên rỉ của cô, vai hắn không còn

cảm thấy 4 móng tay của cô bấm đến chảy máu, thân thể hần biến mất, chỉ có dương vật của hần là tồn tại, cuồng dại trong cơn điên rồ của khoái cảm.

Họ thả nhau sau ra khi đã để lại 4 vũng mồ hôi trên khăn trải giường. Họ lại ôm lấy nhau sau khi đã uống mỗi người 4 tách cà phê bột mà vẫn chưa hết khát. Hần bóp chặt tay cô 4 cái vào đúng 4 vết chai, rồi thì thảo hần hỏi. Hần hỏi cô: chuyện gì đã xảy ra khi bố em đến gặp ông nội em? Cô nói với hần rằng miền Nam về tay miền Bắc được 4 tiếng thì ông nội cô hốt hoảng hay tin rằng người con trai cả mà ông nội cô bỏ lại khi tập kết ra Bắc, 4 năm sau đã vào lính cho quân đội Cộng hòa, 4 năm sau nữa trở thành sĩ quan đương nhiên cũng cho quân đội Cộng hòa, và đến tháng Tư thì đeo lon cấp tá. Ông nội cô chỉ qua 4 tiếng mà tóc bạc nửa đầu. Lo âu của ông nội cô không nằm ở nguy cơ là người con trai cả sẽ bị đưa đi cải tạo vô thời hạn, mà ở nguy cơ là chính ông nội cô sẽ bị bắt ngồi nhà tự kiểm điểm vô thời hạn. Nhưng ông nội cô là người sáng dạ. Sau 4 tiếng nữa, tóc bạc nốt nửa đầu, ông nội cô đã ngọt ngào mời bố cô đến gặp.

Hần nghe cô nói và hần có cảm giác hồi hộp như đang đọc truyện trinh thám. Trước tuổi 44, hần đã bỏ nhiều thời gian để lang thang. Sau ngày nước Đức thống nhất, hần đã tới Đông Béc Linh và ở lại

đó 4 tháng. Sau ngày Công đoàn Đoàn kết thắng cử, hấn đã tới Vacsava và ở lại đó 4 tháng. Sau ngày độc tài Chauchescu bị tử hình, hấn đã tới Bucarest và ở đó 4 tháng. Sau ngày Cộng hòa Liên bang Xô Viết tan rã, hấn đã tới Mạc Tư Khoa và ở lại đó 4 tháng. Ở 4 quốc gia này hấn đều có cảm giác hồi hộp như đang đọc truyện trinh thám. Và giờ đây, sau gần 44 tiếng ở Sài Gòn, cảm giác này lại quay về với hấn. Sài Gòn không phải là bộ phim câm 44 phút như hấn đã tưởng khi ngồi sau cửa kính tắc xi từ sân bay về khách sạn. Sài Gòn là cuốn truyện trinh thám 444 trang, có khi còn hồi hộp hơn cả Đông Béc Linh, Vacsava, Bucarest và Mạc Tư Khoa cộng lại.

Cô bảo hấn lúc xảy ra chuyện đó thì cô mới bằng 4 xăng ti mét trong bụng mẹ cô và bây giờ cô vẫn nhớ rằng trong giai đoạn còn là bào thai, có một khoảng thời gian 4 ngày, cô không được tiếp chút chất dinh dưỡng gì cả, trong 4 ngày liên lần đầu tiên cô biết thế nào là đói và khát. Sau này, cô hiểu rằng đó là 4 ngày tiếp theo cuộc hội ngộ trong đó bố cô được ông nội cô ngọt ngào khuyên nhủ viết 4 đơn xung phong ra trận - mặt trận mới mở ra ngay sau khi mặt trận miền Nam vừa đóng vào: mặt trận biên giới Tây Nam, với mục đích "chiến đấu giải phóng nước bạn Campuchia khỏi ách diệt chủng Pol Pot". Ông nội cô đã hết sức ngọt ngào, vì bố cô, với thị lực yếu gấp 4 lần những người có thị lực yếu, nếu không

viết 4 đơn xung phong thì chẳng ban tuyển quân nào buồn để mắt. Ông nội cô đã hết sức ngọt ngào, chẳng phải vì 4 tiếng đồng hồ đủ để ông nội cô đột ngột yêu mến nước bạn Campuchia và đột ngột căm thù ách diệt chủng Pol Pot, mà bởi vì 4 tiếng đồng hồ đủ để ông nội cô đột ngột phát hiện ra rằng 4 cái đơn xung phong ra trận của con trai út sẽ giúp ông giảm bớt nguy cơ do con trai cả lỡ gây ra.

Hắn định hỏi cô có phải cái này trong tiếng Việt gọi là quýt làm cam chịu. Nhưng cuối cùng hắn im lặng. Hắn nhìn cô và hắn chờ đợi. Cô bảo hắn: em tưởng tượng ra khuôn mặt của ông nội em trắng như vôi chỉ có đôi môi là thâm tím, rồi ông nội em ngọt ngào nhắc đi nhắc lại 4 lần cái câu “con cứ yên tâm đi chiến đấu giải phóng nước bạn, ba má sẽ chăm sóc vợ con con ở nhà”. Và mặc dù trước đó đã không có dưới 4 trăm dịp xem ông nội em trình diễn cái lưng, bố em vẫn thấy cảm động. Những người có thị lực yếu thường dễ cảm động. Thế là bố em ngồi vào bàn, cầm 4 tờ giấy ông nội em đưa, viết 4 lá đơn xung phong ông nội em đọc, rồi ký, rồi gửi lên ban tuyển quân của thành phố Hà Nội. 4 ngày sau, bố em được đặc cách lên đường đi biên giới Tây Nam. Đó là 4 ngày mẹ em nằm trên giường không ăn không uống và lần đầu tiên em biết thế nào là đói và khát, không phải trong thời kỳ bao cấp của Hà Nội mà trong bụng mẹ em, tháng thứ tư của phát triển bào

thai. Sau này, em sẽ còn nhiều dịp để biết thế nào là đói và khát, vì ông nội em dù sao cũng không phải là người sáng dạ duy nhất: 4 tháng sau ngày bố em lên đường, ông nội em được những người sáng dạ khác khuyên ngồi nhà làm kiểm điểm vô thời hạn, và bố em với thị lực yếu gấp 4 lần những người có thị lực yếu, 4 năm sau khi đã chiến đấu ở chiến trường biên giới Tây Nam lại được vinh dự gửi sang chiến trường biên giới Việt Trung, chiến đấu với người anh 4 tốt. Giấy báo tử của bố em là bất hạnh lớn nhất với mẹ em lại là cơ hội cuối cùng của ông nội em, ông nội em không thể để thoát, kết quả là cả 4 tầng lầu của ngôi nhà đó đã về tay ông nội em. Nhưng có vẻ như một lần nữa ông nội em lại không phải là người sáng dạ duy nhất: 4 tầng lầu, như em và anh cùng nhìn thấy lúc này, không rõ từ bao giờ đã được chia cho 4 gia đình khác nhau.

Tháng Tư đêm bao giờ cũng ngắn. Khi cô nói những câu ấy thì đêm đã qua được một nửa và mặc dù biết rằng đó là đêm cuối cùng ở bên nhau, mặc dù đã uống mỗi người 4 tách cà phê bột, họ vẫn không sao kháng cự lại cơn buồn ngủ và 4 phút sau đến lượt con thạch sùng cũng thiếp đi và 4 phút sau nữa thì căn phòng bị sự im lặng nuốt chửng một cách không thương tiếc.

4.

Ân từ nhà thương Đồn Đất về được 4 ngày. 4 ngày mỗi ngày co giặt 4 con, nôn mửa 4 lần, im lặng vĩnh viễn.

4 giờ 4 phút sáng, má vừa kịp thiếp, chuông cửa 4 tiếng thất thanh. Trước mắt nàng một hình nhân từ hành tinh khác, kính đổi màu, nón nỉ, áo đại cán 4 túi, giọng khu 4, tự giới thiệu là tổ trưởng tổ công tác đặc biệt.

Bên trái tổ trưởng là nữ thợ dệt nhà máy dệt Tân Bình đại diện giai cấp công nông và nữ giáo viên bộ môn chính trị - lịch sử Đảng đại diện giai cấp trí thức. Bên phải tổ trưởng là công an phường đại diện công an phường và công an quận đại diện công an quận.

4 đôi mắt chĩa vào nàng rồi làm 4 vòng ra sau lưng. Tổ trưởng tháo kính đổi màu, đôi mắt của tổ trưởng cũng đang chĩa vào nàng rồi quét 4 lượt từ đầu đến chân. Tổ trưởng tiến 4 bước vào trong nhà. Nàng lùi 4 bước ngược ra sân. Đứng giữa phòng, tổ trưởng đọc quyết định trưng thu tài sản của giai cấp bóc lột trả lại cho giai cấp bị bóc lột.

Má hực lên 4 tiếng, trượt 4 bậc cầu thang, trán sưng 4 cục, đùi bầm 4 chỗ, răng cửa suýt gãy, áo ngủ suýt rách, móng tay suýt bật, trong tay má tan tành bản sao lá thư duy nhất ba gửi cho má, lá thư vón vện 4 dòng, mỗi dòng 4 chữ: thù cũ diệt xong, giờ tới thù mới, người cộng sản kiên quyết với kẻ thù.

Tổ trưởng e hèm 4 tiếng, hướng về phía cửa. 4 thanh niên tay cầm đôi bánh mì, tay cầm cuốc chim, đi thẳng vào 4 góc nhà. Tổ trưởng e hèm 4 tiếng, hướng về phía nàng rồi hướng về phía má: tiền vàng giấu đâu, đề nghị khai báo. Nàng im lặng, má bất động dưới chân cầu thang. 4 thanh niên giơ 4 cuốc chim, loáng một cái lật xong gạch sàn tầng trệt, chẳng thấy tiền cũng chẳng thấy vàng. 4 tiếng sau, 4 chiếc bánh mì chui gọn vào bụng, còn 4 sàn 4 tầng thì bị bật tung, chẳng thấy tiền cũng chẳng thấy vàng. 4 tiếng sau nữa, 4 chiếc bánh mì nữa chui gọn vào bụng, còn sân xi măng bị băm nhỏ như cám heo, chẳng thấy tiền cũng chẳng thấy vàng. 4 trăm tám hình má bông Ân nép vào ngực ba, má ôm hoa nép vào ngực ba, má cầm nón nép vào ngực ba, bị lôi khỏi tường, tháo khỏi kính, tung tóe 4 phương. Chẳng thấy tiền cũng chẳng thấy vàng.

4 giờ chiều, tổ trưởng tổ công tác đặc biệt đọc lệnh mới nhận: tầng trệt giao cho ủy ban nhân dân phường, 4 tầng lầu giao cho 4 gia đình cán bộ tập kết có công với cách mạng, sân xi măng tạm giao cho gia chủ, gia chủ trong vòng 4 tuần sẽ được vinh dự lên đường xây dựng kinh tế mới, tự cải tạo thành con người mới, để đứng vào hàng

ngũ đại gia đình các dân tộc Việt Nam.

*4 giờ 44 phút đêm. Má, nàng, Ân và con mèo mun.
4 tấm thân bất động, 4 cái bụng kêu gào, 4 cặp mắt thao
láo nhìn mưa. Mưa uớt dầm sân.*

Nằm cuộn tròn trong lòng hấn, rúc đầu vào ngực hấn, giọng thì thào cô nói. Cô nói rằng sẽ có nhiều số 4, rằng cô muốn độc giả phát ngán lên vì những số 4, những số 4 chạy lăng xăng quanh tháng Tư, tháng Tư của chiến tranh và chiến thắng.

Chiến tranh, 4 thập kỷ đã trôi qua và nước Mỹ đã đặt được Mc Donald vào trung tâm Sài Gòn, mà con người ở đây vẫn không thôi bị chiến tranh ám ảnh. Hấn tự nhủ và hấn im lặng. Hấn đã tỉnh dậy được 4 giây, nhưng hấn nghĩ là hấn nên im lặng. Hấn không dám tin là 44 phút trước khi hấn ra sân bay, cô lại bỗng dưng có ý định chia sẻ với hấn về công việc viết của cô, về cuốn tiểu thuyết mà dường như cô mới viết trong 4 tháng vừa qua ở Sài Gòn. Còn cô, có vẻ như cô không quan tâm đến chuyện hấn đang ngủ hay đã thức, cô nói tiếp, vẫn cái giọng thì thào cố hữu của cô. Cô nói rằng cô bắt đầu bản thảo này từ 4 năm trước, nhưng sau khi gặp hấn ở quán Le 44 V, cô đã bỏ đi những gì cô đã viết, rằng điều đó không phải do hấn mà do người con gái Sài Gòn hấn từng gặp một tháng Tư xa xưa, rằng cô không ghen với nàng, không bao giờ, ngược lại cô có cảm giác bị

nàng thu hút mãnh liệt, rằng với cô đó là nhân vật nữ đáng yêu nhất mà cô từng viết. - Em sẽ rất cảm động nếu có lúc nào đó anh nhắm em với nàng, cô thì thảo và cô vuốt ve bụng dưới của hắn 4 lần, bằng 4 ngón tay. Hắn nghe cô nói và hắn hơi giật mình. Đúng là lần đầu tiên đi vào người cô, hắn đã thoáng nghĩ đến nàng. Giữa hai người phụ nữ này có nhiều thứ dễ gọi lẫn nhau, nhất là khi ở trên giường. Và thật trùng hợp, chính vào tháng Tư mà hắn làm tình với nàng, lần đầu tiên hay là lần duy nhất, và giờ đây, tháng Tư đang chứng kiến bao nhiêu lần, trong căn phòng khách sạn này, hắn và cô lao vào nhau như chẳng thể hết thèm khát, như có thể làm tình ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác. Hắn tự nhủ và hắn vòng tay ôm lấy cô, siết chặt cô vào lòng. 4 giây sau, hắn đưa tay lau 4 giọt nước mặn vừa trào lên mí khi hắn nghĩ rằng có lẽ tháng Tư chỉ đẹp với hắn mà thôi vì hắn là kẻ ngoài cuộc, hắn đi khỏi đất nước này từ năm lên 4, hắn cứ thế mà đam mê mà làm tình mà phát rồ phát dại, nhưng với hai người phụ nữ mà hắn yêu, thì tháng Tư không phải chỉ có hoa hồng.

Có vẻ như cô không biết gì về những giọt nước mắt của hắn. Cô ngửa cổ, kéo khuôn mặt hắn lại gần, thật gần. Rồi thì thảo tai hắn, cô nói: em có cảm giác là nàng đã cố tình quay về để chết ở nơi ấy, để gửi vào biển nổi bất hạnh của mình, nổi bất hạnh mà

một mình nàng không thể giữ nổi sau sự ra đi của Ân. Em đã gặp 4 nhân chứng của vụ đắm tàu PQ 4444, họ đều bảo rằng 4 giờ chiều, lúc tàu bắt đầu chìm thì 4 thuyền đánh cá địa phương đi ngang phát hiện ra và các ngư dân đã kịp thời cứu thoát tất cả hành khách, trừ một phụ nữ gốc Việt mang quốc tịch Pháp và 4 đứa trẻ con da trắng. Trường hợp 4 đứa trẻ con này thì còn hiểu được vì ngay khi bị nước tấn công, chúng đã hốt hoảng bỏ trốn trong những góc ngách bé tí tẹo khiến sau đó không ngư dân nào có thể chui vào để mang chúng ra ngoài. Nhưng còn nàng, không ai trong số 44 người có mặt trên tàu giải thích nổi tại sao khi mà mọi người đều cố chạy thì nàng cứ đứng trơ ra nhìn nước biển tràn vào boong. Không có lý do gì để nói rằng nàng mắc bệnh tâm thần vì trong suốt chuyến đi, kể từ khi bước chân lên tàu PQ 4444, nàng luôn tỏ ra bình thường, thậm chí có phần lịch thiệp và ai cũng nhớ chiếc váy trắng nàng mặc lúc đó, lúc tai nạn xảy ra, chiếc váy trắng trong suốt ở vòng eo, thật hợp với thân hình mảnh khảnh của nàng và khiến nàng trẻ hơn tuổi rất nhiều. Họ nói rằng chiếc váy trắng nổi bật trong ánh nắng 4 giờ chiều ngày hôm ấy. Từ trên 4 chiếc thuyền đánh cá địa phương, người ta đã nín thở ngắm nàng cùng chiếc váy trắng chìm dần vào nước biển xanh và mây trời cũng xanh, một màu lam thăm thẳm được pha với 4 gam vàng đặc trưng của vùng nhiệt đới. Người ta tiếc là tất cả máy ảnh đều đang lang thang

trong lòng đại dương nên không thể ghi lại một cảnh tượng tuyệt đẹp như vậy. Ai cũng lấy làm đáng tiếc và cùng nhớ chiếc váy trắng.

Hắn lại siết chặt lấy cô và ngửi mùi hương từ tóc của cô. Rồi thì thảo tai cô, hắn nói: cả ngày hôm đó, cả ngày hôm sau, cả ngày hôm sau nữa, rồi cả ngày hôm sau nữa, 4 ngày liền không ngõ ngách nào của Aix-en-Provence mà anh bỏ qua. Nhưng chẳng ở đâu, chẳng trong quán Hàn nào, anh tìm được tung tích của nàng. Người ta bảo chưa bao giờ nghe thấy cái tên kỳ quặc như vậy. Người ta bảo cẩn thận đừng để bị gái lừa, gái càng đẹp lừa càng giỏi. Rồi ai đó nói: hay thử ghé Marseille, Marseille cách Aix 44 phút ngồi tàu và có một cộng đồng người Việt dễ tới 4 nghìn người. Thế là anh đến Marseille, không phải 4 ngày mà là 4 tuần, thành phố cảng với 4 trăm ngõ ngách, phố và các đại lộ mênh mông chạy ven bờ biển. Ngõ ngách nào, phố nào, đại lộ nào cũng kín mít quán ăn của mọi dân tộc, của mọi vùng miền. Anh lang thang trong mỗi mẹt và ê chề. Dân Marseille đi rầm rập ngoài đường và nói to hơn cả sóng biển. “Khùng sao vậy, hình cũng không có mà đòi đi tìm người”. Người ta quát vào mặt anh như vậy rồi quay lưng đi tiếp. Ai ái ngại thì chỉ đại cho một quán Tàu, ở đầu kia thành phố, đường đi trực trắc. Sau này anh hiểu không chỉ Marseille mà đâu cũng vậy, những người có tinh thần ái ngại thường

hay chỉ đường đi trúc trắc cho khách từ xa mới tới, có lẽ họ cho rằng đường đi càng trúc trắc thì hy vọng càng tăng. Anh đã gặp ít ra là 4 người Marseille có tinh thần ái ngại phải nói là vô địch, khiến 4 lần anh làm 4 vòng quanh thành phố, lần cuối cùng còn lạc sang 44 kè đá miên man như ma trận. Được đúng 4 tuần và 4 ngày thì thẻ rút tiền của anh bị nghiền lại trong máy: tài khoản mang tên anh thủng một lỗ khổng lồ, ngân hàng dọa sẽ đưa anh ra tòa và xóa tên trong danh sách khách hàng. Từ ngày ấy, anh không có dịp nào trở lại Aix-en-Provence, nhưng không hiểu sao, anh vẫn có ý nghĩ là nàng ở đó, bao nhiêu năm qua vẫn ở đó, cho tới khi quay lại Sài Gòn và chết trong vụ đắm tàu PQ 4444 ở Phú Quốc. Có lẽ vì vậy mà 4 năm liền sau khi đến Aix, anh vẫn còn mơ về thành phố này, không phải là những đại lộ với những hàng cây cao vút, hay những đài phun nước cổ kính, những tòa biệt thự trắng lóa trong nắng mà là những cơn ác mộng, những cuộc chạy đuổi hụt hơi, những địa chỉ ma, những khuôn mặt dị dạng. Nhưng anh không bao giờ quay về Marseille, ngay cả trong giấc mơ. Nàng không bao giờ ở Marseille, càng ngày anh càng tin là thế. Những ai từng lên đèn 4 tháng trên thuyền đều sợ gặp lại màu lam thăm thẳm của nước biển.

Cô nghe hắn nói và cô im lặng và 4 giây sau cô nhắc lại cái câu mà cô đã hỏi hắn hôm kia và hắn

đã không trả lời: có phải từ hôm ấy, từ hôm nghe tin nàng qua đời, cứ 4 giờ chiều là anh cho đóng cửa phòng khám để quay trở lại quán Le 44 V?

Hắn nghe cô hỏi và hắn im lặng và 4 giây sau hắn nói với cô câu trả lời mà hắn đã có từ hôm kia nhưng đã không nói ra: 4 chiều liền ngồi ở quán Le 44 V, không phải do anh muốn ôn lại kỷ niệm. Anh không thuộc loại hoài cổ, cũng không phải loại lãng mạn. 4 chiều liền chỉ vì anh bắt đầu ngán ngẩm cuộc sống không vui không buồn mà anh đang có từ khi lấy vợ.

Cô gật đầu. Cô nói với hắn rằng hôm nay, trong ngày hôm nay, cô muốn đặt dấu chấm hết cho bản thảo này, rằng sau khi hắn lên tặc xi để ra sân bay, cô sẽ ngồi viết những dòng cuối cùng, rằng cô muốn thử một happy end, cô muốn thử xem sao, bởi các tiểu thuyết trước đây của cô bao giờ cũng có những kết thúc buồn bã, rằng cô đã suy nghĩ từ lâu, có thể từ 4 năm nay, cũng có thể ngay từ khi cầm bút, nhưng cô chưa biết thế nào là một happy end. Vâng, nó không thể là chàng và nàng lấy nhau, sinh một đàn con ít ra là 4 đứa, và sống cạnh nhau đến đầu bạc răng long. Nhưng nó là gì, nó có thể là gì, thì cô không biết.

Hắn nhìn cô. Hơn nửa khuôn mặt cô bị chìm trong tóc của cô, 4 sợi tóc rơi từ trán đâm vào con

mắt còn lại của cô khiến hắn có cảm giác là cô vừa khóc xong. Hắn siết chặt vòng eo của cô, nhưng hắn không cương cứng nổi và hắn hiểu là hắn không còn đủ sức đi vào cô lần nữa. Hắn cảm thấy buồn và nhớ đến cuộc chia tay đang tới gần. Hắn nhắc 4 sợi tóc khỏi mắt cô, rồi thì thảo vào tai cô, hắn nói. Hắn nói rằng nếu có một ngày hắn cầm bút thì sẽ không bao giờ hắn viết những happy end, rằng hắn không tin vào những kết thúc có hậu, rằng với hắn hạnh phúc chỉ có ý nghĩa trong khoảnh khắc và khi mà các nhà văn cứ cố tình khiến nó trở thành bất tử trên sách vở thì họ đã đi ngược lại với quy luật của tự nhiên.

Cô im lặng, cô kéo khuôn mặt hắn sát vào khuôn mặt cô, cô muốn nói với hắn 4 từ gì đó trước khi chia tay, 4 từ thôi, không hơn, không kém, nhưng cô nghĩ mãi nghĩ mãi mà chưa tìm ra. Sau đó, cô định nói với hắn rằng cô không thể viết một happy end vì thực ra cô cũng chẳng biết cái gì có thể được coi là hạnh phúc. Cuối cùng cô vẫn im lặng. Hạnh phúc bao giờ cũng là một phạm trù quá lớn với cô. Cô nhìn lên trần nhà và cô nghĩ rằng chỉ còn mấy phút nữa tắc xi sẽ đưa hắn ra sân bay, tiếp theo máy bay sẽ mang hắn quay lại Paris, và đó là một khoảng cách thật khủng khiếp, rằng chỉ ngay sau khi hắn ra khỏi đây, người ta sẽ vào phòng dọn dẹp và chỉ cần 4 phút để xóa sạch các dấu vết của hắn và căn phòng sẽ chẳng còn gì có thể nhắc cho cô rằng hắn đã từng ở đây 44

tiếng đồng hồ. Cô nghĩ thế và cô suýt òa khóc, bao nhiêu nước mắt dồn lại vì từ khi hấn bước vào căn phòng này cô chưa khóc lần nào, rồi cô lại tự nhủ hấn có thể ra đi, nhưng thèm muốn của hấn thì phải ở lại, đúng thế, hấn phải để lại thèm muốn trong căn phòng này, và cô thật sự muốn điều đó. Và cô nhóm dậy. Và cô trườn lên người hấn, đưa lưỡi liếm 4 chiếc răng cửa của hấn, môi của hấn, cằm của hấn, cổ của hấn, vai của hấn, ngực của hấn, bụng của hấn, bụng dưới của hấn. Chỉ còn 4 ngày là hết tháng Tư.